Notă pentru arhivare digitală

Acest volum este pus la dispoziție în scop documentar, educațional și de conservare culturală.

Notă privind drepturile de autor

Drepturile de autor aparțin autorilor și deținătorilor legali. Dacă ești titularul drepturilor și consideri că materialul a fost publicat fără acord, te rugăm să ne contactezi pentru clarificare sau remediere.

Notă privind copia privată și utilizarea personală

Conform interpretărilor prezentate de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală, structură a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene permit, în anumite condiții, realizarea unei copii a unei opere protejate pentru uz personal sau pentru cercul familiei și al prietenilor apropiați.

Această situație poate include și realizarea unei copii digitale a unei opere pe care utilizatorul o deține deja în mod legal (de exemplu în format tipărit), inclusiv prin descărcarea unei copii de pe Internet, cu condiția ca opera să fi fost făcută publică, ca utilizarea să nu afecteze exploatarea normală a operei și ca aceasta să nu prejudicieze titularul drepturilor.

Explicații detaliate pot fi consultate în documentul "Frequently

Asked Questions on Copyright" elaborat de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală (EUIPO):
https://tinyurl.com/ccdrocopy

Cerere de completări și corecturi

Dacă ai remarcat o eroare de scanare sau poți furniza informații documentate privind această ediție, ne poți transmite datele pentru actualizare.

COLIN FALCONER

PERLE

Pentru Rones. Perla căutată de mine
Nu pot să mor dacă nu mi-a venit ceasul.
Zicală obișnuită printre căutătorii de perle japonezi din Broome.

Insulele Lacepede, lângă Point Lagrange Broome, vestul Australiei. Noiembrie 1913

Nemișcat, Tanaka atârna de ancora de salvare, iar monstruoasele brațe ale costumului de scafandru îi cădeau lateral, mustind de apă. Wes, mecanicul lui, deșurubă vizorul căștii și clătină din cap când văzu sângele amestecat cu apă țâșnind din gura și urechile scufundătorului. Scoase casca de pe corpul costumului, iar Tanaka fu ridicat. Stătea întins pe punte în costumul acela monstruos, ca un pește de altă dată adus din adâncuri. Singurele lui mișcări erau tresăririle neregulate, spasmodice ale degetelor.

Cam McKenzie se încruntă cu mâinile în șolduri. Se uită la nostromul solid, din India de Vest, așteptând verdictul.

— Ei?

— Mort, căpitane.

— Cum dracu s-a întâmplat? N-ai făcut o escală, cum ți-am spus?

Wes se uita țintă la punte.

— Te pomeni că i s-a sfârșit norocu', căpitane.

— Nu există noroc, spuse Cam.

Era un singur lucru de făcut ca să-l salveze, iar lui îi era teamă de asta. Dar nu putea să stea deoparte și să vadă cum omul moare.

— Puneți-i casca înapoi!

— Îl trimiți 'napoi jos, căpitane?

— Haide, fă-o, Wes.

Se auzi un murmur de protest din rândurile echipajului, care era format mai ales din băștinași din Koepanger și din malaiezi.

— Da-i mort, căpitane, repetă Wes.

— Încă i se mișcă degetele. Fă-o!

— Poate că-i mai bine să lași omu' să moară când i-a venit ceasu', mormăi Wes.

Reproșul din ochii indianului era clar. Dar el făcu semn din cap către echipaj și, bodogănind, ei ridicară corpul lui Tanaka peste bordul lui China Cloud. Wes înălță casca și o fixă înapoi pe corpul costumului.

— Acum ajută-mă să îmbrac costumul de rezervă, spuse Cam.

— Mai bine ai lăsa omu' să moară, repetă Wes, dar făcu ce-i spusese căpitanul și îl coborî pe Tanaka în apă.

Oamenii se întoarseră să pună în funcțiune pompele de mână în timp ce Wes coborî furtunul și ancora peste copastia de la babord.

Cam nu văzu cum apune soarele. Stătea atârnând șase stânjeni sub carena lui China Cloud. Apa își pierduse treptat luminozitatea iar ciudata, tăcuta lume a mării se închisese în jurul lui.

Frica îi coborâse în măruntaie ca o gheară de plumb. Chiar atunci când marea era limpede și verde, monștrii uriași cu gura ca o seceră apăreau uneori în tăcere, neanunțați, doar ca să dispară din nou la fel de rapid în ceața lumii subacvatice. Acum în verdele oceanului, din ce în ce mai sumbru, Cam se simțea ca momeala de la capătul unei undițe.

De deasupra, auzea zgomotul motorului compresorului, și adulmeca mirosul familiar al aerului din cambuză care îi cobora prin furtunul de aer. Carena plină de alge pietrificate a lui China Cloud tresărea pe suprafața argintie a mării.

Marea se întunecă, tulbure și mohorâtă. Soarele asfinți. Era singur. Era singur și înspăimântat.

După o oră, Tanaka își reveni; prin vizorul căștii, Cam îi văzu ochii mișcându-se, deschizându-se larg, plini de panică și confuzie.

Cam legase de mâna scufundătorului o frânghie, știind că reacția instinctivă a oricui va fi, atunci când își revine, să închidă supapa de aer și să urce la suprafață. În loc de asta, de îndată ce Tanaka deveni conștient, Cameron semnaliză către Wes să-i ridice la adâncimea de escală, iar în timp ce stăteau acolo suspendați în apă el îi regla supapa de aer lui Tanaka.

În cele din urmă, Tanaka încetă să se mai zbată, acceptând că este lipsit de apărare. Orice lumină dispăruse acum din apa verde. Din când în când, o lumină țâșnea din întuneric, iute și înspăimântătoare. Cam lupta împotriva propriei panici, împotriva instinctului de a semnaliza „ridicați-ne!”. Dacă un om arată slăbiciune, dacă arată frică, e ca și mort în lume. Tatăl lui îl învățase asta.

Wes avea instrucțiunile lui. Încă cinci ore trebuiau să aștepte neputincioși și orbi, atârnând de capătul frânghiei.

Puntea lui China Cloud era scăldată în argint; era lună plină, aproape albastră, „luna căutătorului de perle”, cum o numeau toți, așa de strălucitoare după întunericul mării încât era ca și cum ai fi ieșit dintr-o mină în plin soare. Cameron clipi în timp ce Wes îi deșuruba vizorul.

— Totu' bine, căpitane?

— Sunt bine. Ce face domnul Tanaka?

— E viu, căpitane. I-ai făcut farmece voodoo?

— Nu voodoo, Wes. Doar știință de-a Marinei. Acum scoate-mi casca asta blestemată. Și spune-i lui Curry-Curry să-mi pregătească cina!

Wes îl ajută să dezbrace costumul de scafandru și Curry-Curry, bucătarul malaiez, îi puse în mână o cană de cafea fierbinte. Cam se uita țintă la marea neagră, înspumată, și tremura. La urma urmei, lui Tanaka nu-i venise ceasul; se întreba dacă el își va da seama când îi va veni și lui. Cristoase! Mâinile îi tremurau. Nu vroia să vadă nimeni asta.

Coborî în tambuchi1. Tanaka stătea pe priciul lui, privind țintă în sus.

— Cum vă simțiți domnule Tanaka? Vă doare tare?

— Un pic. Nu mult.

— Sunteți norocos că mai trăiți!

Cam luă o sticlă de gin dintr-un cufăr pus în colț. Turnă un pic în cafeaua din cana emailată. Îl oferi lui Tanaka. Japonezul clătină din cap, cu fața lipsită de orice expresie.

— Ai putea cel puțin să-mi mulțumești.

— Nu-mi venise ceasul, șefu'.

Cam se sprijini de prici, cu fața aproape de a lui Tanaka.

— Ba îți venise ceasul, domnule Tanaka. De bine de rău eu ți-am luat destinul în mâinile mele. Dar de data asta le-ai pus la prea mare încercare răbdarea zeilor dumitale Shinto.

Tanaka își feri fața.

— O să mă scufund pentru dumneata și mâine, șefu'.

— Pentru dumneata s-a sfârșit cu scufundările, cel puțin pe vasul acesta. Dacă vrei să te sinucizi, o s-o faci pe lugherul2 altcuiva.

Deodată, Cam se simți îngrozitor de obosit fiindcă încordarea ultimelor ore îl secase de energie.

— Pornim spre Broome. Trăiești mulțumită mărinimiei Marinei Regale și a lui Cameron McKenzie. O să mă rog doar să poți merge din nou.

Se urcă în propriul lui prici și se întinse pe spate închizând ochii. În timp ce aștepta să adoarmă, îl auzi pe Tanaka șoptind: Într-o zi o să te răsplătesc, șefu'.

Cam nu răspunse. Era mort de oboseală dar de fiecare dată când închidea ochii fantomele verzi ale adâncurilor apăreau din întuneric și îl torturau. Își disprețuia propria frică, putea să-i simtă mirosul în propria sudoare, iar asta îl dezgusta. Se scufundase așa un an în timpul perioadei lui la Marina Regală, luptându-se cu această lașitate din interiorul lui și nu câștigase niciodată dar nici nu pierduse. Voința și frica lui erau egale; una nu înceta să înainteze, cealaltă nu făcea niciodată un pas înapoi.

Nu va lăsa niciodată pe nimeni să afle cât îl înspăimânta duhoarea costumului ud, cum îl sufoca frica în timp ce ei îi înșurubau casca la locul ei. Imaginația lui îi prezenta în culori foarte clare posibilitatea unei morți lente și agonizante pe fundul rece al mării, singur.

„Ce dracu, scâncești ca un țânc”, îl auzea pe tatăl lui

spunând demult în timp ce își scotea cureaua de piele și o înfășură în jurul încheieturilor. „Tu și frații tăi. Când o să înveți să fii bărbat?”.

Cam respira agitat. Duhoarea scoicilor putrezite îi muta nasul din loc. Auzi un gândac urcând spre punte. Somnul nu vroia să vină.

Tanaka fu scos cu targa de pe China Cloud. Un scufundător bun nu putea fi înlocuit în mijlocul sezonului. Cam trebuia să se scufunde el însuși până la sfârșit.

Puțini europeni se scufundau de pe propriile lor nave; japonezii erau scufundători cu mult mai buni decât albii sau chiar decât malaiezii. Ei nu sufereau atât de mult de „presare” sau sângerări ale urechilor și puteau rămâne scufundați mai mult timp și la adâncimi mai mari fără să facă boala scufundătorului.

Dar el nu avea de ales. Încercă să nu se gândească la ce îl aștepta, la zorii în care se va trezi tremurând în costumul ud și la ghetele grele ca plumbul, la lupta împotriva îngrozitoarei senzații de sufocare de fiecare dată când casca îi este pusă pe cap și vizorul este fixat la locul lui. „Poți s-o faci, Cam, ai mai făcut-o”, gândi.

Petrecuse un an întreg la Marina Regală în lacurile înghețate ale Scoției. Își amintea de prima dată când își descoperise claustrofobia, de groaza copleșitoare simțită în timp ce apa neagră se ondula în jurul căștii de cupru, iar întunericul ei tăcut și rece îl înghițea. Învinsese spaima atunci; o va învinge și acum.

De îndată ce Tanaka fu pe drum către spitalul japonez, Cam ordonă să se ridice toate pânzele iar China Cloud se îndreptă din nou spre mare. Perla lui, perla frumoasă, minunată, perfectă pe care o va vinde pe o dotă princiară și care-i va schimba viața, perla era undeva acolo, așteptându-l. O simțea în adâncul sufletului. Și avea dreptate. Ea îl aștepta, tăcută, perfectă și inevitabilă, ca soarta, ca destinul, frumusețea fără cusur care avea să dea aripi sufletului său.

Se spune că sunt două lucruri care pot schimba destinul unui om: unul este norocul, iar celălalt este curajul. Fără curaj,

omul nu-și poate fructifica norocul. Dar fără noroc, un om ar putea fugi speriat toată viața și asta n-ar avea nici o importanță pentru averea lui. Dar în acel unic moment când își dă seama că i se-ntoarce norocul și simte vântul schimbării în aer, dacă are destul sânge-n vine, el își poate schimba viața pentru totdeauna.

Ca toate cochiliile de stridie, nici aceasta nu era ușor de văzut în semi-întunericul verde de la adâncimea de 10 stânjeni. O algă roșcată de ferigă crescuse pe cochilie făcând-o aproape imposibil de distins față de masa de corali care o înconjura. Cam n-o văzu și ar fi trecut pe lângă ea, dar altă creatură a mării fusese mai vigilentă și o pândise cu grijă exagerată.

Peștele santinelă care trăia în gura stridiei nu simțise încă pericolul. Caracatița era mică, cu tentaculele abia mai lungi de un picior. Ca un cameleon al mării, ea își schimba culoarea corpului și se strecura către pradă, devenind din galben ca nisipul, întâi verde, apoi portocalie, în timp ce înota de la nisip către alge și spre coral. Ochii imobili erau fixați pe stridie așteptând șansa. În timp ce stridia respiră, ea își deschise o fracțiune de secundă cochilia pentru a filtra apa și a se hrăni prin perdeaua cărnoasă a buzelor. În momentul acela caracatița țâșni înainte, își aruncă brațele lungi în cochilie și încercă să-i depărteze laturile. Instinctiv, stridia își strânse buzele, dar agresoarea era pregătită. Caracatița își fixă pe corali tentaculele rămase, pe când cele din gura stridiei se străduiau să învingă forța mușchilor aductori ai victimei și să o slăbească.

Lupta pe viață și pe moarte făcu feriga de mare să tremure și să arunce mici particule pe nisipul recifului; asta îi atrase în cele din urmă atenția lui Cam. În timp ce el înainta cu greu spre ele, caracatița reușise să deschidă cochilia și anticipa o masă suculentă pe drept câștigată.

Deodată, premiul îi fu răpit. Înfuriată, ea împroșcă un nor de cerneală spre îngrozitorul monstru cu cap bombat care îi furase cina și apoi se îndepărtă.

Cam puse cochilia în sacul care îi atârna la gât și merse mai

departe. Era doar o cochilie ca oricare alta, o parte din munca trudnică a unei zile. Nu avu nici o premoniție. Dar de fapt nu scoica îi schimbă cursul vieții. Norocul e doar ce primim; viața înseamnă ceea ce facem cu el.

Era după-amiază târziu, iar soarele atârna rotofei și roșiatic jos la orizont. Velatura era împodobită de crustacee atârnate la uscat ca niște rufe. Echipajul avea să primească 30 de șilingi odată ajuns în Singapore.

Băștinașii koepanger erau în față, rezemați de vele, pălăvrăgind și râzând între ei. Cam muncea la pradă, iar cochiliile goale căzeau pe punte cu un zgomot înfundat de îndată ce le golea. Purta doar un sarong malaiez legat în talie. Spre deosebire de majoritatea europenilor aflați în această parte a lumii, pielea nu îi era palidă; în ultimele luni se bronzase căpătând culoarea lemnului de jarrah3 proaspăt tăiat. Pieptul și brațele aveau mușchi fini și era înalt, aproape de un metru nouăzeci. Avea părul întunecat și fin, trăsături armonioase, deși după trei săptămâni pe mare ele îi erau acoperite de umbra întunecată a bărbii. „Un băiat fercheș”, spusese mama lui înainte ca el să plece pe mare.

Ridică încă o stridie, despicând mușchiul cu lama subțire a cuțitului. Cochilia se desfăcu și pipăi cu degetele sub carnea gelatinoasă căutând o perlă sau o „bulă” pe cochilie care ar fi putut indica o „barocă”, sideful deformat care era vândut în funcție de karat cumpărătorilor din Broome. Muncea susținut, mecanic; deschiderea scoicilor era o treabă monotonă. Doar o scoică dintr-o mie conținea o perlă și puține dintre ele erau într-adevăr de mare valoare. Cam privi în sus.

— Curry-Curry! Ce-avem în seara asta la cină?

Capul băiatului se ivi din cambuză, cu dinții albi, perfecți, profilându-se pe fața de culoarea nucii. Răspunse:

— Curry-curry, tuan4.

Cam rânji către Wes. Era o glumă veche. Bucătarul lui nu-și câștigase degeaba porecla. Următoarea cochilie era deja deschisă, forțată de caracatiță. Își trecu degetul prin carnea clisoasă, căutând o suprafață tare, așteptându-se să nu găsească nimic. Dar de data asta simți ceva sub degete și

respirația i se opri o clipă, inima îi bătu aproape dureros, ca un ciocan în coaste. Sudoarea forma perle mici pe fruntea lui. Nu putea să creadă cât era de mare. Scoase afară o perlă mare, rotind-o între degetul mare și cel arătător. Murmură „Doamne-Dumnezeule". Era imensă.

Se uită în sus. Wes se zgâia la el cu gura căscată, își dădu ochii peste cap și făcu semnul care gonește piaza rea. Restul oamenilor din echipaj se opriseră din ce făceau și se uitau cu ochii la fel de mari, muți de uimire.

Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată în viață. Sclipea ca și luna. „Doamne-Dumnezeule. Primul sezon pe mare și găsise ceea ce alții caută o viață și nu găsesc vreodată; își ținea visul chiar acolo în palmă".

Cam era jos în cabina lui cu Wes. Curry-Curry le adusese cina dar Cam era prea agitat ca să mănânce. Pusese perla într-o punguță mică de piele atârnată pe o curelușă în jurul gâtului său, și din minut în minut își ducea mâna la gât ca s-o atingă, să se asigure că nu visează.

— Perla asta face o avere, căpitane, zise Wes băgând în gură încă o lingură plină cu orez. Ce-o să faci cu atâția bani?

— Acesta e viitorul meu, Wes. O să cumpăr mai multe lughere, o să-mi construiesc destinul bazându-mă pe aceste perle.

Îl bătu cu mâna pe umăr:

— Rămâi cu mine, Wes. N-o să fi sărac. Nu de acum încolo.

Paddy Mick, nostromul de pe Koepang, coborî în tambuchi.

— Vine furtuna, îi zise el lui Cam. Mai bine ai veni. Cam puse deoparte farfuria și îl urmă pe Paddy Mick sus pe punte. Vântul bătea dinspre sud-est și începuse o ploaie măruntă. Cercetă barometrul. Totdeauna arăta mai puțin după-amiaza dar până acum ar fi trebuit să-și revină. Wes clătină din cap:

— În curând vine sezonul vijeliilor, căpitane. O fi vremea să tragem la mal.

— Da, așa se pare. Mai bine ne-am îndrepta spre adăpost.

China Cloud porni spre tabăra căutătorilor de perle din Barred Creek.

Cam stătea la provă într-o cămașă albă și pantaloni de doc.

Deasupra lui, stelele erau ascunse de norii mișcători și deși. O briză înviorătoare, sare pe piele și răsuflarea încă întretăiată. Douăzeci și cinci de ani și lumea la picioarele lui. Nu mai simțise niciodată o asemenea exaltare. Nimic nu-l putea opri acum. Nu va mai fi vreodată sărac; își făcuse în sinea lui o promisiune și o va respecta. Făcuse totul doar prin forța voinței. Ar fi vrut ca tatăl lui să fie aici să-l vadă.

— Ridicați ancora!

În întuneric se distingeau luminile de poziție ale altor patru lughere, cu alți căutători de perle mergând spre adăpost, ce încercau să se adăpostească din cauza vremii schimbătoare. Cam auzi sunete de chitară de pe puntea unuia dintre vase. Se întoarse către Wes.

— Spune-i lui Curry-Curry să pregătească cina oamenilor. Vom arunca ancora aici în noaptea asta și vom vedea mâine dimineață cum va fi vremea.

— Da, căpitane.

Cam pipăi cu mâna perla de sub cămașă. Era încă tentat să alerge acasă, să fugă din Broome cu prada lui dar sezonul putea să mai dureze câteva săptămâni. Era timp destul să mai găsească perle. Auzi clinchetul furcheților. O balenieră apăru din întuneric în arcul de lumină făcut de lămpile cu kerosen de la intrarea în port.

— Salut, China Cloud!

Cam se aplecă peste balustradă.

— Salut!

— Stăpânu' meu ie căpitanu' Koepang, țipă o voce într-o engleză stricată. Zice dacă veniți să înfulecați ceva.

Era un gest obișnuit de politețe în breasla căutătorilor de perle să împărți o cină săracă în cabina altui căpitan alb, să ai șansa de a vorbi cu un alt european după săptămâni, poate luni, petrecute doar în compania echipajului format din băștinași. Și era, în cazul acesta, un prilej binevenit de a mânca ceva diferit, nu una din îngrozitoarele tocane gătite de Curry-Curry. Iar Cam fusese prea agitat mai devreme ca să cineze.

— Da, răspunse Cam cu voce tare, o să vin!

Șuvițele rare de păr argintiu erau pieptănate strâns lipite de capul omului, încordate ca strunele unei chitare. Barba îi era nerasă de câteva zile, iar răsuflarea îi puțea a gin. Întinse brusc o mână enormă și-l bătu pe Cam pe umăr cu cealaltă.

— Bun venit la bordul lui Koepang! mă cheamă Patrick Flynn, sunt născut în Donegal, în Irlanda, binecuvântate să-i fie dealurile verzi, și acum sunt din Broome, și foarte încântat să văd un alb după șase săptămâni pe mare! Și cui am plăcerea să mă adresez?

— Mă numesc McKenzie, domnule, Cameron McKenzie.

— Un scoțian! ei, slavă Domnului pentru asta atunci, și eu care mă gândeam că va trebui să încerc să fiu amabil cu alt blestemat de englez. Îmi faci impresia unui om căruia îi place să bea. N-ai vrea un pic de gin?

Un șarlatan, se gândi Cam. Prea suspect de amabil ca să-i fie pe plac, un pic prea forțat. Dar îi făcu jocul.

— Doar dacă nu e pe sponci.

Flynn îl plesni tare între omoplați.

— În nici un caz pe Koepang, sigur nu! Vino jos în cabină și-o să-ți ungem gâtlejul!

Cabina căpitanului era înghesuită și mizerabilă, puțea a crustacee și santină, ca și a lui Cam. Dar exista o față de masă pe masa pregătită pentru cină și chiar un serviciu din argint. O încercare acceptabilă de a fi civilizat. Mai erau două scaune sculptate din mahon, deși Cameron mânca de obicei cocoțat într-o parte pe priciul lui sau lăsat pe vine pe punte, iar când Flynn bătu din palme apăru un steward malaiez în pantaloni albi de doc.

Cam acceptă de la el o cană de gin umplută cu vârf. Flynn ridică paharul ca să țină un toast:

— Pentru sănătatea și prosperitatea dumitale, zise el dând drumul ginului pe gât.

Ridică paharul ca să-i fie umplut din nou.

Cam, care se mândrea că poate bea până-i bagă pe toți sub masă, făcu la fel.

— De unde ești, domnule McKenzie? sunt în Broome de aproape zece ani și nu pot să-ți spun că ți-am văzut vreodată

fața.

— Am sosit la începutul sezonului. Am avut noroc să găsesc un echipaj.

— Pe cine ai scufundător?

— Un japonez pe nume Tanaka.

— Tanaka? I-a trecut vremea, băiete, ascultă la mine.

— Da, și e aproape schilod. S-a întors în Broome de două săptămâni. A paralizat.

— Și-acum cine se scufundă pentru tine?

— Îl ai în față, zise Cam încet.

— Tu? Flynn ridică o sprânceană și în ochii lui apăru respectul. Nu mulți albi se scufundă de pe propriul vas.

— Albul acesta o face. Știu câte ceva despre asta.

— Cum adică?

— Când eram în Marina Regală, Comisia de Scufundări la Mare Adâncime a Amiralității a avut nevoie de voluntari pentru teste. Credeau că au găsit o metodă de a învinge boala scufundătorului.

— Japonezii își închipuie că farmecele lor și niște ulei de cajeput fac treaba asta destul de bine.

— De-aia atât de mulți dintre ei o sfârșesc la cimitir. Cam se aplecă în față cu coatele pe genunchi. Vezi, acolo jos în adâncuri trupul uman suportă presiunea apei de deasupra iar azotul este mai ușor absorbit în sânge și se disipează în încheieturi și creier atunci când omul ajunge înapoi în aer. La Marină noi am învățat cum să trecem peste asta, așteptând la o anumită adâncime sub nivelul mării, unde presiunea nu este atât de mare, până când tot azotul din sânge este eliminat prin respirație.

Flynn clătină din cap.

— Au încercat toate astea acum câțiva ani. Au trimis niște scufundători din Marina Regală aici cu ideile lor ciudate. Unul dintre ei a murit și celălalt s-a întors invalid.

— Japonezii au sabotat testele. Am auzit despre asta. Ei n-au vrut ca albii să devină mai buni în scufundări. Vor să dețină monopolul.

— Deci asta s-a întâmplat cu omul tău, Tanaka?

— Nu știu. Poate că fluxul a înaintat mai repede decât crezusem. Sau poate el și-a forțat prea mult corpul. Se fac treisprezece ani de când se scufundă și majoritatea japonezilor nu rezistă mai mult de cinci, chiar și cei mai buni dintre ei.

— Ei, un bărbat care face el însuși scufundări sigur are poftă de mâncare. Pe Koepang avem unul din cei mai buni bucătari din partea asta a Ceylonului, băiete, chiar dacă eu sunt cel care o spune.

— Și ce-o să mâncăm? întrebă Cam nerăbdător.

Flynn sorbi cu lăcomie încă un pahar de gin și răspunse:

— Curry.

Flynn se lăsă în spate pe scaun și râgâi. Pe pieptul cămășii erau pete galben-maronii. Mânca cu aceeași poftă cu care își băuse ginul. Steward-ul malaiez încercă să ia farfuriile de pe masă dar Flynn îl goni.

— Lasă asta, omule! Adu-mi ceva de băut!

— Bună cină, zise Cam.

Sfinte Sisoe, fusese chiar mai proastă decât una dintre scornelile lui Curry-Curry! își puse în gând să fie mai blând cu băiatul. Flynn luă din buzunar o cutie de trabucuri egiptene rulate manual și îi oferi unul lui Cam. Suflă rotocoale groase de fum către tavan și bătu nerăbdător cu degetele de la mâna stângă în masă în timp ce aștepta să-i sosească băutura. Asculta scrâșnetele parâmelor și lemnului corăbiei în timp ce Koepang se lăsa în voia mareei, auzea oftatul ahh-ahh! al malaiezilor în timp ce se adunau în jurul povestitorului lor.

— Ce te-a adus atâta cale până aici, în partea asta de lume uitată de Dumnezeu? întrebă Flynn.

— Am auzit că e locul unde un bărbat curajos poate să facă avere. Mi-au zis că aici cu câteva sute de lire poți închiria un lugher și angaja un echipaj. Pusesem deoparte banii primiți de la marină pentru că mi-am riscat pielea în mohorâtele lacuri scoțiene. Aproape că m-au costat viața așa că n-aveam de gând să mă șterg cu ei la fund.

— Bravo ție, băiete. Și a meritat?

Cam simțea greutatea perlei în punguța de la gât. Dac-ar ști el!

— Până acum e destul de bine.

Flynn s-a aplecat nerăbdător peste masă.

— Ai găsit ceva perle?

— Unele destul de mici.

Era parțial adevărat. Până astăzi toate fuseseră mici. Flynn zise:

— Stai să-ți arăt ceva.

Împinse deoparte farfuria, băgă mână în buzunar și scoase o cutie de tutun. Îndepărtă capacul și împrăștie conținutul pe masă. Erau douăsprezece perle, majoritatea mici; dar era una mult mai mare decât celelalte, perfect rotundă, cu o strălucire limpede, de un roz pal pe fondul alb al feței de masă.

— Uită-te la asta! zise Flynn.

Cam se aplecă înainte. Putea să simtă respirația lui Flynn, un amestec grețos de gin și curry.

— Șaptezeci, optzeci de drame, zise Flynn. Merită cel puțin o mie de lire! O mie de lire! repetă Flynn ca pe o binecuvântare. Asta numesc eu perlă!

Cam încercă să pară impresionat.

— Da, e într-adevăr o frumusețe.

Flynn se încruntă, sensibil la reținerea din vocea lui.

— N-o să mai vezi una ca ea!

— Da, probabil.

— N-am nici o îndoială! E captura sezonului!

Jignit de lipsa de entuziasm a lui Cam, Flynn puse înapoi grămăjoara de perle în cutia de tutun cu un gest nervos și repetă:

— E captura sezonului!

Cam ezită dar nu se putu abține. Trase șnurul de piele deasupra capului și deschise punguța. Lăsă perla să-i cadă în palmă și se uită țintă la ea o clipă, minunându-se de textura ei, de greutatea ei și de nuanța roșiatică ce îi dădea o frumusețe aproape nepământeană. Cu gestul cu care un magician scoate un iepure din pălărie, rânji și o lăsă să cadă pe masă. Flynn rămase cu gura căscată uitându-se țintă. Când vorbi din nou vocea îi era răgușită de admirație:

— Drace, pe Iisus Hristos și toți sfinții din cer! Unde-ai găsit

asta?

Perla se odihnea din nou în punguța de piele atârnată la gâtul lui Cam, dar Flynn nu mai vorbea decât despre asta. Ginul îl făcuse emotiv, iar ochii îi erau apoși.

— Navighez pe apele astea bogate în perle de aproape zece ani și n-am văzut așa ceva, murmură el. Luă cu sete încă o gură de gin. Marea face o perlă ca asta o dată într-o viață de om. Și tu ai găsit-o, băiete, tu ai găsit-o! Perla aia va străluci cu grație la gâtul unei împărătese ori al unei regine într-o zi, ascultă vorbele mele. Poate chiar la gâtul reginei Elisabeta.

Apoi adăugă repede:

— Și să aducă Dumnezeu grindină și pedepse asupra englezilor și imperiului lor blestemat.

— Ei, din asta se va clădi imperiul lui Cameron McKenzie, știu asta.

— Mult noroc, băiete, zise Flynn ridicând iar paharul.

Se uită în jur după steward:

— Mahomet! Unde ești, negru nenorocit! Avem nevoie de niște gin!

Cam se ridică în picioare, fiind obligat să se sprijine într-o mână ca să nu cadă.

— Unde-i toaleta pentru domni, Flynn?

Flynn rânji:

— Fix acolo la pupa, ca și pe China Cloud. Dar dacă simți că ți se udă scula trage-te înapoi, băiete. Rechinii mușcă destul de tare prin partea asta a coastei.

— A trecut atâta vreme de când n-am folosit-o, încât nu cred că mi-ar lipsi.

— Un cerb tânăr și chipeș așa ca tine, i-ar simți lipsa de îndată ce-ar călca pe docurile din Broome. Și ai grijă cu perla aia! Să n-o scapi peste bord!

— Nici diavolul însuși n-ar putea să mi-o ia, zise Cam și urcă pe tambuchi.

Flynn așteptă până nu-i mai auzi pașii pe punte deasupra capului, apoi murmură:

— Nici diavolul însuși? O să mai vedem noi. Mahomet!

Stewardul malaiez își băgă capul în cadrul ușii:

— Ticălosul ăsta suge ca un pește! Io-s aproape terminat și el pare proaspăt ca o margaretă. Ia niște opiu și amestecă-i-l în gin. Dar ai grijă să nu încurci băuturile, că de nu, îți biciui fundul așa de tare de-o să te ușurezi prin urechi!

Cam deschise ochii. Avea gura uscată iar prin ochi îi treceau săgeți de durere. Stătea întins pe priciul lui, îmbrăcat în cămașă și în pantalonii de doc. Încercă să se ridice în capul oaselor dar camera începu să se învârtă în jurul lui așa că se întinse din nou. Pe piele îi apărură broboane reci și soioase. Wes coborî pe scara de tambuchi:

— În sfârșit te-ai trezit, căpitane.

— Iisuse Hristoase, ce s-a întâmplat?

— Te-ai îmbătat criță. Iiii-suse! A trebuit să te duc pe sus până la prici. Parcă erai mort.

— Flynn și ginul lui blestemat, mârâi Cam. Ajută-mă să ajung pe punte.

Wes îl ajută să iasă din cabină și să urce tambuchiul până pe punte. Cam se ținu de copastie tare, până i se albiră încheieturile, inhalând cu sete aerul sărat și limpede. Strânse din ochi, orbit de strălucirea intensă a soarelui; era ca și cum cineva i-ar fi înfipt în cornee o mie de ace încinse. Cerul era de un albastru nepătat, vremea rea se schimbase peste noapte. Deodată Cameron simți o neliniște. Koepang și celelalte nave dispăruseră. Se uită la soare; era aproape de amiază.

— Am dormit toată dimineața? întrebă el și apoi văzu reproșul în ochii lui Wes.

Se aplecă înainte și vărsă peste apă. La sfârșit închise ochii luptându-se cu un alt val de amețeală, cu pielea ca de găină, umedă. Încercă să-și amintească întâmplările nopții și senzația de neplăcere se accentua. Ceva nu era în regulă. Duse mâna să pipăie punguța de la gât.

Dispăruse. Dumnezeule mare! Încercă să nu cadă în prăpastia furiei și a panicii.

— Unde-i Koepang, Wes?

— A plecat de mult, căpitane, răspunse Wes. A ridicat pânzele odată cu primii zori.

— De ce nu m-ai trezit? E aproape de prânz!

Wes făcu un pas înapoi.

— Când bei în halu' ăsta, căpitane, e mai ușor să scoli un mort.

„Perla mea! Frumoasa, blestemata de perlă!” Cam ar fi vrut să doboare catargul principal și să-l azvârle în ocean. „Ticălosul! Nenorocitul, blestematul, irlandez ticălos și trădător!”

Curry-Curry apăru din cambuză, oferindu-i lui Cam o cană de cafea neagră și fierbinte. Cam îi dădu peste mână trimițând cana să se rostogolească departe de punte. Curry-Curry icni și se repezi înapoi în cambuză.

— Perla mea! Mi-a luat blestemata de perlă!

Cam lovi cu pumnul în catargul principal așa de tare, încât își zdrobi două încheieturi. Sângele începu să-i picure de pe degete pe punte. El nu simțea nimic.

— PERLA MEA!

Nimeni nu mișcă, nu vorbi. Echipajul lui China Cloud îl privea pe Cam cu ochii mari, înspăimântați. Când Cam vorbi din nou vocea îi era așa de joasă și de calmă încât părea un sâsâit de șarpe:

— Ridică pânzele, nostrom! Mergem după ei. Și când o să-l găsesc pe nemernicul de Flynn o să-i smulg inima cu mâinile mele!

Când China Cloud intră încet în Roebuck Bay, Koepang și restul vaselor din mica flotă a lui Flynn erau deja trase pe plajă ca să fie pregătite pentru reparații. Drumul înapoi spre Broome durase mai mult decât sperase Cam. De patru zile tuna și fulgera, înjurând capriciile mării; la cinci ore după ce plecaseră din Barred Creek îi lovise altă furtună dezlănțuită care le sfâșiase vela cea mare și le rupsese cârma, așa că pierduseră orice șansă de a-l ajunge din urmă pe Flynn înainte ca el să intre în port. Se putea ca perla să fi fost deja vândută pe furiș în vreo cameră dosnică dintr-un bar.

China Cloud aruncă ancora și Cam sări în barcă. El și Wes vâsliră spre țărm. Cam sări din barcă în timp ce apa mai ajungea până la genunchi.

„Ticălosul!” De când plecase din Glasgow visase la perla

aceea. Cam își croi cu greu drum de-a dreptul printre resturi ruginite de lanțuri de ancorare, cioturi de lemn aduse de apă, ambalaje goale și scoici, gândindu-se la ce însemna acea unică perlă pentru el; își învinsese groaza de adâncuri, intrase tremurând, cu mâinile reci, în blestematul ăla de costum în fiecare dimineață, zăcuse cuprins de insomnie și dureri în fiecare noapte întins pe priciul lui, totul ca să găsească perla unică. „Ești un lăudăros și un prost, Cameron McKenzie! Cum ai putut să-ți lași lăudăroșenia să stea în calea a tot ce-ai visat vreodată? De ce i-ai arătat ticălosului de irlandez perla?”

Găsi tabăra lui Flynn, un morman dezordonat de cocioabe dărăpănate din tablă ondulată, cu balustrade din lemn. Primul om pe care îl zări fu Mahomet, steward-ul lui Flynn, care nu mai purta uniforma albă, apretată și părea mai în largul lui cu sarongul natal.

— Unde-i Flynn? țipă Cam.

Mahomet se uită în sus speriat. De îndată ce-l zări, o rupse la fugă dar Cam îl prinse cu ușurință și-l trânti pe micuțul malaiez pe nisip.

— Te-am întrebat unde-i Flynn.

— Nu știu, șefu'!

Cam îl înșfăcă de beregată.

— Spune-mi sau jur pe Dumnezeu că-ți frâng gâtu'!

Mahomet țipă și închise ochii.

— Unde-i?

Mahomet încercă să se răsucească într-o parte. Cam îi puse degetele pe mărul lui Adam și strânse.

— Spune-mi unde e sau mă jur pe Dumnezeu că-ți rup gâtu' ca la un pui de găină!

Nu glumea. Iar Mahomet îi spuse.

Era timpul când navele trăgeau la mal ca să facă provizii în Broome așa că aproape toate lugherele și echipajele lor erau înapoi în port. Erau exact zilele de vârf: prețul scoicilor era ridicat, forța de muncă era ieftină, iar bordelurile, casele de joc și restaurantele erau pline ochi. Japonezi, chinezi, javanezi, malaiezi și oameni din Manila cu buzunarele doldora de profiturile sezonului curgeau ca un șuvoi spre străzile

aglomerate, cu mirosuri asiatice specifice din Chinatown.

Cam găsi sala de biliard de pe John Chi Lane, o cocioabă cu pereți din tablă ondulată cu două mese și un bar grosolan de culoarea lemnului. Înăuntru era îngrozitor de cald, aerul era îngroșat de fum de tutun, miros de gin și transpirație. Cam intră cu pași mari în timp ce Wes alerga să-l prindă din urmă.

Flynn era aplecat peste una din mese și încerca să lovească o bilă.

— Flynn!

Bila lui Flynn trepida pe abaua mesei și căzu în buzunarul din celălalt colț. Mormăi:

— Iisuse, Marie și Iosife!

Îl privi încruntat pe noul venit. Apoi fața i se însenină și întinse mâna:

— Cameron, băiete! Ești deja înapoi în port?

Cam ignoră mâna întinsă către el.

— Unde-i perla mea, Flynn?

— Perlă, băiatule? Despre ce vorbești?

— Ți-ai pus servitorul sașiu să mă drogheze! Ce mi-ai pus în băutură, opiu, nu-i așa?!

Flynn se holbă la Cam cu gura deschisă. Apoi începu să râdă:

— Ce tot vorbești? Eu te-am drogat? Păi, de ce-aș fi făcut una ca asta?

— Pentru perlă!

— Perla ta? se îngrozi Flynn. Ai pierdut perla aia frumoasă?

— N-am pierdut-o. Mi-ai furat-o tu!

Liniște. Cam era conștient de fețele ostile din jurul lor. Nici un prieten pentru el. Era orașul lui Flynn. Cel puțin Wes cel solid era în spatele lui ca să-l protejeze. Cam n-avea de gând să plece fără perlă.

Un om de statura unui urs, îmbrăcat într-o cămașă pătată de bere își croi drum prin mulțime:

— Domnul Flynn e un client respectat în acest local, zise el de parcă ar fi fost director la Ritz. Te sfătuiesc s-o ștergi d-aici.

— Iar eu te sfătuiesc să nu-ți bagi nasul în treburile altora, i-o întoarse Cam.

Flynn chicoti din nou:

— E-n regulă, Joe. E doar o mică neînțelegere. O putem rezolva ca niște gentlemani.

Se întoarse către Cam:

— Ascultă, băiete, îmi pare rău de perla ta. Zău că-mi pare. Era o piatră minunată. Dar eu sunt un om cinstit și prietenii mei toți pot depune mărturie. Jur pe mormântul mamei mele, Dumnezeu să-i odihnească sufletul sfânt în pace, că nu m-am atins de perla ta. Și acum, ce-ar fi să-ți fac cinste cu ceva de băut și să vorbim despre asta?

Întinse o mână încercând să atingă umărul lui Cameron, dar el i-o împinse deoparte.

— Vreau să-mi dai perla sau, așa să mă ajute Dumnezeu, te fac bucăți cu mâinile goale, aici și acum.

Flynn ridică din umeri și făcu o mișcare de parcă ar fi vrut să-i întoarcă spatele dar în loc de asta se răsuci pe piciorul drept și îl lovi cu toată puterea cu tacul de biliard pe Cam în abdomen. În timp ce Cam se îndoia de durere, Flynn îl pocni cu tacul în cap.

Cam se clătină dar rămase în picioare. Se dezechilibra lateral spre gloata care îl împinse rânjind înapoi către Flynn, sperând ca irlandezul să îi vină de hac. Dar Cam folosi impulsul ca să-și proptească umărul în corpul lui Flynn. Se agăță cu mâinile de talia irlandezului și-l împinse înapoi. Se prăbușiră peste masa de biliard și apoi se rostogoliră pe jos, încleștați unul de altul.

Flynn întinse mâinile spre fața lui Cam, încercând să-i bage pumnii în ochi. Cam își feri capul și-l lovi pe Flynn cu genunchiul în vintre. Flynn țipă de durere și se ghemui într-o parte. Cam se ridică în picioare și se aplecă peste el cu pumnii strânși:

— Ridică-te, hoț nemernic!

Flynn se luptă să se ridice în genunchi apărându-și bărbăția cu o mână.

— Nu-i nevoie de jigniri, băiete. Hai să ne luptăm cinstit.

Se ținu cu mâna de muchia mesei de biliard și se ridică în picioare, cu spatele spre Cam. Ascunse în pumn o bilă, se întoarse și o aruncă spre capul lui Cam. Acesta se feri și auzi

țipătul de durere când bila îl lovi pe omul care stătea exact în spatele lui. Flynn luase altă bilă și se pregătea s-o lanseze dar Cam se aruncă spre el. Pumnul lui îl lovi în bărbie și irlandezul căzu înapoi lovind cu capul piciorul greu, din lemn sculptat, al mesei de biliard. Cam se aplecă, îl apucă pe Flynn de păr și îl trase în sus. Pumnul lui veni de undeva de lângă genunchiul lui drept și-l lovi pe Flynn în stomac.

Flynn se sufoca și s-ar fi prăbușit în față dar Cam îl ținea de șuvițele de păr cărunt ca și cum Flynn ar fi fost o jalnică marionetă cu sforile rupte.

— Unde-i perla mea? îi șuieră Cameron la ureche.

Brațele lui Flynn tresăriră în încercarea de a-l împinge pe Cameron deoparte. Avea sânge în păr, iar gura i se deschisese ca cea a unui pește care, abandonat pe plajă, încearcă să respire. Cam îi pipăi hainele:

— Unde e, Flynn? Spune-mi sau, pe toți sfinții, te bat până mi-o dai!

Omul cel solid căruia Flynn îi spusese Joe făcu un pas înainte.

— Mai bine lasă-l în pace acum, camarade.

Ținea în mâna dreaptă tacul de biliard rupt și bătea cu el în palma mâinii stângi. Mai mulți malaiezi și manilezi erau înșirați în spatele lui, fără îndoială oameni din echipajul lui Flynn, iar Cameron văzu lama unui cuțit strălucind. Câteva clipe, singurele zgomote fură cele făcute de Flynn, care fornăia pe nas și scuipa sânge.

Cam aprecie din ochi situația. Chiar avându-l alături pe Wes n-avea nici o șansă împotriva mulțimii, iar malaiezii erau renumiți pentru priceperea cu care mânuiau cuțitele curbate numite kris. Cam îi dădu drumul lui Flynn. Irlandezul căzu în nas.

— Perla-i a mea, zise Cam, și îți jur c-o s-o iau înapoi sau că mi-o vei plăti, domnu' Flynn! O să regreți ziua când te-ai pus cu Cameron McKenzie!

Oamenii îi făcură loc să treacă iar el ieși în lumina orbitoare a soarelui.

Cam stătea în cabina lui de pe China Cloud cu o sticlă de gin

olandez în mână. Își scoase tabachera și aprinse o țigară.

Se uită mohorât la scrumiera așezată pe masa din fața lui. De fapt, scrumiera era o scoică perliferă, iar pe ea era o „bulă" perlată. Bula fusese cândva creată de un parazit care pătrunsese în scoică; ca să se apere, stridia își acoperise rana cu sidef. Din cauza presiunii apei se formase o proeminență care fusese apoi umplută cu nămol. Aceste așa-numite „perle-bulă" se vindeau ieftin în Broome și erau folosite ca să se confecționeze ace de pălărie. Aceasta fusese prima perlă găsită de Cam așa că o păstrase ca amintire.

Se uita la imitația de perlă și se gândea la cea adevărată pe care Flynn i-o furase la Barred Creek. Wes îl privi trist:

— Poate-a spus adevăru'. Poate căpitanu' pierdut perla. Erai mort de beat.

— Nu eram beat, spuse Cam încet. N-am fost așa de beat vreodată în viață și nici n-o să fiu. Am fost drogat, știu asta!

Wes știa că nu e bine să protesteze dar nu părea convins.

— Poate.

— Trebuie s-o iau înapoi.

— Dacă el furat perlă, zise Wes accentuând cuvântul „dacă", dacă el furat-o, poate și vândut asta perlă deja. Nimenea nu ține mult lucru de furat.

— Poate.

Fața lui Curry-Curry apăru din tambuchi.

— A venit cineva, tuan.

Cam auzi zgomot de pași deasupra, pe punte.

— Vezi ce e, Wes.

— Da, căpitane.

Câteva minute mai târziu o pereche de pantofi de pânză de un alb imaculat au fost urmați de un costum alb impecabil călcat, ale cărui manșete erau totuși deja impregnate de praful roșu-cărămiziu caracteristic nord-vestului. Această apariție de o eleganță demnă de vitrina unui croitor era încununată de o splendidă cască colonială albă. Cam făcu ochii mari. George Niland.

— Ce mai faci, Cam?

Și-a scos casca și a întins mâna spre Cam. George Niland

avea o față sănătoasă, de băiețandru și păr blond lins și îngrijit pieptănat. Zâmbea mult, fapt pentru care Cam nu avusese vreodată deplină încredere în el, și avea un aer blând. Era un om solid, însă mai degrabă cărnos decât musculos. Ca aluatul, se gândi Cameron.

Prima slujbă obținută de Cam când plecase din Anglia fusese în echipajul unuia din vasele de pescuit ale lui Niland, lângă Fremantle. Tatăl lui Niland era proprietarul celei mai mari flote de pescuit din vestul Australiei și George administra afacerea dintr-un birou aflat pe Cantonment Street. George îl ajutase pe Cam să obțină brevetul de căpitan.

— Ce faci aici, la asemenea distanță? întrebă Cam.

— Tata și-a cumpărat o flotă de căutătoare de perle. Sunt mulți bani în afacerea asta.

— Eu încă nu i-am văzut, George.

— Poate că petreci prea mult din sezon prin porturi, bătându-te cu căpitanii.

Deci de-aia venise. Nu era o vizită de curtoazie.

— Ai auzit cum m-a jefuit nemernicul acela de irlandez?

— Domnul Flynn este considerat ca un membru de vază al acestei comunități.

Își făcu vânt cu cascheta:

— Va trebui să fii cu băgare de seamă în cazul lui, băiete.

„Băiete!" Ceva din tonul lui îl înfuria pe Cam.

„Crede că mi-e încă șef."

— Are ceva care-mi aparține și intenționez să recuperez obiectul. Totuși, asta-i problema mea, nu a ta.

George scoase o batistă și își tampona fruntea.

— Ești în port abia de cinci minute și ți-ai și zdrelit pumnii. Nu te-ai schimbat prea tare, nu-i așa, Cam?

Deodată, Cameron deveni conștient de cabina lui înghesuită și de priciul spartan din colț. Zise:

— Bei ceva?

— E prea devreme pentru mine, răspunse George. Privi în jur strâmbând din nas. Cum ai găsit drumul spre țara asta uitată de Dumnezeu?

— Probabil la fel ca tine. Am băgat toată agoniseala în China

Cloud.

— Ai cumpărat-o?

— Doar am închiriat-o pentru un sezon. O să câștig destul din scoici ca să-mi încerc norocul și la anul. Aș avea vasul acesta și câteva pe deasupra acum dacă n-ar fi fost Flynn. Ești sigur că nu vrei să bei ceva cu mine?

George scoase din buzunăraș un ceas de aur.

— Am o întâlnire cu bancherii mei. Amintește-ți ce ți-am spus despre Flynn.

Ezită în dreptul tambuchiului.

— Ai auzit de petrecerea de întoarcere pe care o dă Căpitanul Gregory mâine după-amiază?

— Da. Mi se spune că vor fi acolo toți cei implicați în afacerile cu perle.

— Sper că n-o să faci o scenă.

Cam își dădu seama că omul era obișnuit ca majoritatea oamenilor să-i facă pe plac. Dar nu și el.

George își puse înapoi cascheta cu o mișcare elegantă și se întoarse, gata de plecare. Apoi, ca și când ideea abia îi venise, adăugă:

— Patrick Flynn are în Broome o mulțime de prieteni influenți.

— Te numeri printre ei?

George zâmbi și dispăru sus pe tambuchi.

Locuințele din Broome erau îngrămădite pe cele două părți ale promontoriului cunoscut ca Buccaneer Roc, adică Stânca Piratului. Pe o parte a orașului erau cocioabele de tablă din Chinatown, așezate de-a valma între debarcaderul lung de-o milă și câmpuri de mangrove. De cealaltă parte bungalourile umbrite de palmieri ale oamenilor care făceau afaceri cu perle, răsfirate în grădini înmiresmate de-a lungul străzilor pavate cu pietriș.

Bungaloul familiei Gregory era înconjurat de verande îmbrăcate în luxurianta bougainvillea roșie. În timp ce Cam străbătea poteca, îl înconjură mirosul îmbătător asemănător cu al florilor de portocal. Pe verande fuseseră așezate mese de lemn, iar șampania frapată și vinul de Bordeaux era servit de

stewarzi malaiezi cu jachete albe. Dinspre terenurile de tenis și de crichet se auzeau râsete zgomotoase.

George se apropie de Cam cu mâna întinsă. Purta o jachetă și pantaloni din mătase indiană, și o cămașă albă fină cu guler moale.

— Cam! Îmi pare bine să te revăd.

— Arăți foarte elegant, George.

— Și tu arăți ca un „stăpân" alb sadea. S-au schimbat lucrurile de când ai intrat prima dată în biroul meu din Cantonment Street.

— E vorba doar de-un costum nou și-un bărbierit bun. Era cât pe-aici să-mi pun vechea uniformă de marină dar cu ea mă cam confundă oamenii cu un amiral.

Nasul lui George se încreți într-unul din zâmbetele lui lingușitoare.

— Scuză-mă un moment. Trebuie să merg să salut familia Graveney. El e bancherul nostru. Mă cheamă datoria.

Cam îl privi plecând, cuprins de o senzație de tristețe și regretând că venise. Ca un cerșetor la ospăț, cum spunea proverbul. Oh, Doamne, era ca și cum un pic din Anglia fusese transplantat printre palmieri și pământul roșu. Îl lăsă pe un servitor malaiez să-i toarne șampanie.

— Nu e și opiu în ea, nu-i așa?!

— Domnule?! făcu omul.

— Nu contează.

Cam privi în jur. Oaspeții de la petrecere erau toți europeni albi. Deși era după-amiază târziu, în aer erau aproape patruzeci de grade; bărbații transpirau în costumele albe coloniale, femeile în rochiile lungi, cu umbrelușe care să le apere de soare. Englezii nu uită niciodată cu adevărat de Anglia.

Și apoi o văzu.

Există oameni care vă vor spune că nu există dragoste la prima vedere, că dragostea e un compromis la care ajungi de-a lungul anilor, nu o experiență în care cunoști și dorești pe cineva în câteva secunde în care ți se taie răsuflarea. Poate că ei n-au simțit-o niciodată sau, dacă au simțit-o, se tem de ea și

de ceea ce ar putea însemna pentru inimile mai slabe. Cam nu mai simțise vreodată ceva asemănător; vederea ei îi tăie pur și simplu respirația. De ce se întâmplase așa? Mai târziu el nu putu niciodată să își explice sieși sau altora. Dar de fapt dragostea la prima vedere n-are nici o legătură cu lucrurile normale. E un capriciu al sorții, ca salvarea unei vieți sau găsirea unei perle.

Ea stătea singură la capătul îndepărtat al verandei, privind meciul de crichet. Era dureros de frumoasă, cu ochii verzi, buclele de culoarea căpșunilor și silueta mlădioasă ca o salcie, totuși nu avea o frumusețe clasică. Altceva îl captivă, ceva ce nu a putut să explice nici până-n ceasul morții.

Două femei râdeau zgomotos în timp ce străbăteau peluza cu ciocanele lor de lemn. Ea arăta extrem de plictisită. În timp ce se apropia, el își simțea inima zvâcnind în colivia coastelor. Nu mai fusese neliniștit în prezența femeilor înainte și nu știa de ce se simțea așa de data asta.

— Se spune că francezii i-au învățat jocul acesta pe englezi, zise Cam, ca răzbunare pentru bătălia de la Waterloo.

Kate Flynn întoarse capul privindu-l cu ochii mari:

— Poftim?!

— Crichet. Nu ți se pare un joc captivant, unul care îți dezvoltă inteligența?

— E șahul proștilor. Vă cunosc?

El întinse mâna:

— Mă numesc Cameron.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit.

— Nu. N-am putut aștepta să fim prezentați unul altuia oficial.

— Ceea ce ar fi făcut un adevărat gentleman.

— Gentlemenii din orașul acesta își petrec timpul jucând în loc să țină companie doamnelor care sunt de aceea obligate să stea pe verande nedistrate și fără băutură în pahare.

Kate strânse buzele încercând să-și rețină un zâmbet. Era fermecată de îndrăzneala bărbatului. Îl studie încercând să ghicească. Era tulburător de frumos. Părea periculos.

— Nu cred că v-am mai văzut. Chiar ați fost invitat la

petrecerea asta?

— E adevărat că nu sunt de mult timp în Broome. Vasul meu este China Cloud.

— Deci sunteți interesat de perle.

— Sunt, deși până acum n-am rezultate în favoarea ideii.

Kate dădu deoparte o buclă de pe obraz cu un deget lung, iar Cam simți cum tresare sub privirea ei lungă și cercetătoare.

— Parcă aveți un accent special.

— Sunt scoțian și o spun cu mândrie. A fost unul dintre darurile bunului Dumnezeu că m-am născut de partea civilizată a frontierei. Și tu, după ritmul cuvintelor.

— M-am născut aici dar familia mea e din County Cork.

El făcu o plecăciune:

— Cameron McKenzie. Prietenii îmi spun Cam. Probabil sunt puțin îndrăzneț că mă prezint singur. O mulțime de femei pretind că nu apreciază asta dar mie mi se pare că nu le displace exact cât susțin. Ce crezi?

— Mie mi se pare vulgar, replică ea.

— Ai putea cel puțin să-mi spui cum te cheamă?

— Numai după o prezentare oficială.

— Arăți ca o Beatrice.

Ah, ce săgeți de foc în ochii ei!

— Nu arăt ca o Beatrice.

— Atunci te-aș numi Prudence. Sugerează o educație bună și o persoană conservatoare.

— Dacă aș avea ceva în pahar, ți-aș turna conținutul în cap.

— Atunci ți l-aș umple din nou. Ce-aș putea să-ți aduc?

— Benzină și un chibrit!

El râse:

— Ar trebui să mă simt jignit dar știu că n-ai avut intenția, Prudence. Sau să-ți spun simplu, Pru?

Deși ar fi vrut, ea nu-și putu reține zâmbetul. Întinse paharul:

— Aici am punci de fructe. Tata mi l-a pus în mână. Aș prefera șampanie. Crezi c-ai putea să-mi găsești un pahar?

— Desigur. Noi, ceilalți, trebuie să ne ajutăm între noi.

Ea era gata să-i dea paharul când se opri auzind pe cineva strigându-i numele. Scândurile trosniră când Patrick Flynn

urcă greoi treptele verandei. Arăta înfloritor în costumul alb colonial dar ochii cu cercuri negre și bandajul de pe nas făceau notă discordantă cu ceea ce altfel ar fi fost o înfățișare plină de demnitate

— Kathleen, pleacă de lângă nemernicul acela!

Se întoarse către Cam:

— Ce dracu faci aici?

— Flynn! Văd că ai nasul mai scurt și mai lat decât înainte.

— Pleacă de lângă fata mea!

Cam se holbă la el, apoi la Kate, cu gura căscată de uimire:

— Fiica ta?!

— Pleci sau pun să fii aruncat afară?

— N-am știut că e fiica ta, Flynn. Cu siguranță nu arată ca fata unui hoț și a unui mincinos.

Flynn se înroși până la gulerul cămășii. Oamenii din jur se uitau fix. Kate spuse:

— Îmi spune și mie cineva ce se întâmplă?

— Nu te băga în asta! se răsti Flynn.

— Nu-mi vorbi pe tonul acesta, îi șuieră Kate. Oi fi eu fiica ta, Patrick Flynn, și să mă ocrotească Dumnezeu pentru asta, dar n-o să-mi vorbești ca unei servitoare!

Deodată apăru George Niland cu același zâmbet prefăcut, împăciuitor:

— Ah, Patrick, l-ai cunoscut pe vechiul meu prieten Cam. A fost căpitanul unui vas de pescuit de-al meu în Fremantle acum câțiva ani. Minunat om. Și el caută perle, să știi.

Puse o mână pe umărul lui Flynn și șopti:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu țipați. Tata se uită încoace. Aici nu suntem la hotel.

Flynn nu spuse nimic dar pumnii i se încleștau și descleștau de furie neputincioasă. Cam o privi pe Kate dar nu putu să descifreze expresia de pe fața ei.

— E-n regulă, George. Nu vreau să stric petrecerea. Oricum nu știu să joc crichet.

Făcu o mică plecăciune către Kate:

— Domnișoară Flynn. A fost într-adevăr o plăcere. Sper că nu v-am stricat după-amiaza. La revedere, George.

Se întoarse spre Flynn:

— Ne mai întâlnim noi.

În timp ce se îndepărta pe poteca pietruită ea îi strigă de sus, de pe verandă:

— Mă cheamă Kate.

Kate stătea lângă Flynn, în șaretă, făcându-și ușor vânt cu o batistă parfumată. Trecură pe lângă debarcaderul cel lung. O navă de pasageri, Koolinda, era andocată acolo într-o mare de lumini sclipitoare. Flynn era posomorât. De-abia dacă îi spusese două cuvinte de când plecaseră de la petrecere. Kate îl întrebă:

— Ce te frământă?

— Nu vreau să mai vorbești vreodată cu omul acela. Mă auzi, fato?

Ea nu suporta să i se spună ce trebuie și nu trebuie să facă, mai ales de către tatăl ei. Încercă să vorbească pe un ton calm.

— De ce te-ai certat cu domnul McKenzie?

— Sunt treburi de-ale bărbaților, replică Flynn.

Kate strânse mânioasă din buze. Treburi de-ale bărbaților! O trata ca pe un copil. Era o aroganță nemaipomenită având în vedere că ea îi făcuse de mâncare și îi spălase rufele de când se știa.

— Ți-a spus că ești un hoț de perle. De ce?

— Ți-aș fi recunoscător dacă nu m-ai interoga așa, fato. Nu ești prea mare să nu te pun pe genunchi și să-ți dau o bătăiță, ai grijă!

— Aș vrea să văd că încerci așa ceva, Patrick Flynn. Poate dacă vrei să te trezești iar cu nasul spart.

— Ajunge, fato! Nu-ți permit să-i vorbești așa tatălui tău!

Avea ceva strident în voce. Calul ciuli urechile și săltă capul clătinând șareta. Kate întoarse capul strângând buzele mânioasă.

Când ajunseră la bungalou, Flynn sări și își ajută fiica să coboare. Apoi urcă la loc și apucă frâiele.

— Și acum unde pleci? îl întrebă ea.

— La hotel. Vreau să beau ceva.

Se uită în jos la ea și se încruntă:

— Și nu te mai uita așa la mine! O să fac exact cum o să am chef!

Trase frâiele, iar șareta porni mai departe pe drum. Cu un amestec de tristețe și frustrare Kate îl privi plecând. Avea să se sinucidă cu atâta băutură. La cincizeci de ani arăta ca un bărbat de șaptezeci. Doamne Dumnezeule! Bărbații…

Intră în casă, își scoase boneta și pantofii. Toată casa era ca un cuptor. Ieși afară pe verandă trăgând în piept mireasma de oleandru și caprifoi japonez care plutea în aerul fierbinte și umed. Se tolăni într-un fotoliu de răchită trecându-și degetele prin păr, simțind broboanele de pe frunte și umezeala bluzei. Valurile urcau și coborau pe Cable Beach, la cinci mile depărtare, iar foșnetul lor se împletea cu zgomotul îndepărtat, stins, al melodiilor străine emise de un post de radio din Singapore și erau captate de un radio din vecini. Văzu o umbră mișcându-se de-a lungul tufișurilor din grădină și se înfiora de teamă:

— Cine-i acolo?

O țigară licări în întuneric. Se auzi o voce:

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

Kate recunoscu imediat accentul. Zâmbi în sinea ei. Era el!

— Vai, domnule McKenzie, se alintă ea ca o pisică punând picior peste picior. Ce m-ai speriat!

Flynn sări de pe capra șaretei, priponi calul și intră pe ușa deasupra căreia scria: „Niland și Asociații”. Înăuntru ardea o lumină. George Niland stătea cu picioarele cocoțate pe birou, cu un trabuc între dinți. Se uită în sus către Flynn și spuse:

— Ziceai că e ceva important.

Flynn închise ușa după el.

— Suntem singuri, băiete?

— E duminică, Patrick, sigur că suntem. Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos! Îmi dai fiori.

Dar Flynn nu se așeză. În loc de asta băgă mână în buzunar și scoase vechea cutie de tutun. Îndepărtă capacul și scoase un pachet învelit în foiță de mătase.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să vezi asta, zise el.

Dădu deoparte foița.

— Ei, băiete, spune-mi dac-ai mai văzut așa ceva!

George sări drept în picioare. În camera întunecată perla părea să fie luminată cumva dinăuntru. George respira greu:

— Dumnezeule, de unde-o ai?

— Nu contează de unde vine, băiete. Problema e, cât valorează?

Blestemul vieții unui căutător de perle erau gândacii. Ei prosperau în zgârciurile împuțite ale scoicilor păstrate în calele lugherelor; noaptea ieșeau în șiruri din ascunzătorile lor ca să se înfrupte din degetele picioarelor marinarilor și din bătăturile lor în timp ce ei dormeau. Era imposibil să-i ții departe de nave; tot ce puteau să facă marinarii era să scufunde navele în golfurile mici în timpul fluxului când erau în extrasezon și să înece această infecție.

Data următoare când Cam îl văzu pe George Niland, Cam stătea pe țărm uitându-se cum marea venea să spele puntea lui China Cloud. George trecu în șaretă pe drum spre birourile companiei „Niland și Asociații” dar când îl zări trase de frâu ca să-și strunească armăsarul.

— McKenzie, dragul meu!

Cam se întoarse. Bonomia lui George, plină de îngâmfare îl deranja. „Tot mă mai crede un om din echipajul lui” gândi Cam.

— Salut, George. Ai plecat să-ți numeri banii?

George ignoră zeflemeaua cu un zâmbet.

— Deci te-ai hotărât să rămâi în Broome.

— Cel puțin pentru o vreme.

— Ți-ai luat permis de acostare?

— Nu intenționez să-mi fac deocamdată o tabără. O să dorm pe China Cloud de îndată ce oaspeții mei nepoftiți sunt luați de reflux.

George făcu o strâmbătură dezgustat.

— E o viață grea, Cam.

Zâmbi iar, încrețindu-și nasul:

— Speram să te văd de dimineață. Am o propunere pentru tine.

— Ce fel de propunere, George?

— Ai văzut vasul Elizabeth?

Cam se uită spre Roebuck Bay, unde brigantina companiei Niland stătea ancorată pe apa albastră și sclipitoare.

— E un vas minunat.

— Și avem nevoie de un conducător. I-am sugerat tatei că tu ești omul ideal. Se plătește bine și compania are totdeauna grijă de oamenii ei. Ce zici?

Cameron clătină din cap.

— Mulțumesc pentru ofertă, George, dar vreau să fiu propriul meu stăpân.

— Știi, Cam, toți vin aici crezând că o să facă avere.

Clătină din cap în direcția terenurilor perlifere de dincolo de Gantheaume Point.

— Dar sunt mai multe șanse să piardă totul. Trebuie să fii un bun om de afaceri ca să supraviețuiești aici, nu un aventurier.

— Chiar dacă pierd totul, tot n-o să-mi fie mult mai rău decât până acum.

Cam i-a îndemnat calul plesnindu-l pe crupă:

— Totuși îți mulțumesc din nou.

— Dacă te răzgândești…

— Nu mă răzgândesc niciodată.

George ridică din umeri.

— Ei, ai grijă, Cam. E o afacere dificilă.

Scuturară hățurile, iar șareta o porni zdruncinându-se pe drumul roșu prăfuit spre debarcaderul Streeter.

George nu se duse direct la birourile companiei „Niland și Asociații”. Mai întâi se opri la birourile lui TJ Ellies. Toate perlele aveau pete și striații minuscule care le micșorau valoarea; Tom Ellies era un sinhalez cu un talent special pentru lustruitul unei perle până la valoarea cea mai mare. Munca asta înseamnă să curețe straturile exterioare ale perlei, ca și cum ar fi curățat foile unei cepe, până devenea netedă și perfectă. Era nevoie de un talent excepțional, aproape de ghicitor, fiindcă o greșeală îi micșora valoarea cu sute, poate mii de lire. Flynn îl aștepta deja acolo.

— Ai întârziat!

— Scuze, zise Niland senin.

Băgă mâna în buzunarul vestei și scoase o cutiuță de catifea. I-o dădu lui Ellies care o deschise și scoase perla cu venerația cu care un pelerin s-ar fi apropiat de niște relicve de sfinți. Își puse un cozoroc verde ca să-l protejeze de lumină, căpătând astfel înfățișarea unui crupier dintr-un cazinou dărăpănat, și puse perla în lumina unei lămpi de birou. Înghiți în sec:

— O piatră minunată. Într-adevăr o piatră minunată.

— Am botezat-o Regina Nordului, zise George.

Se aplecă spre Ellies:

— Am prefera să păstrăm între noi vestea găsirii ei. O să-ți dăm ceva în plus. Înțelegi?

Ellies a oftat. Înțelegea. Înțelegea perfect.

Crucea Sudului se mișcase pe cer așa că ajunsese aproape exact deasupra acoperișului de tablă dar aerul rămânea la fel de înăbușitor. Chiar și noaptea ramurile bogate de poincianas rămâneau aplecate, moleșite. Peste tot în jur se auzeau tunete înfundate, iar fulgerele despicau cerul departe de buza oceanului. Sezonul Ploilor era aproape.

Cam stătea lângă ea pe verandă; rulă cu gesturi firești o țigară și o aprinse. Stăteau afară de ore întregi care li se păreau totuși doar câteva minute. Vorbiseră despre copilărie, despre familiile lor, despre lucrurile pe care visau să le realizeze în viață după ce vor pleca din Broome, după ce se va termina cu căutarea perlelor. El îi povestise cum crescuse în Glasgow într-o casă închiriată de lângă șantierul naval, ca al doilea născut dintr-un șir de opt frați și surori:

— Îmi amintesc cum vinerea seara aveam „ospățul”. Mama îi cumpăra tatei o bucată de egrefin și ne dădea la fiecare o cană din apa în care-o fiersese și o bucată de pâine s-o înmuiem. N-am avut o pereche de pantofi înainte de doisprezece ani. Vară, iarnă, nu conta.

Totuși, vorbea despre astea ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva. În vocea lui era aproape un fel de nostalgie.

— Unde sunt ei acum?

— Familia mea? e încă în Glasgow. Frații mei lucrează la șantier, ca tata. De fapt cum făcea el înainte să-l doboare băutura.

— Dar tu n-ai vrut munca asta.

— Eu nu. Am fost totdeauna bun la cifre, la socoteli și treburi din astea, iar mama spera să-mi găsesc o slujbă la birou la șantier. Asta era ambiția ei maximă pentru mine. Și apoi, într-o seară, când aveam doisprezece ani, m-a trimis la cârciumă să-l aduc pe tata acasă la cină. Și în vinerea aia m-am dus acolo și era un marinar, nu din echipajul vreunui remorcher, ci un căpitan adevărat, cu pielea ca mahonul, și stătea rezemat de bar, și toată lumea îl asculta. Vorbea despre plaje cu nisip alb, despre femei cu pielea neagră și despre perle mari cât dopurile sticlelor. Am stat acolo și l-am ascultat și m-am gândit: asta o să fac. O să scap din orașul acesta îngrozitor, dintre bețivi și din case cu chirie, o să trăiesc în soare și o să-mi găsesc norocul. Așa că tata și cu mine am întârziat amândoi la cină în seara aia.

Își dădu seama că ea îl privește fix și se opri să tragă din țigară, deodată intimidat de cât vorbise.

— Ce te-a adus aici?

— Drumul a avut câteva ocolișuri. M-am înrolat în Marină ca matrod, apoi am auzit despre testele alea pe care le făceau în Scoția, că trimiteau oamenii să se scufunde în costume de scafandru, și m-am oferit voluntar.

— Ai curaj, Cameron McKenzie.

El râse degajat:

— Un bărbat nu înseamnă nimic fără el.

„Are ceva aparte”, gândi ea. Nu se mai simțise niciodată în siguranță lângă un bărbat înainte, erau fie tirani fie niște proști lăudăroși ca George Niland, iar ea n-avea răbdare cu niciuna din aceste categorii. Dar nu și bărbatul acesta. Se simțea bine în pielea lui chiar dacă n-avea mulți bani în bancă și știa să se poarte cu o femeie. Îi plăcea cum o privește.

Ea încercă să urmărească cu degetul linia unei cicatrice de pe brațul lui drept, prin părul întunecat. Îi plăcea să-l atingă, Dumnezeu s-o ierte.

— De unde ai asta?

— O bătaie cu cuțitele în Manila, răspunse el și râse, văzând expresia de pe fața ei.

— Ce-i așa amuzant?

— Fața ta. Doar te necăjeam. N-a fost nici o bătaie. Doar o gheară de pisică, pe vas.

Ea îl lovi în glumă peste braț. El zâmbi. Deodată ea simți cum ceva i se topește pe dinăuntru. Era efectul ochilor albaștri, adânci, și a zâmbetului orbitor. O răscoleau.

— Mai ai vești de la familie? întrebă ea, privind într-o parte ca să-și ascundă stânjeneala bruscă.

— Mama îmi scrie în fiecare lună. Îmi spune totul.

— Ți-e dor de ei? întrebă Kate.

Ea nu mai avea decât tată. Se întreba cum ar fi viața fără el, indiferent cât de mult îl ura uneori.

— Mi-e dor de ei. Dar nu mă pot întoarce. M-am hotărât să fiu un om bogat într-o zi. Și voi fi. O să-mi găsesc perla, o să am costume frumoase și o casă ca asta, poate și o mașină. Nici un bărbat n-o să mă mai disprețuiască vreodată.

— S-a întâmplat asta?

— Când ai fost odată sărac, dragă Kate, nu uiți niciodată. Îți așterne rugină pe suflet.

Felul în care o spusese o sperie. Nu știa de ce.

— Dar tu? Ai frați sau surori?

— Am avut doi frați. Amândoi erau mai mari ca mine.

— Ce s-a întâmplat?

„Spune-i doar faptele", se gândi ea. „Așa cum faci cu oricine te întreabă. Nu-i lăsa să vadă cât te doare."

— Jack era cel mai mare. S-a înecat când eu aveam doisprezece ani, lângă Cable Beach. Apoi, acum câțiva ani, Will a murit de-o boală de sânge.

El îi atinse mâna ușor:

— Îmi pare rău.

— Viața merge înainte, zise ea exact pe tonul folosit de tatăl ei când întindea mâna după sticla de gin.

Kate își retrase mâna.

— Dar mama ta?

— A murit când eram foarte mică. N-am cunoscut-o.

El îi susținu privirea. Ea s-ar fi putut pierde în ochii aceia. Era ca și cum vedeau prin ea. Simți înăuntru o zbatere, ca un

roi de fluturi în stomac. Ce vroia să facă din ea? Chiar dacă nu avea decât douăzeci de ani se credea întărită împotriva bărbaților. Din copilărie, ea fusese cea care trebuia să aibă grijă de frați și să administreze gospodăria. Apoi, după moartea lor, a făcut același lucru pentru tatăl ei. Nu credea că-i stă în fire să simtă pentru un bărbat altceva decât îngrijorare și resentimente.

— Ai avut o viață grea, Kate.

Ei, n-avea nevoie de mila lui așa că își zăvorî din nou sentimentele în suflet ca într-o cutie și le ascunse iar. Hotărî că e vremea să vorbească despre altceva. Îl întrebă:

— Tot mai crezi că tata ți-a furat perla?

El nu-i răspunse imediat. Tăcerea persistă, iar ea crezu că nici n-o auzise. Dar, într-un târziu, îi răspunse:

— E tatăl tău, Kate, așa că nu cred că vrei să auzi cum îl vorbește cineva de rău. Dar da, mi-a furat perla. E absolut sigur.

— Și ai de gând să-ți iei revanșa? Fiindcă dacă e așa, mai bine-ai pleca de pe veranda asta chiar acum.

— Ești o fată aprigă, Kate.

— Oi fi eu o lady, dar știu să mă bat la fel ca un băiețoi.

— Te-ai evapora în briza mării!

— Sunt totuși fiica tatălui meu.

Simți cum mâna lui o atinge pe-a ei. Degetele lui se plimbară peste încheietură și în sus spre cot. O străbătu un fior. El se aplecă în față și ea își dădu seama înspăimântată că bărbatul vroia s-o sărute. Întoarse capul.

— Îmi pare rău, zise el.

De ce făcuse asta? Vroia să fie sărutată.

— Deci asta e, zise el în fine ca să umple tăcerea dureroasă.

Ea se simți jenată de reacția pe care-o avusese la tentativa lui de sărut. Nu mai sărutase vreodată un bărbat, nu așa cum trebuie. George nu conta.

— De ce ești aici, domnule McKenzie?

— Ți-am spus deja, Kate Flynn. Ești cea mai frumoasă femeie pe care-am văzut-o în viața mea și când te-am zărit prima dată inima mea a luat-o razna.

Nu crezuse că un bărbat i-ar putea vorbi așa vreodată. Bărbații și femeile chiar își vorbeau așa?

— Mai devreme vroiai să mă săruți?

— Da.

Își ridică fața spre el.

— Te superi dacă încerci din nou? Poate ai mai mult noroc.

El se aplecă înainte. Buzele li se atinseră în clipa în care se auzi o înjurătură venind din stradă și scrâșnetul de ghete pe cărarea pietruită. Flynn venea acasă.

Ea sări în picioare, netezindu-și fusta.

— Fugi! îi spuse în șoaptă.

Cam se pierdu în semiîntunericul grădinii. Ea își duse degetele la buze. Of, Doamne! ce moment nepotrivit își găsise Flynn!

Cina fusese ceva formal. Fața de masă și șervetele erau din batist irlandez, șervețelele erau puse în inele din fildeș sculptat, vesela era marca Wedgewood, tacâmurile din argint masiv. Fuseseră serviți cu supă de broască țestoasă, barramundi cu orez și șofran, iar la desert cu mango proaspăt. La fiecare fel se servise șampanie în pahare înalte de cristal și pe urmă cafea și cremă de mentă. Kate putu să vadă că tatăl ei era impresionat chiar dacă pe locul lui își marcase teritoriul cu pete de supă și de șofran.

Membrii familiei Niland ignoraseră comportarea puțin excentrică a lui Flynn, ca de exemplu sunetele cu care fusese însoțită îngurgitarea supei, dar ea știa din schimbul de priviri dintre Henry Niland și soția lui, Elizabeth, că toată masa fusese pentru ei o tortură.

Flynn râgâi zgomotos dar cel puțin avu bunăcuviința, observă Kate, de a-și ține în dreptul gurii șervetul pătat. Kate simți cum se înfioară de rușine. În asemenea momente ar fi vrut să se despice pământul și s-o înghită.

— A fost al dracului de bine, zise Flynn după care își înclină capul către Elizabeth Niland adăugând – îmi cer scuze, doamnă.

George tuși ca să-și ascundă stânjeneala și apoi se întoarse către Kate:

— Cred c-o să ies pe verandă la o țigară. Vrei să mă însoțești, draga mea?

Kate ura să i se spună „draga mea” dar zâmbi și zise exact ce se cuvenea:

— Ar fi o plăcere.

Apoi îl urmă pe George afară. Îi văzu pe Henry și Elizabeth uitându-se cu înțeles unul la celălalt îngroziți că au rămas doar cu Flynn, care deja se lansase într-o lungă și complicată poveste despre zilele din tinerețea lui pe un transatlantic, istorie cu un final despre care Kate știa că nu poate fi repetat în prezența unor femei binecrescute.

George o conduse pe veranda luminată de lămpi cu gaz. Cărarea din părul lui era impecabilă, un rubin mic sclipea în acul de cravată. Purta un costum Savile Row la două rânduri, de un negru ca tăciunele, foarte contrastant cu hainele purtate de aproape toți ceilalți bărbați și făcute în Hong Kong. Părea neliniștit. Ea observă că degetele îi tremurau când își aprinse țigara.

— Ți-a plăcut cina, draga mea?

— Nu-mi mai spune „draga mea”, replică ea. Nu pot să sufăr asta.

El roși stânjenit.

— Îmi pare rău. E doar pentru că… ei bine… te îndrăgesc foarte mult.

— Atunci aș vrea să găsești alt mod de a-ți manifesta afecțiunea.

Regretă imediat cuvintele ce îi ieșiseră din gură.

— Chiar crezi asta?

Ea trase aer în piept:

— Uite ce e, George…

— Nu, te rog, lasă-mă să termin. Ne cunoaștem de multă vreme și… sigur știi ce simt.

Kate se așteptase la asta dar nu se așteptase ca el să arate așa de neajutorat, de pierdut când îi face propunerea. Aproape îi păru rău pentru el.

— Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine, George?

George o privi cu un amestec de ușurare și surpriză.

— Păi… da. Tatăl meu iese în curând din afaceri și eu voi controla…

— Nu.

—… firma „Niland și Asociații” aici în Broome și…

Se uită țintă la ea:

— Ce?!

— Mulțumesc, George. Îmi faci o mare onoare cu această propunere. Dar trebuie să te refuz.

— Nu?

— Nu te iubesc, George.

El își puse mâinile în șolduri. Multă vreme fâsâitul lămpilor de gaz fu singurul sunet care se auzi. În cele din urmă, el rupse tăcerea:

— Cum îndrăznești?!

— George!

— Sunt cel mai vânat burlac din Broome. Cum îndrăznești să mă refuzi?

Kate se uită la el cu ochii mari, uimită. Cum îndrăznea? Nu asta o întrebaseră toată viața bărbații? se așteptau ca ea să fie recunoscătoare dar niciunul dintre ei n-o întreba ce dorește cu adevărat.

— Când tata se va retrage voi fi cel mai important bărbat din Broome. Pot să-ți dau tot ce-ți dorești.

— În afară de dragoste.

— Dar eu te iubesc!

— Iar eu nu te iubesc pe tine.

Aruncă țigara în grădină într-o izbucnire de iritare care nu-i stătea în fire.

— Ce nerecunoscătoare…

Se întoarse într-o parte vârându-și pumnii adânc în buzunarele pantalonilor.

— Ai putea să trăiești o sută de ani fără să ajungi să știi nimic despre mine. Noapte bună, George.

Kate se întoarse în sufragerie unde Flynn îi regala pe Henry și Elizabeth cu o poveste despre cum mâncase el odată un gândac viu fiindcă făcuse un pariu. Știa că cei doi Niland vor fi ușurați că nu vor mai trebui vreodată să ia cina cu tatăl ei.

Inima îi clocotea dar pe față nu i se vedea nimic, comportarea îi era aceeași. Avusese o viață întreagă în care învățase să-și ascundă adevăratele sentimente, durerea agonizantă la moartea fraților ei, jena extremă provocată de fanfaronada arogantă și beția nesfârșită a tatălui, senzația de singurătate fiindcă nu-și cunoscuse mama care ar fi putut să o ajute să se descurce în lumea bărbaților, brutală și greu de suportat.

— Și… și… și l-ai refuzat?

Flynn aproape nu putea să vorbească de furie. Podelele lustruite din jarrah tremurară sub pașii lui apăsați în timp ce străbătea încoace și-ncolo bungaloul.

— Dar e cel mai râvnit burlac din Broome!

— Asta a spus și el.

— Atunci de ce l-ai refuzat, pentru numele lui Dumnezeu? a trebuit să-l suport ore întregi pe Henry Niland turuind despre plicticoasele metode de contabilitate și totul a fost degeaba! De ce dracu' i-ai spus nu?

— Pentru că nu-l iubesc.

O venă de pe tâmpla lui Flynn se umflă într-un nod amenințător.

— Ce legătură are asta? O alianță cu familia Niland ne-ar fi asigurat viitorul! Aș fi devenit partener la una dintre cele mai mari companii perlifere din Australia și tu ai fi fost nevasta proprietarului!

— În viață sunt lucruri mai importante decât banii și aparențele, spuse Kate.

Îi întoarse spatele și intră în dormitor trântind ușa. Flynn țipă după ea:

— Nu, nu sunt!

Apoi își scoase pantoful și-l azvârli:

— Nu sunt, fir-ar al dracu'!

Viața ei secretă. El venea noaptea, noaptea târziu, și vorbeau șoptit pe întuneric înconjurați de mirosul de tutun al cămășii lui și cel de frangipani din aer, de zumzetul miilor de insecte, de căldura lipicioasă adusă de Sezonul Ploilor. Putea să-i vorbească despre orice așa cum nu mai vorbise cu nimeni în toată viața ei.

Odată, stând amândoi în tăcere ca doi prieteni, ea îl întrebă dacă îi e vreodată frică.

— Frică? Un bărbat nu-și permite să simtă frica.

— Nu le e tuturor frică de ceva?

— Ție de ce ți-e frică, frumoaso?

Ea observă că-i întorsese întrebarea. Dar lăsă lucrurile așa.

— Mi-e frică să nu fiu prinsă în cursa unei căsătorii cu un bărbat pe care nu-l iubesc. Îmi e frică să nu pierd în viață toate persoanele la care țin cu adevărat.

El îi atinse mâna în întuneric. Ea se înfiora toată.

— Toți cei pe care i-am iubit m-au părăsit. Mama. Frații mei. E ca un blestem.

— Dar Flynn? Nu-l iubești?

— Uneori da, răspunse Kate.

El își rulă o țigară cu mâna liberă. Avea mâini mari dar degetele erau iuți și agile, în ciuda staturii lui. Un chibrit pâlpâi în întuneric și ea simți aroma pătrunzătoare de fum de țigară în timp ce el fuma.

— Ce vrei de la viață, Kate?

— Vreau să fiu iubită. Și nu vreau să mor în orașul acesta oribil, ca frații mei și ca mama.

Nu părea prea mult. Dar ea nu știa cum va reuși să obțină asta. Cum va pleca din Broome? Poate dacă se căsătorea cu cineva la fel de bogat ca George, acela o va duce să locuiască în Perth. Nu chiar culmea aspirațiilor ei.

— Dar tu, Cam?

— Știi ce vreau eu.

— E și o femeie inclusă?

O tăcere neclintită. Știa ce întreba ea de fapt.

— Flynn ar chema poliția dacă ar ști că măcar îți vorbesc.

— Păi, i-ai spart nasul. Nu că nu i s-ar mai fi întâmplat înainte. Dar ai putea să îngropi trecutul daca ai vrea.

— De ce aș vrea asta?

— De dragul meu.

El nu-i răspunse.

De fapt ea știa că nici măcar n-ar trebui să stea acolo cu el. Era o lipsă de loialitate față de tatăl ei și ar fi o pată pe

reputația ei dacă ar afla cineva. El îl umilise pe Flynn în public și-l atacase. Unde-i era mintea?

Dar dacă spusese adevărul despre perlă? îl iubea pe Flynn dar era genul de lucru de care-l credea capabil. Dar era tatăl ei și cu asta basta.

— Trebuie să plec, zise el brusc, topindu-se în întuneric fără să-i dea măcar un sărut.

Ea îl privi plecând, simțind tot atâta ușurare cât regret.

Tom Ellies nu lucra la o perlă decât după ce o examina în lumina blândă a zorilor. Spunea că doar atunci își dezvăluia secretele, își arăta striațiile și vârtejurile cu claritate.

Flynn îl privea în timp ce el întorcea perla încet între degetul mare și arătător și-l auzi scoțând un suspin ușor care putea să nu însemne nimic. Flynn zvâcni ca un cal sălbatic.

— Ei? zise el aplecându-se către Ellies. Ei?

Fluturând mâna nerăbdător, Ellies îi făcu semn să tacă. George îl bătu pe Flynn pe umăr.

— Lasă omul să-și facă treaba, Patrick.

Ellies lăsă perla să cadă pe o bucată de catifea neagră. O rostogoli cu degetul ca să-i observe forma. Dacă se rostogolea lin însemna că e perfect rotundă, de cel mai bun și mai valoros tip. În cele din urmă Ellies își scoase lupa de la ochi:

— Ai noroc. Probabil.

— Probabil? făcu Flynn.

Mâinile îi tremurau și răsuflarea îi duhnea a ginul pe care-l băuse toată dimineața ca să se întărească pentru momentul chinuitor al curățării perlei.

— Probabil. Uneori perla are un defect. Uneori defectul merge până în centru și nu se poate face nimic. Nu poți să distrugi defectul fără să distrugi și perla. Exact ca și cu omul.

„Al naibii, cum filosofează!” Flynn simțea că-i vine să-l strângă de gât pe nemernic. Vroia doar să știe cât valorează blestemata aia de perlă.

Ellies se întoarse la lucru cu unealta simplă care era tipică meseriei lui: o pilă în trei muchii, cu un capăt vârât într-un dop de șampanie. Flynn și Niland îl urmăreau abia îndrăznind să respire, în timp ce primele fărâme strălucitoare de perlă

cădeau pe masă.

Ellies își îndreptă spatele cu un oftat și șterse perla cu o batistă de mătase pe care o scosese din buzunar.

— Ei? zise Flynn.

Ellies puse perla pe masă.

— Ai noroc, noroc din acela mare – șovăi un moment – cinci mii de lire.

Flynn se prăbuși pe scaun de parcă ar fi fost împușcat. George își linse buzele, ca un câine cu ochii pe o bucată de carne. Întrebă:

— Cât aș lua pe ea în Europa?

— Probabil de două ori pe-atât. Mai mult. Cine știe? Unii ar plăti oricât pe-o piatră ca asta.

George ridică de la picioare servieta de piele maro și scoase carnetul de cecuri.

— Mulțumesc foarte mult, domnule Ellies. Cred că astăzi vă meritați comisionul.

George închise ușa biroului și se duse la seiful de metal din colț. După ce o încuie acolo pe Regina Nordului se duse la dulăpiorul cu băuturi și scoase o sticlă de gin.

— E cam devreme, încă dimineață, dar cred că se cuvine să sărbătorim.

Puse pe birou două pahare și turnă o doză serioasă de gin în fiecare:

— Un toast. Pentru Regina Nordului!

— Pentru Regina Nordului, repetă Flynn, golindu-și paharul pe care îl întinse ca să fie umplut din nou.

George îi turnă lui Flynn mai mult gin, apoi luă carnetul de cecuri și stiloul.

— Cinci mii de lire minus comisionul domnului Ellies… asta înseamnă patru mii, șapte sute cincizeci de lire.

Rupse fila de cec din carnet și îl împinse peste birou:

— Nu-i rău pentru o zi de muncă, Patrick bătrâne. Ce-ai de gând să faci cu profitul tău? Presupun că o să mai cumperi niște vase.

Flynn își vârî cecul în buzunarul de la vestă și își trecu palma cu afecțiune peste el. Își încrucișă picioarele și se lăsă în spate

pe scaun.

— Asta ar fi ceva cam prea bătător la ochi, nu crezi? Nu vreau ca McKenzie să-mi sufle în ceafă.

Vânătăile din jurul ochilor începuseră să se vindece și se transformaseră în niște pete respingătoare de un galben mușchi ca și gălbenușul de ou pătat de vine sângerii. Fața lui i se păru lui George foarte amuzantă, ca o salată care se vestejește la soare.

— De ce rânjești? se enervă Flynn.

— De nimic, bătrâne. Îi zâmbeam doar Doamnei șansă. E o amantă capricioasă.

— Chiar așa.

— Deci, ce spuneai c-o să faci cu banii…

Flynn bătu încet darabana pe brațul fotoliului cu vârful degetelor.

— Sunt cam bătrân ca să mai merg pe mare. Și pe urmă, după cum mi-ai spus chiar tu, mersul afacerilor se schimbă. Nu mai e vremea celor care vânează norocul. Viitorul le aparține oamenilor de afaceri serioși, așa ca tine… și ca mine.

— Hai, descarcă-ți gușa, Patrick. Simt cum clocești ceva în creierul ăla diabolic al tău!

— Vreau să investesc în „Niland și Asociații”.

— Zău?! Ai vorbit cu tata despre asta?

— Cu tatăl tău? Nu el reprezintă viitorul companiei, tu ești „Niland și Asociații” acum!

George observă cu plăcere încercarea intenționată, deși stângace, de a-i face un compliment. Ridică sprâncenele:

— Așa crezi?

— El știe de mica afacere pe care tocmai am încheiat-o?

— Sigur că nu.

Flynn ridică din umeri:

— Deci asta e, băiete.

Zâmbetul lui George îi îngheță pe buze.

— Doar nu te gândești să mă șantajezi, nu-i așa?!

Flynn râse scurt, de parcă ar fi lătrat.

— Sunt sigur că taică-tău o să fie încântat când o să audă ce profit ai făcut pentru Niland și Asociații.

Desigur, era o minciună, iar Flynn o știa foarte bine. Dacă Henry ar fi aflat vreodată că fiul lui era implicat în comerțul cu bunuri furate l-ar fi biciuit.

— Uite cum stă treaba. Sunt prea bătrân ca să mai ies pe mare. Și pe urmă, în Europa o să fie în curând război. Orice prost poate s-o vadă. Kaiserul se pregătește de luptă. Și ce va însemna asta pentru afacerile cu perle?

— S-ar putea să le întrerupă o vreme.

— O să le distrugă! zise Flynn bătând cu pumnul în birou. Mă gândesc să lupt pe două fronturi. Vroiam să-mi cumpăr o fermă în sud. Am ceva experiență de fermier de dinainte de a mă lansa în afacerile cu perle.

— Fermier, Patrick? De ce naiba vrei să faci asta?

— Gândește-te, băiete! E la fel de sigur ca o mină de aur. Războiul înseamnă uniforme, iar uniformele înseamnă lână!

George ridică din sprâncene. Poate că Flynn avea un fir.

— E o propunere interesantă. Continuă.

— Vreau să fac lucrurile la scară mare, o fermă cu douăzeci de mii de oi, poate și mai multe. Dar am nevoie de parteneri, desigur, și aici intervine „Niland și Asociații”. Devii partenerul meu din umbră și dacă vine războiul, ne îmbogățim amândoi.

— Și dacă nu e război?

— Gândește-te la asta ca la o protecție pentru afacerea cu perle.

Niland rămase multă vreme tăcut. Când în cele din urmă vorbi, își măsură cu grijă cuvintele:

— S-ar putea să meargă. O să vorbesc cu tata despre asta, deși nu pot fi sigur de cum va reacționa.

Dar George știa exact cum va reacționa tatăl lui. Cu dispreț.

— Desigur, există o cale să-ți faci oferta irezistibilă, dacă vrei.

— Și care ar fi?

George se aplecă înainte. Zâmbi și nasul i se încreți.

— Ce-ai de gând cu micuța Kate? Doar nu te aștepți ca o fată inteligentă și vulcanică așa cum e fiica ta să stea la o fermă de oi în mijlocul pustietății, nu-i așa?!

Deodată, Flynn își pierdu din siguranță:

— E o fată încăpățânată, George.

— Dar cu siguranță nu atât de încăpățânată încât să sfideze dorințele tatălui ei…

Flynn păru îngrijorat.

— O să-ți las ție sarcina asta, zise George sărind în picioare și punând carnetul de cecuri înapoi în sertar. Tu lasă-mă pe mine să duc afacerea la bun sfârșit.

Flynn își termină ginul și întinse paharul să mai primească băutură. George ignoră paharul întins și se sculă:

— Mai bine să ne întoarcem la muncă. Avem multe de făcut, și puse sticla de gin înapoi în dulăpior. La revedere, Patrick.

— Ai dreptate, băiete, zise Flynn.

Zâmbi larg și plecă. George îl urmări cu privirea cum se urcă în șaretă. „Credeai c-o să renunț ușor la tine. Dar știi cum se spune: totul e permis în dragoste și în război.”.

Liddy Punyulpilpil mormăia supărată cu voce joasă în timp ce ridica de pe masă vesela de la cină. Kate întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Liddy?

— Nu-i bine, bombăni Liddy.

— Ce nu-i bine?

Liddy își coborî și mai mult vocea deși nu era necesar. Nu mai era nimeni acasă. Flynn nu se întorsese încă. Erau toate șansele să fie la hotel bând și jucând la cărți profitul sezonului de pescuit.

— Văz că-l ai drag, zise Liddy dând ochi peste cap. Văz că-l ai drag pă șefu' ăl alb.

Kate o apucă de mână. Liddy fusese convertită de curând de către misionarii bisericii catolice locale și de atunci tânăra băștinașă bandi își dedicase viața vânării oricărui fel de păcat.

— Ce?! Ce-ai văzut?

— Văz ce să-ntâmplă noaptea. Am ochi.

— Să nu spui nimănui despre asta, ai auzit?!

Liddy clătină din cap:

— Tot e păcat!

Kate o amenință cu degetul.

— Dacă-i spui lui stăpânu' Flynn te trimit în locul acela fierbinte unde e stăpân Necuratu', mă auzi?

Liddy nu păru impresionată. Se înclină și plecă în bucătărie, mormăind despre lucrurile rele care se vor întâmpla. Kate auzi vasele prăbușindu-se în chiuvetă. Lovi iritată masa cu mâna și ieși afară.

Sezonul ploilor era foarte aproape. Nori negri, amenințători, se adunau la orizont și fulgerul despica cerul ca un bombardament de artilerie îndepărtat. Nu erau stele, iar norii păreau destul de aproape ca să fie atinși. Kate aștepta.

Cam venea în fiecare noapte, la o oră după lăsarea întunericului. Dacă tatăl ei era acasă, un lucru destul de rar în perioada asta, ea rămânea pur și simplu în casă și privea la fereastra dormitorului cum vârful țigării lui strălucește în grădină. Dacă ea nu ieșea, el își fuma țigara și pleca. Dar în majoritatea nopților, ea îl aștepta pe veranda întunecată și stăteau unul lângă celălalt pe trepte vorbind mult în noaptea liniștită.

Îi plăcea să vorbească cu el pentru că îi aducea aproape o lume întreagă, lacurile reci, întunecate ale Scoției până la văile adânci și verzi ale munților Lacepede. Ascultându-l, putea aproape să simtă lâna aspră a puloverelor pe care le purtau pe sub costumele de scafandru, povara cizmelor de plumb din picioare sau să audă șuieratul bulelor de aer în valvele căștii.

Îi plăcea că el nu o domina, ca tatăl ei sau ca George. Îi asculta părerile, nu o ridiculiza și nu o trata ca pe un ornament sau ca pe o menajeră puțin mai educată. Văzuse locuri după care ea tânjea: Glasgow, Londra, Inverness, Singapore, Hong Kong, Manila.

Dar ce-i plăcea cel mai mult era felul în care o privea în timp ce-i vorbea despre toate acestea. O dorea, ea știa asta, și mai știa că nu se va mulțumi totdeauna doar să stea de vorbă. Lucrul ăsta o speria și o fermeca deopotrivă.

Kate aștepta. În sfârșit îi văzu țigara strălucind în întuneric. Simți în pântece o încordare familiară, în același timp frică și dorință. El păși în lumină:

— Tata nu-i acasă, zise ea. Vino sus.

Treptele verandei scârțâiră sub pașii lui.

— Kate.

Ea îl lăsă s-o sărute, iar buzele lui arseră. Simți că i se oprește răsuflarea. Îi simți căldura și avu pornirea să-l strivească la pieptul ei dar rușinea o opri. Nu se cuvine ca o femeie cumsecade să aibă asemenea gânduri.

— Pentru asta trăiesc, șopti el.

— Și eu.

— Tatăl tău e la hotel?

— Da. Dar trebuie să fim atenți. Liddy te-a văzut.

— Liddy?

— Menajera noastră. Crede că ești diavolul.

— Fac tot ce pot să-i semăn, rânji el.

Cam îi cuprinse talia cu mâinile. Ea îngheță. Nici un bărbat n-o atinsese atât de intim.

— Ah, oare ce crezi despre mine?

— Știi ce cred.

— Sunt o târfă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ești o târfă! De unde ți-a venit ideea asta?

— Te las să mă săruți, să mă atingi. Ce fel de femei fac asta?

— E un lucru normal între un bărbat și o femeie.

Era? Kate se îndoia. E un lucru așa de natural. Ea nu știa nimic. Știa că mulți bărbați, chiar și tatăl ei uneori, aveau niște dorințe indecente pentru femeile din barul de la Hotel Roebuck dar apoi vorbeau despre ele fără respect și nimeni nu s-ar fi gândit să se însoare cu una din ele. Ei i se părea că poți fi fie o fată care se distrează și e tratată ca un gunoi pentru asta, fie o fată care se mărită.

Nici măcar nu știa ce fac bărbații și femeile împreună, deși dorea din tot sufletul să afle. Dacă tatăl ei ar fi știut că se gândea la asta uneori, probabil ar fi murit de rușine.

O trase mai aproape. Trupul ei luă foc; auzea tunetul amenințător în depărtare, simțea arșița nopții, arșița dorinței. El stârnise nu numai dorința, ci și mânia și sentimentul singurătății din ea. Blestemat să fie tatăl ei, bețiile, furiile și minciunile lui! ce blestem că Dumnezeu îi răpise mama și frații! Blestemată fie lumea în care se născuse femeie și trăia

ca să fie lăsată acasă, să se frământe și să simtă plictiseală și frustrare văzând prostia bărbaților!

Îi simți mâna pe pieptul ei și asta îi tăie respirația. Nimeni n-o atinsese vreodată acolo. Murea de plăcere, ca un cal scăpat din frâu. O să meargă drept în iad pentru asta. Dar oare de ce, deodată, nu părea un preț prea mare?

— Nu, Cam, șopti Kate. Nu.

Și-o imagină pe mama ei privind din zona întunecată a verandei. Trebuia să pună capăt la asta chiar acum. Deja îi permisese să ajungă prea departe.

Furtuna, cunoscută ca cock-eye bob, începu cu un vuiet, exact după miezul nopții. Vântul izbi obloanele și ușile din toată casa.

Kate se ridică din pat și se strecură în chimonoul negru de mătase. Se duse la fereastră și o închise împotriva vântului și a ploii. O clipă camera fu luminată de un fulger și ea zări corpul gol al lui Cameron tolănit pe pat, cu fața în sus.

„Oh, Doamne, ce-am făcut?”

Dacă tatăl ei ar afla vreodată ar ucide-o. Trebuia să fie virgină în noaptea nunții. Iar acum își dăruise virtutea unui om care îl ura și-l numea dușman. Numai asta era un păcat de moarte; în plus, o făcuse în propria lui casă! chiar dacă Flynn nu-i descoperă perfidia, cu siguranță Dumnezeu știe deja. E condamnată pe viață. O târfă, ca orice altă fată ieftină de la barul din oraș.

Și totuși niciodată nu se simțise atât de vie.

Auzi alt trosnet de afară și mai întâi crezu că vântul dăduse de perete ușa de la intrare. Dar apoi își auzi tatăl înjurând înfundat pe hol.

Cameron se ridică în capul oaselor și-i făcu semn să vină la el. Ea simți că i se înmoaie genunchii. Se prăbuși pe pat lângă el. Mânerul ușii se întoarse, iar cheia zdrăngăni în broască.

Nu! Dumnezeule, nu!

— Kathleen! Ești trează, fato? Am ceva să-ți spun.

Vocea lui Flynn era neclară din cauza băuturii. Kate se uita fix la ușă. Tremura ca un copil. Brațul lui Cam o cuprinse și o trase lângă el.

— Kathleen! Ești trează, fato?

Deodată își simți gura uscată. N-ar fi putut răspunde nici dacă ar fi vrut. Nu putea să se miște.

Alte trosnete și Flynn plecă împleticindu-se și se lovi de ceva pe hol. Kate își dădu seama că își ținuse respirația, așa că oftă lung, întretăiat. Cam șopti:

— E-n regulă, frumoaso. E-n regulă.

Ea îi simți mâna strecurându-se sub chimono și prinzându-i sânul ca o cupă. Era o nelegiuire. Tatăl ei era doar dincolo de coridor. Cameron îi trase chimonoul în jos de pe umeri astfel încât îi imobiliza brațele, iar limba lui trasă o linie în jos de la umăr până la sfârc.

Era așa de bine. Iar ea avea să ajungă în iad.

Ar fi trebuit să-l oprească. Dar nu era cam târziu ca să fie o femeie cuminte? O parte din ea vroia ca el să plece în clipa aceea și alta vroia ca el să o iubească și să nu-i mai dea drumul vreodată.

El o împinse iar spre pat.

Sezonul Ploilor venise iar furtuna clocotea deasupra capetelor lor, ploaia bătea pe acoperișul de tablă de parcă ar fi fost bombardat de pietre mici. Totul fusese uscat, ca și pământul, rigid și prăfuit atâta vreme. Afară, florile se deschideau încet să primească umezeala, să asculte ritmul tămăduitor al ploii. Zgomotul furtunii ascundea șoaptele, gemetele și murmurele de plăcere. Ea își trecu degetele prin părul lui și își feri ochii și urechile de orice impresie exterioară, uitând de oraș sau de tatăl ei. Sfinții din ceruri priviră șocați, murmurând, cum el o umple din nou.

Flynn se uită cu scârbă la mâncarea de la micul dejun de parcă și-ar fi examinat propriile măruntaie, împinse deoparte farfuria cu ouăle încă neatinse și strigă la Liddy să-i aducă niște cafea, fir-ar să fie. Liddy veni lângă masă cu fața întunecată și tulburată, mormăind:

— Băutura e de la Necuratu'. Bei prea mult.

— Ți-aș fi recunoscător dacă nu mi-ai ține predici în casa mea, mârâi Flynn.

Își sorbi cafeaua și făcu o grimasă. Liddy plecă, tot

bolborosind nemulțumită. Flynn se uită la Kate:

— Am vești bune, fetițo.

— Depui jurământul de abstinență?

— Nu te lua de mine!

Kate nu putea să se uite în ochii lui. Era sigură că vinovăția i se citește clar pe față ca o confesiune scrisă cu cerneală neagră pe un pergament alb.

— Și care sunt veștile astea bune?

— Ți-ar plăcea să stai în Perth în extrasezonul acesta? Putem să închiriem o casă undeva lângă plajă.

Se aștepta ca ea să accepte bucuroasă dar nu se întâmplă așa.

— O să fie mai răcoare acolo, fetițo.

Și să-l părăsească pe Cam? Trei luni? Nu!

— Știi că am rău de mare.

— Dar, draga mea, te plângi mereu de căldură. Am crezut c-o să sari în sus de bucurie.

— Poate că încep să mă obișnuiesc. Data trecută călătoria a fost așa de grea. A durat toată vacanța până am uitat-o.

Flynn își împinse deoparte cafeaua uluit. Capriciile fiicei lui erau un mister continuu pentru el. Toți cei care își permiteau plecau din Broome în Sezonul Ploilor. Flynn nu era prea dezamăgit în ceea ce-l privea; dacă venea n-ar fi făcut decât să-l bată la cap să nu mai bea. Dar nu era doar o vacanță, așa cum îi spusese. Vroia să se oprească la Geraldton ca să vadă o fermă.

Adevărata problemă era George Niland. Urma să meargă la Perth pe același vapor. Flynn sperase că va fi ocazia ideală ca să susțină ideea căsătoriei lui cu Kate.

— Ei, va trebui să te obișnuiești cu răul de mare, fetițo. Mergem și cu asta basta.

— Nu merg nicăieri.

Flynn bătu cu pumnul în masă, vărsând cafeaua pe fața de masă.

— Chiar trebuie să mă sfidezi de fiecare dată?

— Pur și simplu nu vreau să merg. Chiar trebuie să hotărăști totul fără să mă întrebi?

— Sunt tatăl tău! Kate se ridică.

— Asta face lucrurile și mai rele, replică ea părăsind liniștită camera.

Flynn o privi plecând. Fir-ar să fie de fată! Ce făcuse ca să se procopsească cu o fată așa de îndărătnică? Aruncă șervetul pe masă. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu vroia să meargă la Perth?

Cam stătea la bordul China Cloud și se uita peste golf, spre țărm. Plaja era presărată cu cabluri ruginite și lanțuri de ancoră. Părți mucegăite din vechile corăbii se înfundau încet în nămol ca niște oseminte de animale preistorice. Copiii băștinașilor se jucau printre epavele plutitoare iar țipetele și râsul lor pluteau și ele duse de vânt.

O șalupă fu împinsă de pe plajă și se îndepărtă de țărm. Îi cunoștea pe ocupanții ei chiar de la distanță. Unul era Wes; celălalt era fostul scafandru japonez, Tanaka. Câteva minute mai târziu ajunseră la lugher și urcară la bord.

— Aveți vești? întrebă Cam.

Wes îl privi pe japonez. Tanaka ezita.

— Ei? repetă Cam.

— E adevărat, șefu', spuse Tanaka. Fratele meu se scufundă în curând pentru Flynn de pe Koepang. El văzut perlă, auzit Mahomet zice că luat de la tine. El vândut pe furiș.

— Cui?

— El nu știe, șefu', răspunse Tanaka.

Cam își întoarse fața.

— Aia nu era perla mea, era viitorul meu. S-ar putea să nu mai găsesc vreodată alta ca ea!

Wes părea îngrijorat:

— Ce vrei să faci, căpitane?

— Vreau să fiu chit cu domnul Flynn, Wes. N-o să-l las să scape basma curată după asta.

— Da' dacă-l omori, șefu', o să te spânzure sigur.

— N-o să-l omor. Aș fi prea blând. Sunt și alte căi prin care poți frânge inima unui om. Soarta le va găsi.

Koolinda stătea la capătul debarcaderului cel lung. Dincolo de masiva corabie, apele liniștite din Roebuck Bay luceau ca o imensă placă de oțel.

Patru aborigeni solizi, purtând doar pantaloni zdrențăroși, lipăiau în picioarele goale pe scândurile de lemn ale debarcaderului purtând pe umeri bagajul lui Niland. Când trecură pe lângă el, George strâmbă din nas simțind mirosul puternic de transpirație și murdărie pe care-l emanau.

Se uită la Flynn și la fiica lui care se apropiau de el avansând de-a lungul debarcaderului. Una din călugărițele de la mănăstire îi urma cu un pas sau doi în spate.

— Bună dimineața, domnule Flynn, domnișoară Flynn.

Făcu o plecăciune în direcția lui Kate:

— Sunt mâhnit că nu ne vom bucura de compania dumitale în timpul călătoriei. Cu siguranță va fi un drum foarte plictisitor fără dumneata.

— Sunt sigură că vei găsi cu cine să te distrezi. Poate cu tata.

— Cu tot respectul pe care-l am pentru tatăl dumitale, nu-i chiar același lucru.

În sinea lui, Flynn îl condamna pe George pentru că nu reușise să realizeze alianța dintre el și „Niland și Partenerii”. Dacă ar fi fost un bărbat adevărat ar fi încercat să se gudure pe lângă fată și i-ar fi băgat mințile în cap. Dar era prea gentleman pentru asta.

— Urcăm la bord? zise Flynn. E al naibii de cald aici.

Se întoarse către Kate:

— Să fii fată cuminte cât sunt plecat.

— Nu prea am de ales, nu-i așa?

Făcu semn din cap către călugăriță, care aștepta la o distanță respectabilă, având pe față o expresie pioasă care o enerva.

— Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai vorbi așa! izbucni Flynn.

Aranjase ca fiica lui să stea la mănăstire cât timp el era plecat. „E un oraș al bărbaților”, îi spusese el după ce în fine acceptase ca ea să nu-l însoțească la Perth.

— Nu vreau să stai singură în casă, fetițo. Nu fără mine, care-ți port de grijă.

Ea îl sărută ușor pe obraz.

— Călătorie plăcută, tată. Ai grijă de tine și să nu bei prea mult.

El fu emoționat de afecțiunea neașteptată, reală din ochii ei.

Cu toate toanele pe care le avea, Patrick Flynn nu știa ce s-ar fi făcut fără fiica lui.

— La revedere, draga mea, spuse el îmbrățișând-o.

„Ce frumușică e. Dac-ar face ce i se spune ar fi perfectă". Câteva minute mai târziu George Niland și Patrick Flynn stăteau unul lângă celălalt pe puntea navei Koolinda urmărind-o cu privirea pe Kate care le făcea cu mâna de pe debarcader.

— O fată grozavă, murmură Flynn.

— Da, răspunse George. Da, așa e.

„Și într-o zi va fi a mea." își promise în sinea lui. „O să-i înfrâng îndărătnicia, cu siguranță am s-o fac". Se uita la ea cum merge spre capătul debarcaderului și se urcă în șareta călugăriței. Simți o neplăcere de o clipă văzând o siluetă familiară cum se apropie și vorbește puțin cu ea înainte ca șareta să plece înapoi spre oraș.

— Era McKenzie? zise George.

— Ce face aici?

— Cred că e interesat de Kate.

Flynn icni:

— Nemernicul! Peste cadavrul meu!

— Fii cu ochii pe el, Flynn. Rechinul e la fel de periculos pe țărm cum e la zece mile adâncime.

— Ce vrei să spui?

— Îl cunosc de ceva vreme. L-am angajat, a lucrat pentru mine în Fremantle pe unul din vasele noastre de pescuit. E un căpitan bun și echipajul îl iubea. Dar nu e un om iertător. Nu pot să uit cum am pierdut unul din căpitani exact cu o zi înainte de plecare. S-a certat cu McKenzie la un joc de cărți și McKenzie a reglat afacerea cu pumnii. Bietul om a ajuns la spital. McKenzie nu uită niciodată o dispută.

— Nu mă sperii.

— Ba ar trebui.

— N-o să se apropie la mai puțin de-o milă de fata mea. Și cu asta basta.

George ridică din umeri, cuprins de presimțiri negre. Flynn își dăduse cuvântul de onoare. Fata era ca și a lui. Trebuie

doar să aibă răbdare, asta era tot.

Cam se uită în sus spre Kate, care era așezată în șaretă, și zâmbi strâmb:

— Deci te-a trimis la mănăstire.

— Ca să mă protejeze.

— Sigur că da…

Sora Josephine îl privea urât, de parcă ar fi fost însuși diavolul. Îl îndemnă pe vizitiu să pornească dar Cam apucă hățurile. Kate se aplecă spre el șoptind:

— O vreme nu vom mai putea să ne întâlnim la bungalou.

— Nu contează, frumoaso. Dragostea va găsi o cale.

Îi zâmbi, apoi plesni poneiul pe crupă și privi cum șareta pleacă, zdruncinându-se prin noroiul roșu, de-a lungul Dampier Terrace.

Martie 1914

John Chi Lane mirosea a pește, urină, a mucegai și mușama. Bătrâne asiatice îmbrăcate în pijamale scurte, negre, stăteau pe vine în pragul ușilor, pe trepte; bărbați din Manila, în pantaloni kaki trândăveau pe lângă uși; malaiezi cu pielea de culoarea catifelei, cu torsul gol, îmbrăcați în saronguri de un roșu viu, se amestecau cu japonezi micuți în flanele albe ca laptele; puii se agitau ciugulind pe sub verande și un papagal, fluturându-și aripile și țipând ascuțit în colivia de la unul dintre balcoane, îi bombarda pe trecători cu o picantă selecție de înjurături anglo-saxone.

Cam își croi drum prin strada îngustă și aglomerată spre pensiunea lui Sam Wong. Îl găsi pe Tanaka stând pe treptele de lemn de afară și luând micul dejun, niște tăiței apoși. Tanaka puse deoparte castronul și sări în picioare, făcând o plecăciune.

— McKenzie-san.

— Domnule Tanaka.

— Cauți scafandru, șefu'?

— Da. Dar nu pe dumneata, domnu' Tanaka. Ți-ai cam forțat norocul. Dacă mi-ai asculta sfatul n-ai mai pune vreodată piciorul pe un lugher.

— Da, șefu'. Nu mă mai scufund pentru altcineva, nu mă mai

scufund deloc. Tanaka a terminat.

— Mă bucur că ți-ai dat seama ce e bine.

Cam clătină din cap cu real regret. Era greu să găsești scafandri experimentați și-i părea rău să-l piardă pe japonezul cel mărunțel.

— Ce-o să faci acum?

— Am strâns bani din scufundări. Poate deschid magazin sau poate o sală unde se joacă fan-tan5. Poate mai fac bani de pe urma perlelor, dar aici, în Chinatown, unde nu mor așa repede!

Cam privi trecând un grup de malaiezi ursuzi, cu cuțitele kris sclipind în saronguri.

— Poți să mori la fel de repede în oraș ca și pe mare.

— Numai dacă mi-a venit ceasul.

Cam ridică din umeri:

— Ei, îmi pare rău să te pierd, domnu' Tanaka, dar sunt bucuros că mi-ai ascultat sfatul.

Îi întinse mâna

— Baftă.

— Mulțumesc, McKenzie-san, făcu Tanaka, repetând plecăciunea. Nu uit că-ți datorez viața. Poate într-o zi o să te răsplătesc.

— Poate, zise Cam neatent.

Nu credea că va veni vreodată ziua în care să aibă nevoie de un japonez ca să fie salvat. Coborî pe stradă spre pensiunea lui John Chi. Acolo găseai totdeauna scufundători nou-sosiți, nerăbdători să-și încerce norocul. Riscau enorm, mai ales japonezii, și mulți sfârșeau schilodiți de boala scufundătorului și se întorceau acasă ca să trăiască pe străzi și să cerșească. Alții părăseau lugherele doar cu picioarele înainte.

Cam își amintea anunțul pe care îl citise în programul unui spectacol de revistă cu o lună în urmă:

ANUNȚ PUBLIC CĂTRE SCUFUNDĂTORI.

De ce să trăiți când puteți să muriți și să fiți îngropați pentru 7 lire și 10 cenți. Nu mai așteptați, nu mai amânați. Primul venit, primul servit.

10% reducere pentru cantități mari.

COMPANIA DE POMPE FUNEBRE THE HURRY MOTOR PORT DARWIN.

Se întrebă dacă el va ști când și-a forțat norocul. Goni din minte gândul. Cameron McKenzie va ști când i-a venit ceasul. Era sigur de asta.

Era sfârșitul Sezonului Ploilor. China Cloud fusese reparată și luase provizii de mâncare și apă suficiente pentru șase săptămâni pe mare și începutul noului sezon de pescuit. Urma să fie al doilea sezon plin; Cam își promisese că anul acesta va găsi perla, viitorul lui. Va obține bani, respect și o poziție socială; și va sta departe de oameni ca Flynn.

Doi băștinași koepanger din echipaj îl așteptau pe plajă, lângă barcă. Îl duseră la bordul China Cloud unde îl aștepta Wes:

— Ai un musafir, căpitane, șopti Wes.

— Cine e?

Wes privi în direcția cabinei.

— E o doamnă, căpitane.

— O doamnă?

Coborî în tambuchi. O doamnă stătea pe marginea unui prici cu capul în jos, cu părul bogat și lung ascunzându-i fața. Arăta nelalocul ei în cabina jegoasă, exact ca un porțelan fin de Dresda în cambuză unei corăbii cu cărbuni.

— Kate?

Ea ridică privirea.

Doamne Dumnezeule! Fața îi era palidă precum creta, ochii înroșiți și umflați de plâns. El știu imediat ce se întâmplase; era un singur motiv pentru care putea să vină până acolo în starea aceea. Dar puse oricum întrebarea.

— Ce s-a întâmplat frumoaso?

Ea încercă să vorbească dar cuvintele o sufocau.

— Ce e? Ce faci aici?

Ea făcu un efort să-și vină în fire.

— Te-a văzut cineva?

— Nu-mi mai pasă…

Cam se așeză lângă ea pe prici și îi cuprinse umerii.

— Spune-mi, frumoaso. Ce e?

— O să… am un copil.

Amândoi tăcură multă vreme. Într-un târziu:

— Ești sigură?

— Ce fel de întrebare e asta? strigă ea. Sigur că sunt!

Deodată, el se simți la fel de rigid și de stângaci de parcă ar fi purtat costumul de scafandru, cizmele de plumb l-ar fi tras în adâncuri, iar el s-ar fi zbătut să aibă aer. Ea îi cercetă fața pentru un semn care să-i arate la ce se gândea.

— Și ce-o să facem?

„Un copil”.

— Când se întoarce tatăl tău din Perth?

— Mâine. Pe Koolinda!

Nu mai rezistă. Se prăbuși spre el, plângând în hohote. Cam se simțea amorțit.

— E-n regulă, repeta întruna. Totul o să fie în regulă.

— Cum? se vaită ea.

El îi mângâie părul, ca s-o calmeze, în timp ce în minte calcula următorii pași. Da, o iubea. Dar dragostea poate să-l facă pe un bărbat să uite de el însuși, îl poate face slab. Venise aici să facă avere, ca să nu mai trăiască vreodată de pe urma împuțitei de ape. Femeia asta era o amenințare pentru toate. Dragoste, ce-i trebuia lui dragoste?

Văzuse bărbați care se căsătoriseră din dragoste și erau tot în Glasgow încercând să hrănească o liotă de copii. Erau prinși în capcană înainte ca viața lor să fi început măcar și vor rămâne în mahala pentru tot restul vieții, cum ar fi făcut și el dacă n-ar fi avut curajul și mintea să se zbată să iasă de acolo. Totuși avea o datorie de onoare fiindcă era copilul lui.

Tatăl ei avusese aceleași mustrări de conștiință când îi furase perla? Nu.

Când un bărbat se îndrăgostește, pierde orice control asupra vieții lui, asupra destinului. Era o boală pe care el o observase la alții și la care își promisese că va fi imun. Auzea vocea tatălui său, îi putea încă simți loviturile de curea. Nu fi slab. Fii bărbat.

Patrick Flynn era beat. Se uita în jur, în barul Governor Broome printr-o pâclă de autocompătimire și regret amar. Pe

drumul spre Perth își petrecuse timpul jucând poker cu George Niland și pierduse masiv. Asta îl făcuse și mai hotărât să-și acopere pierderile printr-o altă metodă; încercând asta, pierduse încă două sute de lire într-o partidă de barbut în Fremantle. Și altă sută din cauza unei târfe găsite pe docuri; când se trezise dimineață, și fata și portofelul dispăruseră.

Ca să pună capac la nenorocire, găsise o fermă foarte bună de vânzare în Murchison, la nord de Geraldton, dar Niland refuzase să pună restul de bani. Îi spusese:

— Când îți îndeplinești tu partea de afacere, bătrâne, mi-o îndeplinesc și eu pe-a mea.

Kathleen! Și cum, în numele a tot ce e sfânt în lume, putea el s-o convingă pe blestemata asta de fată că ce-i bine pentru el, e bine și pentru ea? Dacă nu vroia să se mărite cu fiul celui mai bogat și mai puternic bărbat din Broome, atunci cu cine?

— Hristoase, dac-ar veni însuși Prințul de Wales să-i ceară mâna, ea ar cere timp de gândire, mormăi în sinea lui lăsând să cadă câteva monede în paharul fetei de la bar ca să-i atragă atenția.

Mai ceru un gin. Flynn privi în sus spre Cameron McKenzie care intrase în bar. Iisuse Hristoase și sfinți din ceruri. Iar belele.

— Ei, ei! patrick Flynn.

Flynn se îndreptă.

— Ce pot face pentru dumneata, domnule McKenzie?

— Văd că ți s-a vindecat nasul. Nu prea bine, aș spune. E la fel de strâmb cum ești la suflet.

Flynn privi în jur. Toată lumea din bar se uita la ei. Unde erau polițiștii când aveai nevoie de unul?

— Vezi-ți de treabă, domnule, replică Flynn, ți-aș fi recunoscător dacă m-ai lăsa în pace.

Cam se aplecă în față. Avea privirea tulbure iar Flynn simți duhoarea acră de băutură din respirația lui.

— Ți-a dat Kate vestea cea bună?

— Despre ce vorbești?

— O să fi bunic. Păi cum, aproape mă simt deja unul de-al casei.

Flynn simți fiori de gheață în măruntaie. Sfântă Fecioară, Maica lui Hristos, nu se poate! Încercă să vorbească, dar deodată gura i se uscase. Era ca și cum cineva l-ar fi lovit cu un baros în piept.

— Copilul meu, continuă Cam. Ai perla mea și acum ai și sângele meu. Parcă-i o pradă prea mare pentru un singur om, nu-i așa?! nu te simți norocos, domnu' Flynn?

— Nenorocitule!

— Da, poate. Atunci tu ce ești? Norocul s-a întors și ți-a dat ție cărțile mele.

Îi întoarse spatele.

Flynn se uită lung după el. Gândul că bărbatul acela îi pângărise fata îi dădu o senzație de rău fizic. Și acum ce să facă? Niland n-o s-o mai vrea. Nimeni n-o s-o vrea. Se nenorocise. Va trebui să plece amândoi din Broome. Nu vor mai putea vreodată să iasă pe stradă cu capul sus.

— McKenzie!

Flynn se repezi afară pe ușa hotelului și se aruncă peste Cam. Se rostogoliră o dată, și încă o dată în noroi în timp ce Flynn încercă să zgârie și scuipa ca o pisică sălbatică. Dar băutura îl făcuse stângaci și lent așa că McKenzie îl împinse deoparte cu ușurință și se ridică în picioare. În timp ce Flynn îl ataca din nou, Cam îi ținti bărbia cu pumnul și apoi Flynn căzu de parcă l-ar fi lovit o secure.

Cam îl privi de sus, cu răsuflarea întretăiată:

— Blestemat să fii, Flynn! Blestemat să fii pentru că mi-ai furat viitorul!

Din gura lui Flynn curgea sânge. Încercă să se ridice dar picioarele nu-l susțineau.

„Kathleen, ce-ai făcut? Ce-ai făcut?”

Steagul imens, albastru și roșu cu steluțe albe flutura în vânt pe catargul de la Residency, în timp ce primele nave se întreceau pentru onoarea de a trece prima pe lângă Entrance Point. Pescărușii urmăreau lugherele țipând și luptându-se pentru orice resturi de mâncare.

Cameron se urcă în barcă. China Cloud plutea la ancoră pe apa albastră și calmă din Roebuck Bay. O șaretă se opri pe

drumul care venea spre țărm și o femeie coborî grațioasă, așteptând lângă ea. El recunoscu sub bonetă minunatele bucle de culoarea căpșunilor. Sperase să fie deja pe mare înainte ca ea să-l găsească? Unele mahmureli sunt mai rele ca altele. Uneori, capul umflat și dureros e o nimica toată. Străbătu din nou plaja mergând către drum.

Femeia era plină de surprize… Se așteptase s-o vadă cu fața albă de furie sau tremurând de rușine. Dar fața ei era perfect calmă. Veni spre el cu un mers demn, de regină, și îl plesni o dată, foarte tare, peste față.

— Deci așa. Te-ai răzbunat pe tata. Cum te simți?

— Kate…

Ea respira greu. O privi în ochi și se așteptă la ce era mai rău.

— Îmi pare rău pentru tine, Cameron McKenzie. Nu cred că înțelegi într-adevăr ce-ai făcut.

El fu surprins că în timp ce se uita la ea se simțea complet amorțit. Își întărise inima știind că va veni clipa asta. Simți o rușine copleșitoare, repede înlocuită de iritare. Nu era ce-și dorise chiar el, șansa de a sfârși toate astea repede și curat?

— De unde știu eu că nu-i copilul lui George?

Privirea din ochii ei era plină de tristețe și milă mai degrabă decât mânie.

— Prostule! Te-aș fi iubit până la ultima suflare și aș fi mers până la capătul Pământului doar ca să fiu cu tine. Ți-aș fi dat ultima picătură de sânge. Merită vreo perlă atât de mult?

Îi dădu timp să răspundă dar când el rămase tăcut ea îi întoarse spatele și servitoarea chinezoaică o ajută să se urce în șaretă, care porni legănându-se pe drumul denivelat și roșu. Kate Flynn nu se uită înapoi.

China Cloud se legănă din nou cu vântul bătând în trincă și vela mare. Erau deasupra unei zone cu scoici bune, aflate la mai puțin de zece stânjeni adâncime. După-amiaza trecuse în clinchetul mecanic, monoton, al pompei de aer manevrate de doi malaiezi cu pielea brună lucind de transpirație care trudeau de zor la umbra cortului de pânză. Wes dădea funia de siguranță în timp ce Assan, malaiez și el, se ocupa de

furtunul de aer. Curry-Curry era aplecat deasupra oalelor.

Noul scufundător trimise din adâncuri încă un sac de scoici, scoici mari și gri acoperite cu alge de-un verde maroniu și cu ferigi. Băștinașii koepanger începură să taie cu tomahawk-urile, dând la o parte coralul și plantele de pe scoici și strângându-le într-o grămadă udă, alunecoasă, în mijlocul punții.

Cam scoase cuțitul și începu să deschidă scoicile. După o vreme azvârli cuțitul, cu vârful în jos, în scândurile punții. Se duse la tambuchi.

— Ești bine, căpitane?

— N-am chef de scoici acum.

— Mai e doar o oră până la asfințit, căpitane

— Mda, bine, atunci le las pe mâine. Mă duc în pat. Nu mă simt bine.

Wes se încruntă în timp ce Cam dispărea în tambuchi, îndreptându-se spre cabină. Căpitanul nu lăsa niciodată scoici nedeschise peste noapte, era o tentație prea mare pentru echipaj. Dar căpitanul nu mai era același de când plecaseră din Broome. Era din cauza femeii ăleia.

Wes știa totul despre femei. N-avusese niciodată probleme să le atragă; să scape de ele era greu. În timpul extrasezonului, Wes se îndrăgostea cel puțin o dată pe săptămână. Crăciunul îi fusese distrus când o chinezoaică devenise geloasă pe atenția pe care el i-o dădea unei aborigene numite Mary. Începuse o luptă, iar Mary apucase o sticlă spartă și o atacase pe chinezoaică. Wes intervenise încercând s-o protejeze ca să nu fie rănită și se alesese cu o tăietură adâncă pe antebraț din cauza asta. Femeile!

Căpitanul o încasase rău. Erau pe mare aproape de trei săptămâni și nu prea scosese alte cuvinte decât comenzile obișnuite de ghidare a lui China Cloud. Erau într-o zonă perliferă bună și aveau aproape trei tone de cochilii în cală dar chiar dacă era mulțumit, el nu se comporta și nu arăta așa. Și acuma nu curăța captura și abia se atingea de mâncare. Iiiisuse!

Munciră până când soarele se pierdu sub linia orizontului.

Wes îl ridică pe scufundător la adâncimea de escală. Nu înțelegea exact cum venea treaba asta dar Tanaka era dovada vie că șefu' avea puteri magice.

Când Cam nu ieși pe punte la cină, Wes luă două farfurii pline de curry și coborî în cabina lui. Îl găsi pe prici, cu ochii țintă la scândurile de deasupra.

— Ți-am adus ceva haleală, șefu'.

— Nu mi-e foame.

Wes puse deoparte farfuriile cu tocană și se așeză pe capătul priciului.

— Ce-i, căpitane? Femeia aia albă, îmi închipui.

Cam nu răspunse. Se ridică, scoase cutia cu țigări din buzunar și aprinse una.

— Am visat să găsesc o perlă, Wes. Am visat la momentul acela unic în care norocul ți se schimbă și toate lucrurile pe care ți le-ai dorit sunt în mâna ta. Îți spui în sinea ta că atunci când va veni momentul acela, totul va fi bine.

— Era o perlă grozavă, șefu'. N-am văzut alta mai faină.

— Blestemat să-mi fie norocul!

Wes frecă ștemuirea dintre scânduri cu piciorul bătucit. Erau multe de spus aici și mai erau lucruri pe care el nu se cădea să le spună unui șef alb. Dar căpitanul nu era ca ceilalți.

— De ce-ai făcut asta, căpitane?

— El mi-a furat perla!

— Poate.

— Nu „poate”! M-a drogat și m-a prădat de ea!

— Ți-ai aruncat singur perla, căpitane.

Cam trase în piept cu sete, neliniștit, fumul de țigară.

— Despre ce vorbești, Wes?

— O perlă-i doar o perlă, căpitane. Poate aveai ceva mai bun și i-ai dat cu picioru'. O femeie ca aia găsești mai greu decât o blestemată de perlă.

Wes crezu că șeful se va înfuria ca de obicei dar nu se întâmplă așa. Cam azvârli mucul de țigară cu furie afară pe hublou și lăsă capul în jos.

— N-am plănuit să se întâmple așa.

— Dar cum ai plănuit, șefu'?

— Am venit aici să fac avere, nu să mă las fermecat de-o femeie.

— Așa că Domnu' ți-a trimis o surpriză și acu' i-o arunci înapoi în față. Cineva ți-a furat o perlă, asta-i sigur. Dacă mă-întrebi pă mine ai găsit alta da' pe-asta ai aruncat-o singur.

Cam oftă:

— M-am răzbunat, nu-i așa?! I-am plătit-o nemernicului pentru că mi-a luat perla. Asta mă face un bărbat adevărat.

— Așa e, căpitane.

— Vezi, Wes, am crescut sărac, am crescut în greutăți și am crezut că dacă aș fi bogat, dacă aș fi mândru, lumea ar fi a mea. Nimeni nu trebuie vreodată să-mi stea în cale fără să plătească. Tata m-a învățat asta.

— Te-a învățat al dracu' de bine.

Cam simți cum o picătură de sudoare îi alunecă pe obraz și picură pe scândurile podelei:

— Ai știut de la-nceput ce făceai, căpitane?

Cam clătină din cap.

— Nu, Wes. Acesta-i lucrul cel mai înspăimântător la bărbații ca mine. Nici noi nu ne dăm seama de ce suntem în stare decât atunci când este prea târziu.

Când Wes își ridică privirea zări un lucru extraordinar. Căpitanul avea lacrimi pe obraji. Wes văzuse bărbați bătându-se și sângerând, văzuse bărbați murind. Dar era ceva înspăimântător să vezi un alt bărbat plângând.

— Ce fel de bărbat ar face așa ceva, Wes? Ce fel de bărbat a făcut din mine tatăl meu?

— Nu te știu de mult, căpitane. Poate-i un sezon de când suntem împreună. Da' am văzut că ai curaj, am văzut că salvezi viața omului fără vreun motiv, am văzut că te scufunzi zi după zi când îți tremură fundu' de speriat ce ești.

Cam îl privi cu ochi mari. Nu credea că altcineva își dăduse seama.

— Ai curaj, șefu'. Da' poate-ntr-o zi o să ai și inimă. Într-o zi.

Cam își trecu mâna prin părul negru și buclat.

— Hristoase!

Wes se scarpină în cap.

— Ai făcut un lucru al naibii de rău, șefu'. Știi asta?

— Da, Wes, o știu.

— Dacă o femeie te iubește, căpitane, îți iartă orice. Dumnezeu le-a făcut așa, altfel nici bărbat n-ar mai putea ține vreo femeie lângă el.

Cam aprobă tăcut.

— Navigam înapoi la Broome mâine în zori. Trebuie să mă întorc acolo și să repar ce-am făcut. Trebuie!

O lună ca o seceră. Noaptea era răcoroasă, iar miresmele îmbătătoare ale grădinii erau gonite de frig și de săptămânile lungi de secetă. Kate își puse o mână pe pântec și închise ochii. Când se va naște copilul, vasele vor fi tot în larg.

Flynn ieși pe verandă cu aer solemn și întunecat.

— A venit să te vadă.

O spuse de parcă ar fi fost preotul care informează un prizonier că i-a sosit călăul. Ea trase adânc aer în piept.

— Păi, nu-l lăsa pe gentleman să aștepte, tată.

George Niland arăta înfloritor în costumul alb. Își scoase cascheta colonială și făcu o mică plecăciune. Era victorios, își permitea să fie amabil.

Flynn se scuză și se întoarse în casă.

— Bună seara, Kate, zise George.

Își aprinse o țigară fără să-i ceară permisiunea.

— Bună, George.

— Am auzit că nu te simți bine.

— Grețuri matinale, George. Hai să nu ne ascundem după deget. Știi foarte bine că sunt dezonorată și nefericită. Abia suport asta dar nu suport să fiu tratată de sus.

— Văd că nu ți-ai pierdut spiritul.

— E destul că mi-am pierdut mândria, nu crezi?

— Ar fi trebuit să te previn în ceea ce-l privește. McKenzie a fost totdeauna același…

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

George trase un fum. Își dădu capul pe spate și exală fumul într-un fir lung, argintiu.

— E-n regulă.

— Tata mi-a spus că vrei să mă vezi.

— Cred că avem multe de vorbit, nu?

Kate își încrucișa brațele și se rezemă de stâlpul verandei.

— Da?

— O să naști copilul lui McKenzie.

Kate simți cum în ochi îi ard lacrimi fierbinți, înțepătoare. Se luptă să le stăvilească:

— Toată lumea din oraș știe deja asta.

— Ce-ai de gând să faci?

— Ce pot să fac? Legile naturii sunt inevitabile. Nu pot opri nimic.

— Tatăl tău spune că vreți să plecați din Broome.

— Nu văd altă cale.

— Și tu?

Kate nu-i răspunse la întrebare.

— Ce-ai răspunde dacă ți-aș spune că vreau să mă însor cu tine?

— Aș spune că probabil ai stat cam mult în soare.

George își începu discursul pregătit dinainte.

— N-o să neg că atunci când am auzit prima dată despre… despre asta… am fost șocat. Cu-adevărat șocat. Totuși dacă poți să-mi spui solemn că nu-l mai iubești pe omul acesta, că n-ai intenția să-l mai vezi, atunci sunt pregătit să-ți ofer o căsnicie. Nu cred că o greșeală tragică ar trebui să coste pe cineva o viață întreagă. Desigur, mama și tata se opun dar cred că pot fi convinși dacă văd că eu sunt hotărât.

Făcu o pauză și o privi gânditor.

— Firește, va trebui să ne căsătorim imediat. Ei?

Umilința îi ardea lui Kate gâtlejul. Înghiți cu greu.

Trebuia s-o facă, pentru tatăl ei și pentru copilul ei încă nenăscut. Se înneca, iar el îi arunca o frânghie salvatoare. Pentru ea nu mai conta ce era la celălalt capăt.

— Da.

— Accepți?

Kate încuviință din nou tăcută, nesigură pe vocea ei. George se repezi înainte, o prinse în brațe și o sărută. Era prima dată când o săruta pe buze. Când îi dădu drumul, ochii lui străluceau. Șopti:

— Am jurat mereu că-ntr-o zi vei fi a mea. Hai să-i dăm veste cea bună tatălui tău.

Casa arăta aproape neschimbată; pe verandă înfloreau din belșug ramuri grele, purpurii de bougainvillea, hamacul lui Flynn era legat între doi stâlpi. Dar mai erau și semne de decădere: sticle goale de gin zăceau aruncate pe trepte, toate ferestrele aveau obloanele trase.

Înainta pe binecunoscuta potecă, știind că viața i se va schimba în funcție de întâmplările din următoarele minute. Ciocăni dar nu-i răspunse nimeni. Merse în spatele casei și o văzu pe Liddy privindu-l din camerele servitorilor din fundul grădinii.

— Am venit s-o văd pe domnișoara Flynn, zise Cam.

Expresia întunecată a lui Liddy se schimbă când îl recunoscu. Pe buze îi apăru un zâmbet viclean:

— Don'șoara nu acasă.

— Trebuie s-o văd. Acum!

— Nu acasă, repetă Liddy.

Cam încercă ușa din spate. Nu era încuiată. O împinse și intră:

— Kate!

Liddy alergă după el scandalizată.

— Nu poți să mai vii aici! Don'șoara nu mai stă aici!

— Kate!

Cameron străbătu toată casa, iar Liddy îl urmă agitată ca o găină bătrână care încearcă să-și protejeze ouăle.

— Don'șoara nu mai stă aici!

Cam se întoarse către ea și o apucă de umeri:

— Atunci unde e?

— Eu spune! Ea nu mai stă aici! ea stă conașu' Niland acu! Căsătorit cu el!

Cam o privi țintă.

— Căsătorit? s-a căsătorit cu George Niland?

Liddy arboră o expresie triumfătoare.

— Părintele Murphy zis păcat mare. Da' ea tot purtat rochie albă. Într-o zi merge la necuratu'!

Cam se prăbuși în scaunul de răchită.

— Hei! Tu nu poate sta aici! Scaun e de la stăpânu'!

Căsătorită deja?! El abia lipsea de o lună. Dar desigur, sarcina schimba totul. Hristoase, ce făcuse?

— Tu nu poate sta aici! țipa la el Liddy.

— Du-te dracului, mormăi Cam.

Se sculă răsturnând scaunul în spatele lui și țâșni afară pe ușă. Liddy ridică scaunul, blestemând manierele albilor și își continuă munca simțindu-se mult mai bine în sinea ei pentru că-i văzuse pe păcătoși bine pedepsiți. După cum spunea părintele Murphy, Dumnezeu acționează pe căi misterioase.

Kate stătea pe veranda reședinței Niland împreună cu mama lui George. Pe masa de răchită dintre ele se găsea o carafă cu suc de lămâie. Tricotau împreună un șal pentru copilaș.

Elizabeth îl zări prima. Murmură „Oh, Dumnezeule" și se așeză foarte dreaptă pe scaun. Mergea de-a lungul potecii cu pași mari îmbrăcat în costum alb și cu pălăria trasă pe ochi.

Kate puse mâna pe brațul lui Elizabeth:

— E-n regulă. O să vorbesc cu el.

Se ridică și coborî treptele ca să-l întâmpine. El se opri și își scoase pălăria:

— Bună, Kate.

— Ce vrei, Cam?

— E adevărat? te-ai căsătorit cu George Niland?

— Nu văd de ce te-ar privi treaba asta.

El își desfăcu brațele într-un gest de disperare:

— Am venit prea târziu?

— Prea târziu pentru ce?

— Ca să-ți spun că-mi pare rău.

Buzele lui Kate se închiseră într-o linie subțire, palidă.

— De-asta ai venit aici?

El își trecu mâna peste față.

— Eram înnebunit de ură. Cred că-mi pierdusem mințile. Mă vei ierta? te iubesc, Kate.

Ea simți cum începe să fiarbă pe dinăuntru. Forța mâniei îi tăia răsuflarea. Îi părea rău. Acum! O iubea. Acum!

— Nu vreau să te mai vad, pleacă.

— Kate!

— Pleacă.

El rămase. Credea că farmecul, poveștile, regretul lui vor fi de ajuns.

— M-ai folosit ca să-l chinui pe tatăl meu, Cam, și nu te pot ierta vreodată pentru asta. Pe urmă m-ai lăsat să mă căsătoresc cu un om pe care-l detest și acum te-ai întors aici să-mi spui că mă iubești – blestemat să fii și să mergi în iad!

— Te-ai căsătorit?

— Acum patru zile. Și acum, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă!

Se răsuci pe călcâie și o clipă mai târziu ușa de plasă a verandei se închise în spatele ei.

China Cloud era amarat lângă debarcader. Cam stătea în umbra magaziei de provizii cu un registru supraveghind descărcarea scoicilor când îl văzu pe George Niland înaintând cu pași mari către el, cu pulpanele albe ale jachetei fluturând în urmă. Obrajii îi erau roșii ca sfecla.

— Vroiam să-ți vorbesc!

— Păi, uite-mă.

— Între patru ochi!

— Orice ai de spus poți să-mi spui la fel de bine aici sau în cabina mea.

George gâfâia tare. Luă batista de mătase din buzunarul de la piept și își tampona transpirația de pe frunte.

— Ai fost să-mi vezi soția.

— Am fost.

— Vreau să-ți dai cuvântul că o să stai departe de ea de acum încolo.

— O să fac exact ce-o să vreau, la dracu!

— I-ai făcut destul rău! Acum îmi aparține mie! Așa ca nu te apropia de ea!

Cam puse piciorul pe debarcader cu degetele vârâte în curea.

— Nu-mi place să mi se spună ce să fac, George. Nu mai sunt pe statul tău de plată.

— Pleacă din Broome.

— Nu mă amenințI cumva, nu-i așa?!

— Ești un bătăuș și un șarlatan. Asta ai fost totdeauna și asta

o să rămâi. Orașul acesta nu te vrea.

— Mda, bine, fără îndoială ai dreptate în privința mea. Admit că nu mi-e frică să-mi folosesc pumnii. Cât despre a fi șarlatan, nu neg că sunt condamnat pe vecie pentru ce i-am făcut lui Kate. Îndrăznesc să spun că nu vrea să mă mai vadă în viața ei. Dar dacă o să mi se ivească vreodată șansa să-mi răscumpăr greșeala față de ea, George, jur pe Dumnezeu că o voi face!

— Lasă-mă să-ți spun ceva, McKenzie. Tatăl meu are orașul acesta în palmă, e în toate comitetele și e președintele Comisiei de Drumuri. Nu doarme un câine vagabond pe stradă fără binecuvântarea noastră.

— Tu și blestematu' de taică-tău nu mă speriați.

George zâmbi, cu cea mai rece expresie pe care-o văzuse Cameron:

— Mă subestimezi. Totdeauna ai făcut-o.

Se întoarse, gata să plece, dar ezită. Când se întoarse, vocea îi era abia o șoaptă:

— Când am aflat despre tine și Kate am vrut să te omor. Dar eu voi râde la urmă. Copilul va fi băiat, o știu. Dacă vrei să rămâi aici în Broome, poți să-ți vezi fiul crescând și devenind un Niland. Și o să te urască de moarte, ți-o promit.

Rosti ultimele cuvinte ca pe o binecuvântare:

— O – să – te – urască – de – moarte!

1914 era un sezon bun. Prețul scoicilor era la cote record și recolta era bună. Dar veștile venite din Europa transmiseseră un fior de neliniște prin comunitate. Marile puteri, Marea Britanie, Franța, Germania și Imperiul Habsburgic, se ciondăneau una cu cealaltă și se amenințau cu războiul.

Superintendentul de la telegraful din Cable Beach îi informa telefonic pe cei din oraș de fiecare comunicat recent iar oamenii începuseră să se adune în grupuri mici la poștă ca să discute ultimele întâmplări. Asasinarea unui mărunt dictator puțin cunoscut, la Sarajevo, nu fu prea mult comentată dar câteva zile mai târziu sosi vestea de care se temeau toți. Marea Britanie dăduse un ultimatum Germaniei. Era război.

Și, peste noapte, prețul scoicilor se prăbuși.

Cam își croi drum pe țărm până la Pearl's Rest de la Hotel Continental. Frank, barmanul, se sprijinea de tejghea.

Cameron băgă mâna în buzunar și aruncă niște monede pe bar.

— Nu pot să-mi plătesc chitanțele cu datorii, Frank. Sunt lefter. Nu cred că voi putea să-mi acopăr cheltuielile.

Frank ridică borcanul de chitanțe. Era plin cu cenușă.

— Toată lumea-i în aceeași situație, Cam. Tocmai ai ratat ceremonia. Am ars chitanțele tuturor odată.

— Orașul acesta e ca și terminat.

— Poate că da, poate că nu. Cum se spune, e doar o pasă proastă…

Făcu semn din cap către capătul îndepărtat al barului. Patrick Flynn se prăvălea către ei, beat criță. Se opri clătinându-se în fața lui Cameron:

— Ei, ei, Cam, băiete! Arăți posomorât. Acum pot să-ți dau ceva de băut?

— N-aș bea cu tine nici dacă aș fi mort de sete.

Flynn dădu capul pe spate, râzând în hohote:

— Ei, o să beau de unul singur. Și poți să mi-l pui pe lista de datorii, Frank, pe-ale mele nu va trebui să le arzi.

— Ai mai furat vreo perlă, Flynn?

Flynn rânji:

— Perle! Ce să se intereseze oamenii de perle când le șuieră gloanțele pe la urechi? se pare că Patrick Flynn a fost singurul om care a prevăzut ce-o să se întâmple. De-aia eu pot să-mi plătesc datoriile și voi ceilalți vă folosiți perlele drept dopuri de sticle!

— Despre ce vorbești?

— Lână, băiete! Îl ai în fața ta pe cel mai mare acționar de la Fermele Niland-Flynn. Războiul înseamnă uniforme, iar uniformele înseamnă lână! Lugherele mele or fi aproape inutile acum dar ferma de oi o să-mi aducă o avere!

— Ei, atunci baftă. Și dacă nu mai ai oi cred că poți oricând să-ți încerci norocul la furat de oi. Ar fi o schimbare interesantă.

Flynn dădu ginul pe gât și trânti paharul pe bar.

— Pleacă din Broome, McKenzie! pleacă cu coada între picioare și lasă China Cloud să putrezească la mal! Aici ești terminat!

Cam scuipă pe jos, la picioarele lui, și plecă.

Două zile mai târziu stătea pe puntea navei Koolinda și se uita la acoperișurile albe și la dealurile cu pământ ruginiu care se contopeau cu orizontul albastru și se pierdeau din vedre. Poate că, încerca el să-și spună, lucrurile se aranjaseră cum era mai bine. Chiar dacă s-ar fi căsătorit cu Kate, n-ar fi rămas în Broome când țara lui era în război. Cel puțin în felul acesta va avea un soț alături când se va naște copilul. Va avea un viitor sigur pentru ea și pentru copil.

Nu, de fapt fusese o decepție. Știa că, oricât și-ar fi explicat, făcuse cea mai groaznică greșeală a vieții lui. Venise în Broome fără nimic; acum pornea pe mare cu mult mai puțin.

N-avea cum să știe cât timp va fi plecat sau dacă va mai vedea vreodată Broome și pe Kate Flynn. Dar în timp ce se uita țintă la spuma albă de la prova își jură pe tăcute, în sinea lui, că dacă îi va mai sta vreodată în putere, o va recâștiga pe Kate și va încerca să șteargă răul teribil pe care i-l făcuse.

Mai putea încă să-și dobândească perla.

Broome, 1920

Simeon Espada o dorea pe fată mai mult decât dorise vreodată ceva în toată viața lui. Numele ei era Anna. Avea pielea albă, ochii albaștri și străbătea vioaie câmpurile de parcă ar fi fost o prințesă și nu fiica unui căpitan sărac de lugher. Avea păr de un roșcat aprins și un corp împlinit, cu rotunjimi marcate bine de rochia de muselină, așa că de câte ori o vedea, i se usca gura și simțea un teribil junghi rece în măruntaie. Era irezistibilă și de neatins.

Tatăl ei avea două lughere care stăteau acum nefolosite în nămolul din golf. Nu-l făcuseră destul de bogat ca să-și permită o casă în oraș așa că el, soția și cele două fiice trebuiau să locuiască pe plaja împuțită, mocirloasă, împreună cu oameni din Manila, Malayesia și Koepang. Și totuși era un alb și n-avea să permită unui coolie6 să se apropie de fiicele lui.

Doar dacă nu…

Plaja era pustie, cerul încă cenușiu ca și carnea de scoică. Simeon se așeză pe o stâncă, luă chitara și îi alintă încet corzile. Era un semnal dinainte stabilit. Câteva minute mai târziu, Anna apăru în ușa barăcii cu pereți din tablă ondulată, cu părul încă ciufulit ca după somn, ducând un lighean cu apă. Când îl zări, colțurile gurii ei se arcuiră în sus într-un zâmbet secret de fată-țârfuliță. El știa la ce se gândește Anna, ce-ar face dac-ar fi singuri vreodată.

Ea puse ligheanul cu apă pe un suport din lemn, se întoarse cu spatele și se spălă pe față.

Simeon Espada era un tânăr extraordinar de frumos, un filipinez cu pielea ca de catifea, cu părul negru și lucios ca și cărbunele, un trup tare, elastic și încordat și o expresie ursuză, amenințătoare, care le înnebunea pe fete. În Manila putea alege oricând orice fată dar nu vroia una cu pielea brună. Vroia imposibilul, vroia să atingă pielea albă și pistruiată a Annei Lacey.

Toate fetele pe care le avusese erau micuțe, oacheșe și zvelte, cu sâni mici și tari, cu șezuturi plate ca ale băieților. Le goni din memorie cu un fel de dispreț și compătimire. O fată albă ca Anna ar fi adevăratul premiu. Era așa de albă încât te făcea să te gândești la lună. Sânii plini îi bombau muselina rochiei când mergea și-l ducea cu gândul la niște fructe coapte, aromate, ușor pârguite.

O privi trecând și aproape gemu tare zărindu-i silueta prin muselina rochiei, imaginându-și-o aplecată așa, goală.

Trebuia s-o aibă. Trebuia.

Anna își zvântă fața, apoi brațele, și se îndepărtă cu un pas încet mergând spre ocean. Aruncă apa din lighean în noroi. Se întoarse, cu același zâmbet ațâțător plutindu-i pe gura mică și păcătoasă.

— Bună dimineața, Simeon.

El puse chitara deoparte șoptind:

— Arăți minunat.

Ea păru mulțumită de cuvintele astea. Își puse mâna pe șold:

— Te-ai sculat devreme. Abia s-a luminat de ziuă.

— Vroiam să te văd.
— De ce?
— Știi de ce. Nu pot să dorm, mă gândesc doar la tine.
— Știi că asta nu e permis, replică ea.
„Vrea să mă tortureze” își zise el în gând; „îi place jocul, poate nu vrea să-i pună capăt.” Anna începu să se îndepărteze dar el o prinse de mână. Fata icni, iar Simeon fu încântat să zărească pe fața ei o undă de teamă. Vroia s-o facă să-l sărute dar nu îndrăznea.
Deodată mama ei apăru în pragul ușii:
— Anna? Ce faci?
— Nimic, mamă, strigă Anna alergând înapoi către căsuță.
Molly Lacey se încruntă la tânărul manilez și apoi intră la rândul ei.
— Ești nebun, îi spuse mai târziu prietenul lui, Huey Fong. Uit-o. Mulțumește-te cu târfele din Sheba Lane.
— O să mă căsătoresc cu ea.
Ceilalți râseră.
— Dacă-i atingi fata, Lacey te dă la rechini! îi spuse Huey.
Simeon se încruntă:
— O să vezi.
— Îi place doar să te vadă cum suferi! Face așa cu toți marinarii! E doar o târfuliță!
Simeon se apropie de el și deodată un cuțit îi luci în mână. Huey făcu un pas înapoi, surprins și alarmat:
— Bine, bine. Liniștește-te.
— Spune că nu-i așa, strigă Simeon.
— Îmi pare rău. Na! E-n regulă?
Simeon puse cuțitul înapoi la centură. Huey clătină din cap:
— Mai bine-ai fi atent, prietene. Dacă află Lacey că-ți curg balele după vreuna din fetele lui își găsește alt scufundător principal!
— Unde să-și găsească altul la sfârșit de sezon? îl întrebă Simeon.
Dar Huey Fong avea dreptate. Mai târziu în aceeași zi, Lacey veni în tabără și-l găsi pe Simeon stând pe pat și cântând la chitară. Era un om solid, mătăhălos, cu burta mare și favoriți

stufoși. Își vârî degetele în cureaua de piele și rămase acolo în cadrul ușii blocând lumina.

— Am auzit c-ai necăjit-o pe Anna de dimineață.

Simeon se ridică dârz în picioare:

— I-am spus doar bună dimineața, șefu'.

— Nu e ce-am auzit eu.

Lacey băgă mâna în buzunar și aruncă pe pat un sul de bancnote:

— Ăștia-s banii pentru captură și comisionul pe care ți-l datorez pentru perle. Vreau să pleci din tabără până diseară.

Simeon se uită la bani și apoi înapoi către Lacey:

— Dar am scos o mulțime de scoici, șefu'. Aproape trei tone la ultimul drum.

— Vreau să pleci până diseară, repetă Lacey înainte de a pleca.

Simeon se uită țintă la banii de pe pat. Nu putea să creadă. Șefii ăștia albi care-l tratau ca pe-un gunoi! Ei, nu putea să scape de el așa ușor. Poate exista o cale să obțină ce vrea. Banii.

Și în Broome banii însemnau un singur lucru. O perlă.

Nosiro Tanaka străbătuse în șase ani un drum lung. Magazinul și sala lui de jocuri îl susținuseră material prin anii nefericiți ai Primului Război Mondial dar ambițiile lui depășeau simpla supraviețuire. Era un om inteligent și începuse să se educe. În timpul Războiului Kaizerului învățase să citească în engleză și începuse să studieze dreptul comercial. Când industria perliferă își va reveni, el vroia să fie bine plasat și să obțină un avantaj din asta.

Când scafandrii japonezi nou angajați sosiseră în Broome, el îi consiliase în legătură cu drepturile, cu privilegiile lor, și era capabil să negocieze lefuri și comisioane mai mari pentru captură decât ar fi făcut-o ei înșiși. După ce le câștigase încrederea, îi convinsese să își depună câștigurile la banca lui. Le investea depozitele și chiar dacă era extrem de cinstit în afaceri, reușea să folosească aceste depozite pentru a finanța alte afaceri.

Treptat, dobândise profituri substanțiale în Chinatown,

incluzând o spălătorie, un bordel, două săli de jocuri de noroc și un magazin cu răcoritoare. Fusese ales în comitetul Clubului Japonez și în două sezoane devenise unul din cei mai influenți străini din oraș.

De asemenea se îngrășase mult. Corpolența lui era un motiv de mare mândrie, o etalare ostentativă a prosperității crescânde. Începuse să poarte costume albe de olandă, ca și proprietarii de lughere, și le trimitea în fiecare săptămână la spălătorie în Singapore, exact ca ei. Începuse chiar să poarte un ceas cu lanț. Aranjase ca nepotul lui, Sioski Hanaguchi, să vină din Japonia și să-l ajute să administreze magazinul. Parcursese un drum lung față de micul sat pescăresc din prefectura Wakayama. În ziua aceea, în insulele Lacepede, nu-i venise ceasul morții.

Într-o după-amiază, lucra contabilitate în biroul din spatele magazinului. Navele se întorseseră pentru scurtă vreme, pentru Festivalul Bon Matsuri, iar afacerea fusese neobișnuit de înfloritoare în comparație cu restul sezonului, când Chinatown era practic pustiu. Hanaguchi dădu deoparte draperia și-i spuse că un gentleman alb dorește să-i vorbească.

Tanaka se ridică uitându-se la ceasul cu lanț din buzunarul vestei în timp ce ieșea din birou, ca să-i demonstreze vizitatorului că era un om ocupat.

— Da, domnule, ce pot să fac pentru dumneavoastră? zise el cu glas plăcut.

— Doamne Dumnezeule, ce te-ai îngrășat, omule! Și de unde naiba ai costumul acela?

Tanaka rămase cu gura căscată.

— McKenzie-san!

— Da, eu sunt. Nu mă așteptam să te găsesc gătit ca un felcer. Ai găsit vreo perlă, domnule Tanaka?

Cameron se schimbase foarte puțin. Avea fața mai slabă și în ochii lui era ceva care sugera o uzură morală care înainte nu era vizibilă. Dar în costumul alb și cu panamaua pe cap îi amintea lui Tanaka de un lord englez. Doar ușorul accent scoțian strica efectul.

Tanaka îl conduse în birou și-l trimise pe Hanaguchi să

aducă niște limonada cu gheață de la magazinul de alături. Cameron își lărgi nodul cravatei:

— Am uitat ce cald e în iadul acesta.

— Ai fost plecat multă vreme, McKenzie-san.

— Da. Am auzit c-ai fost ocupat în lipsa mea. Mi s-a spus că deții deja jumătate din Chinatown.

Tanaka își plecă fruntea, acceptând complimentul.

— Am o afacere foarte modestă. Dar acum spune-mi noutățile. N-am crezut c-o să te mai văd. Am crezut că poate oamenii Kaizerului împușcat la dumneata.

— Ah, da, nemernicii mi-au dat cep la Jutlanda7 da' nu le-am luat-o în nume de rău.

— Sunt foarte fericit să te văd, McKenzie-san. Cameron clătină din cap.

— Dacă nu era semnul de deasupra ușii nu te mai recunoșteam. Dacă te-ai urca acum la bordul unui lugher ai scufunda blestemata de navă.

Tanaka rânji:

— Zeii mi-au zâmbit.

— Așa o fi dacă o spui dumneata, domnu' Tanaka. Dar când am întrebat de dumneata la hotel mi-au spus că ești un ticălos notoriu și ți-ai băgat degetele în mai multe „plăcinte” decât brutarul orașului.

Tanaka zâmbi.

Hanaguchi intră cu două pahare de limonadă cu un strat gros de gheață. Făcu o plecăciune și ieși. Cameron sorbi recunoscător băutura:

— E ciudat să fiu din nou aici.

— De ce te-ai întors?

Un moment de ezitare.

— Pentru perle.

— Perle. Nu mai sunt așa de multe – coborî ochii – Broome s-a schimbat foarte mult.

— În ce fel?

— Henry Nilan' murit acum patru ani. Fiul acum mare șef la Nilan' Company. Are vite și fermă de oi, multe lughere. Anu' trecut cumpărat mașina Buick roșu mare. El e omu' număru'

unu în Broome acum.

Cameron dădu din cap afirmativ. Scoase un portțigaret de argint și îi oferi lui Tanaka o țigară. După ce-și aprinseră țigările. Cam spuse:

— Și ce știi de familia lui?

Tanaka surâse ca să-și ascundă stânjeneala provocată de întrebare.

— Are fiu minunat acum. Îi spun Jamie. Se spune că e foarte deștept. Foarte ascultător cu mama și tata.

— Da. Am auzit.

— Și ce faci pe viitor, McKenzie-san?

— Vreau să fac rost de altă corabie. Perla mea e tot acolo undeva, mă așteaptă.

— Să-ți zâmbească zeii – zise Tanaka după care adăugă delicat – ai văzut corabie care vrei să cumperi?

— N-am bani să cumpăr sau să închiriez. Asta e problema mea.

Tanaka zâmbi iar:

— Înțeleg.

— N-am venit aici să cerșesc, dacă la asta te gândești. Nu mă îndoiesc că banca îmi va deschide o linie de creditare.

— Desigur.

Amândoi știau că fără garanții băncile nu fac așa ceva.

— Dar eu nu uit că fără dumneata eu aș fi în cimitirul japonez. Poate-mi faci onoarea, mă lași să plătesc datorie mare.

— Dacă asta dorești, domnule Tanaka.

— Să datorezi viața cuiva e mare povară. Așa pot să te răsplătesc. Ai echipaj?

— Wes ca șef de echipaj și un tânăr manilez numit Espada ca scufundător principal. Îndrăznesc să spun că nu va fi greu să găsesc restul echipajului.

— O să te scufunzi chiar dumneata?

— Mda, de ce nu?! Nu pot să găsesc alt scafandru bun la sfârșit de sezon.

— Cu tot respectul, dar albii nu se mai scufundă. Prea periculos. Lasă oamenii potriviți să înfrunte risc.

— E prea scump. Am avut noroc să-l găsesc pe Espada.

— Poate Tanaka să te ajute. Am nepot aici în Broome, poate încerci pe el ca scafandru număru' doi. E băiat bun, foarte dornic să învețe.

Cameron ridică din umeri. Nu prea putea să refuze cererea bărbatului care tocmai îi asigurase împrumutul bancar necesar pentru vas.

— Da, de ce nu?!

Tanaka încuviință cu o mișcare a capului.

— Bine. Diseară vii mine acasă și sărbătorim. Să-ți zâmbească zeii, McKenzie-san!

— Da. Chiar ar fi timpul s-o facă.

Deci s-a întors în oraș, cugetă Kate. Era o sete în pântecele ei și respirația i se tăia deodată când se gândea la el. Simțea un amestec de furie și dor, o emoție curioasă pe care n-o mai simțise pentru altcineva.

Mirosul de praf din aer, cald și pârguit odată cu mijlocul sezonului, larma greierilor în amurgul ruginiu, aproape maro.

— Mi-a fost dor de tine! zise ea cu voce tare, știind că n-o poate auzi altcineva.

Își mușcă buzele simțind o lacrimă sărată cum alunecă dinspre tâmplă spre obraz. Ar fi vrut ca el să nu se fi întors. Ar fi vrut ca el să nu fi plecat vreodată.

Stelele se aprindeau una după alta, sclipind ca un semnal morse trimis de cer ca să-i prezică destinul dar ea nu știa să-i descifreze mesajul, n-avea cheia.

În seara aceea, Cameron era tolănit în șaretă pe drum spre casa lui Tanaka din Chinatown. Mai erau doar câteva mașini în Broome, iar Cameron recunoscu imediat, din descrierea lui Tanaka, Buick-ul roșu decapotabil al lui Niland.

În timp ce mașina trecea repede pe drumul denivelat, acoperit cu pământ roșu, de pe Dampier Terrance, Cameron zări în treacăt o față palidă, frumoasă, sub o bonetă cu boruri largi și alături de ea un băiețel serios cu bucle întunecate. Îl zări și pe Niland, impunător la adăpostul căștii coloniale. Purta mustață, arăta rotofei și prosper. Cameron întoarse capul ca s-o mai zărească o dată pe ea dar Buick-ul dispăruse

într-un nor de praf fin și roșu.

— Trebuie să ai grijă acum, îi spuse mai târziu Tanaka, după ce Cam îi povesti întâmplarea. Un bărbat trebuie trăiește în prezent. Nu posibil să întoarcă înapoi. Eu nu cred.

— Da, știu asta. Dar nu pot s-o uit.

Fiica lui Tanaka, Fumiko, le aduse ceai verde de iasomie, iar ei vorbiră despre război, perle și viitor. În timp ce vorbeau, Fumiko le servi sashimi, adică fâșii de ton crud marinat în sos de soia, o delicatesă, și orez. După aceea se îmbătară împreună cu whisky Suntory. Când Cameron se pregătea să plece Tanaka șopti:

— Ai grijă cu Nilan'-san. Îți faci prea ușor dușmani.

Cameron se gândi la asta în timp ce se întorcea la Hotel Continental. Nu-i era frică de Niland însă îi era frică de el însuși. De șase ani se simțea măcinat de vinovăție pentru ce-i făcuse lui Kate; venise ca să caute iertarea păcatelor pentru că o iubea într-adevăr? Cât de mult rău era pregătit să mai facă doar ca să-și salveze conștiința?

Ei, va veni și clipa lui. Pe moment era lefter. Părăsise Marina Regală aproape fără un ban și cheltuise puținul avut ca să străbată drumul înapoi până în Australia. Dacă nu găsea repede niște scoici bune avea să sfârșească prin a dormi pe plajă.

Șase ani. În timp ce șareta trepida de-a lungul Dumpier Terrace, Cam se uita la marea întunecată ca noaptea întrebându-se dacă perla lui era acolo jos așteptând să vină și s-o culeagă în viitor.

Siosuki Hanaguchi fusese născut în insula Taiji din prefectura Wakayama, o limbă îngustă de pământ la sud-vest de Tokyo. Când avea zece ani, bărbații din sat vâsliseră afară din golf unde năștea o balenă. Prinseseră puiul în plasa lor dar mama, înfuriată, atacase baleniera aruncând oamenii în apă. Toți se înecaseră prinși în propria plasă, alături de balene. Printre cei care se înecaseră în dimineața aceea rece și cenușie fuseseră tatăl lui Hanaguchi și cei trei frați mai mari.

Într-o singură zi, satul pierduse aproape toți bărbații așa că Hanaguchi, mama și surorile lui abia puteau supraviețui.

Unchiul din Broome le trimitea bani ca să se întrețină și le descria în culori strălucitoare posibilitățile pe care le avea un tânăr dincolo de ocean ca să facă avere. Hanaguchi luase hotărârea ca atunci când va fi destul de mare să meargă și el în Broome.

Până în momentul de față fusese o dezamăgire amară. Era în oraș de aproape două luni și încă își ajuta unchiul în magazinul din Chinatown. Cel mai mult se apropiase de mare când mersese până la capătul debarcaderului. Ura Broome și era nefericit din cauza dorului de casă. Taiji era o regiune muntoasă și înverzită și Broome era plat și roșiatic. Dealurile din Taiji erau acoperite cu frasini, pini, ulmi și larice; Broome era înconjurat de un deșert nesfârșit de arbuști pindan și monstruoși copaci-elefant. În Taiji era răcoare, ceață, erau cascade și văi umbroase; Broome era uscat, prăfuit și de o căldură sufocantă.

Dar Hanaguchi era hotărât să stea și să învețe meseria de scufundător pentru perle. Nu vroia să fie mereu servitorul unchiului. Avea să facă avere și să nu trebuiască să cerșească din nou.

În cele din urmă, norocul îi surâse. Trebuia să înceapă ca scufundător de probă pe Roebuck pentru un proprietar alb numit McKenzie. Urma să primească patru lire pe lună plus un bonus pentru scoici și un comision pentru orice perlă găsită. Nu era mult dar era un început. Primea leafă pe trei luni în avans înainte de plecare. Unchiul lui știa că McKenzie avea nevoie de bani așa că, la sfatul unchiului Tanaka, Hanaguchi se oferi să dea banii înapoi împrumut cu o dobândă de zece la sută. Fu surprins când noul angajator acceptă oferta. În dimineața următoare Roebuck părăsi Broome, îndreptându-se către terenuri perlifere.

Hanaguchi se pregătea pentru prima lui coborâre și încerca să nu lase fața să-i trădeze frica.

Jos pe fundul mării era frig așa că scufundătorii purtau pe sub costume cât de multă protecție puteau. Hanaguchi își pusese două salopete de flanel și două perechi de șosete groase de lână. Își învelise în jurul abdomenului încă o bucată

lată de flanel cu o lungime de aproape patru iarzi. Peste toate își pusese o pereche de pantaloni de lână și un pulover greu de lână care îi ajungea aproape la genunchi. Până terminase de îmbrăcat gâfâia deja din cauza căldurii tropicale. Avea să fie o ușurare să intre în apă.

Wes îl ajută să pătrundă în costumul rigid de scufundător, din canava, bine uns la încheieturile mâinilor și la glezne. Urmară cizmele grele cu tălpi de plumb și corsetul de cupru care se punea la partea superioară a costumului și se atașa de el cu piulițe fluture.

— Ca lumea? zise Wes.

Hanaguchi abia se mai ținea pe picioare. Aproape leșinat din cauza căldurii, cu genunchii încovoiați sub greutatea costumului, gâfâia de frică. Avea gâtul prea încordat ca să poată răspunde. Dădu din cap și printr-un efort de voință, se duse către parapetul lugherului știind că McKenzie și Simeon, scafandrul principal, îl privesc. Era hotărât să nu cadă. Era șansa lui de a se întoarce în Japonia bogat. Gata cu cerșitul.

Păși pe scara de frânghie așteptând ca Wes să-i pună pe spate și pe piept greutățile de plumb, apoi verifică și reverifică furtunul de aer și parâma de salvare. La sfârșit, înălță casca grea de cupru, înverzit de la apă, și o puse pe cap. Wes fixă cu șuruburi vizorul la locul lui.

Și, deodată, nu mai fu parte a lumii pline de lumini și sunete clare. Fâsâitul aerului care-i umplea costumul avea ecou în casca largă și odată cu el veni mirosul pătrunzător de sare, ulei de motor și pește. Își încleșta pumnii mai strâns pe frânghie ca să-și oprească tremurul mâinilor și se întări pentru chinul care urma. Nu trebuia să dea greș.

Părăsi scara și intră în ocean.

Timp de câteva minute, aerul din costum îl menținu vertical în apă. Apoi își aminti că trebuia să modifice poziția șurubului supapei de aer din exteriorul căștii. Își folosi mâna dreaptă ca să închidă supapa și, cu o explozie de bule, se scufundă într-o altă lume.

Hanaguchi stătea pe fundul nisipos al oceanului și era vrăjit de frumusețea care-l înconjura. Se afla pe o întinsă câmpie

subacvatică unde algele erau legănate de curent ca și iarba bătută de vânturi. În față, prin verdele întunecat se deslușea o stâncă pe ai cărei pereți verticali creșteau ciorchini de bureți de un roz și un verde-albăstrui delicat.

Începu să meargă către ea. Scalari roșii și albi intrau și ieșeau cu o iuțeală de săgeată din grotele întunecate, iar ochii micuți și galbeni ai unui pește santinelă scrutară apa protejați de cârceii unei plute subacvatice.

Nu știa cât timp stătuse acolo, fascinat de această lume complet străină. Deodată, frica se întoarse într-un val rece. Se simți de parcă ar fi plutit pe ceață, singur, înconjurat de hoți și de ucigași. Verdele deprimant al mării și impenetrabilele umbre negre de sub stâncă îl înspăimântaseră. Mâna i se încleștă pe parâma de salvare. Un semnal și l-ar ridica înapoi spre căldură și lumină.

Stătu multă vreme perfect nemișcat, paralizat de frică. Se gândi: „Trebuie să mă străduiesc să scap de frica asta". Uită de ea în timp ce căuta în recif, din ce în ce mai disperat, fără să găsească măcar o scoică. În curând, Wes îi semnaliză că era momentul să urce, iar când ajunse la suprafață în sacul pe care-l purta la brâu nu era nici măcar o singură scoică. Nimeni nu-i spuse nimic în timp ce Wes îl ajuta să-și dea jos costumul iar el se așeză lângă catarg și fumă singur o țigară.

Simeon era jos și deja trimisese sus primul sac plin cu scoici.

Hanaguchi mai coborî de două ori în adâncuri și tot de două ori urcă la suprafață cu mâna goală. Între timp, grămada de scoici a lui Simeon se făcea tot mai mare pe punte.

Când japonezul coborî pentru ultima oară, soarele era aproape la apus. Nu luă în seamă peisajul din jurul lui, frica îi era înăbușită de furia pentru propriul lui eșec. Trebuia să găsească măcar o scoică. Doar una!

Rătăci de la o stâncă la alta căutând disperat. Deodată, văzu ceva sclipind printre alge în partea dreaptă. Fu acolo doar o clipă, ca și cum o oglindă ar fi sclipit în soare, apoi dispăru. El înaintă greoi în direcția aceea.

Era o cochilie de perlă, o perlă mare. Se deschisese ca să se hrănească cu apă adusă de reflex iar ceea ce văzuse

Hanaguchi era sideful strălucind înăuntrul cochiliei. Dar pe dinafară era așa de acoperită de alge și plante de mare încât dacă nu s-ar fi deschis o clipă, bărbatul n-ar fi văzut-o niciodată.

O desfăcu din recif folosindu-și cuțitul și o puse aproape cu respect în sacul de la brâu. Deodată își dădu seama că erau stridii pretutindeni în jurul lui. Acolo unde cu o clipă în urmă zărea doar corali, stânci și alge, acum putea vedea o abundență de scoici. Se simțea ca un orb care deodată și-ar fi recâștigat vederea.

Cu inima pulsându-i tare de triumf și ușurare, începu să umple săculețul legat în jurul taliei.

Simeon se uita în timp ce conținutul încă unui săculeț cu stridii era scos din apă și aruncat pe grămada lui Hanaguchi. Noul scufundător de probă devenea din ce în ce mai experimentat. În curând, grămada lui o va ajunge și poate chiar depăși pe-a lui. Doar îndelunga lui experiență îi mai departaja acum. Hanaguchi cobora mai adânc și stătea jos mai mult decât ar fi putut el vreodată. Cât timp va mai fi scufundător principal? Nenorociții ăștia gălbejiți și micuți or să acapareze toată afacerea într-o zi.

Se sculă de pe scăunel și merse către marginea vasului.

— Mai cobor pentru o tură, îi spuse lui Hassan, mecanicul lui.

— Mai ai pauză.

— Mă duc jos! Fă ce ți se spune!

Cameron, ocupat cu deschiderea scoicilor pe punte, înălță capul.

— Nu-ți vine rândul decât peste o jumătate de oră, domnule Espada.

— Sunt în regulă, șefu'. Vreau să mă întorc acolo jos.

Cameron zâmbi:

— Te ține în alertă, nu-i așa?!

Simeon se întoarse și coborî pe scara de frânghie. Câteva minute mai târziu cobora în adâncuri prin apa verde și întunecată.

Era la reflux și apa avea o limpezime de cristal. Când Simeon

ajunse pe fundul oceanului îl văzu pe Hanaguchi foarte clar, aproape la cincizeci de iarzi distantă. Dăduse de o zonă cu multe scoici și degetele îi rătăceau printre alge și bureți. Îmbrăcat în costum și cu casca pe cap, se mișca cu greutate străbătând nisipul ca un monstru preistoric iar furtunul roșu de cauciuc prin care era alimentat și parâma de siguranță din cânepă de manila se ridicau în apă ca niște enorme tentacule. Bulele de aer urcau în spirală formând norișori argintii.

Simeon porni către el chiar înainte să se fi hotărât ce vroia să facă.

Hanaguchi lucra febril, desprinzând stridiile de pe stâncă. Când puse ultima scoică în săculeț se uită în jos să vadă dacă era plin. Era aproape gol. Apucă sacul și îl ridică până în fața vizorului căutând o spărtură.

Deodată țăcănitul monoton al pompei de pe lugherul de deasupra încetă. Furtunul de aer! Furtunul de aer era tăiat! Puse mâna pe supapa de aer ca s-o închidă și să împiedice apa să-i pătrundă în cască. Era deja închisă.

Bule de aer îi ieșeau din cască într-o masă înspumată, iar costumul începu să se strângă sub presiunea apei. Pipăi disperat supapa, o reglă și, pe măsură ce costumul era represurizat, încrețiturile din el se neteziseră iar.

Ce se întâmpla?

Își înfipse bine picioarele în nisip trăgând cu sete aer în piept ca să-și controleze respirația. Își simțea inima bătând gata să-i spargă coastele. Încercă să-și închipuie ce se întâmplase. Singurul lucru care-i veni în minte era că supapa e defectă. Să se întoarcă la suprafață? Dacă se înșela ceilalți vor râde de el.

Dar ce era cu sacul de scoici?

Ceva îl lovi tare din spate. Un rechin! Duse mâna la parâma de siguranță și o scutură tare.

— Trageți-mă sus! țipă în singurătatea din carapacea costumului. Trageți până vi se rupe spinarea!

De îndată ce Hanaguchi fu urcat pe scara de frânghie lângă bordul lui Roebuck, Wes îi scoase rapid casca și începu să desfacă șuruburile corsetului.

— Ce e? Poate rechinii dat târcoale la tine? Poate tu papă-

lapte?

Hanaguchi nu răspunse la întrebările lui Wes și lui Cameron. Picioarele îi tremurau așa de tare încât Wes trebui să-l ajute să se așeze pe un taburet de lângă catargul principal. Își șterse transpirația de pe față cu un prosop și luă cu degete tremurătoare țigara care i se oferise.

— Spiritele apei au furat scoicile, zise el în cele din urmă.

Se lăsă tăcere și apoi echipajul, mai ales băștinașii koepanger, izbucni în râs. Cameron fu singurul care nu găsi în asta nimic caraghios.

— Nu există așa ceva.

Hanaguchi mormăi și trase cu sete din țigară. Sigur că existau spirite de apă. Chiar și cel mai mic copil din satul lui știa asta.

— Spiritele apei au furat scoicile și au închis supapa de aer, pe urmă m-au atacat.

— Mda, și cum arătau spiritele astea?

— Verzi, inventă Hanaguchi. Verzi și putrezite. Cu craniu în loc de față. Poate un scufundător mort. Poate o stafie.

— Întoarce-te acolo jos, domnule Hanaguchi. Domnul Espada ne trimite scoici bune. Ar trebui să fii acolo cu el.

— Nu aici. În alt loc mai bine. Aici sigur găsit scufundător mort.

Cameron înjură și-i întoarse spatele. Îi cunoștea bine pe japonezi, erau scafandri buni dar nemaipomenit de superstițioși. Ar fi inutil să încerce să-l convingă. Iar lucrul la adâncime îi aducea pe unii în starea asta. După o vreme, chiar și cel mai bun scufundător începea să-și imagineze diverse lucruri. Ei, Simeon va trebui să se scufunde singur până vor epuiza sursa asta de scoici. Membrii echipajului se priviră unul pe celălalt cu subînțeles și se ciocniră cu degetul în tâmplă.

În cele din urmă, Simeon ieși la suprafață aproape două ore mai târziu. După ce-și dădu jos costumul, acceptă cana de cafea oferită de bucătar și se așeză pe parapet.

— Bună recoltă, domnule Espada, zise Cameron uitându-se la grămada de scoici a manilezului. Apropo, n-ai văzut

întâmplător un scafandru mort acolo jos?

Simeon țuguie buzele gânditor și clătină din cap.

— Domnul Hanaguchi crede că un craniu cu corp verde i-a furat scoicile.

— Păi, de fapt eu i-am furat o parte din scoici. Dar n-am văzut nici o fantomă. Poate că l-am speriat.

Acum tot echipajul îl privea țintă pe Simeon.

— Așa m-am gândit și eu, zise Cameron. I-ai închis și supapa de aer?

Simeon rânji:

— Pe urmă i-am dat un șut în fund cu cizma. Ar fi trebuit să-l vedeți cum a sărit!

Dădu capul pe spate hohotind de râs. În curând, tot echipajul făcu la fel. Singurii care nu râdeau erau Cameron, pe care gluma îl costase o după-amiază de muncă a unui scufundător, și Hanaguchi.

— A fost o glumă, făcu Simeon.

Hanaguchi prinse în mână cavila de matisit și se apropie de el. I-ar fi despicat țeasta manilezului dar Wes îl opri din drum apucându-l în brațe. Îl ținu până când Cameron îi luă din mână drugul de fier și apoi îl împinse, deși se zbătea blestemându-l pe Simeon în japoneză, în jos pe scări, către cabina lui.

Cameron se întoarse către scufundătorul principal.

— Ar trebui să-ți rup gâtul cu mâinile mele pentru farsa asta, zise el aruncând cavila peste punte atât de tare încât ea se rostogoli până la găurile de drenaj. Coborî sub punte să-l ajute pe Wes să-l calmeze pe micul japonez.

Se lăsă o tăcere de moarte. Simeon le făcu semn cu ochiul koepangerilor. Asta o să-i dea de gândit micului nemernic gălbejit. N-avea importanță că își făcuse un dușman de moarte. Era prea îngâmfat ca să-și dea seama de asta.

Simeon stătea întins pe priciul lui în întuneric, ascultând zgomotele nopții. Lanțul ancorei lui Roebuck scârțâia și vibra în timp ce vasul înfrunta marea, scândurile trosneau din cauza tangajului. Îl auzi pe japonez, Hanaguchi, scâncind prin somn, luptându-se iar cu demonii mării. Ceva se târa pe podea – un

gândac sau poate un șobolan.

Corul sforăiturilor membrilor echipajului îl satisfăcea, însemna că e în siguranță. Ieși încetișor din priciul lui și merse în picioarele goale pe punte către tambuchi. Era o noapte fierbinte, o lună de trei pătrare lumina destul de bine totul, gonind umbrele. Puntea era pustie, doar koepangerul de cart adormise lângă fusul cârmei. Simeon ieși din tambuchi și așteptă, de-abia îndrăznind să respire. Dacă-l prindea căpitanul n-avea să mai obțină vreodată de lucru în zona asta. Dar pentru un trofeu ca Anna Lacey era capabil să riște oricât.

Pe punte, lângă catargul principal, se afla o grămăjoară de scoici nedeschise. În după-amiaza aceea, căpitanul îl trimisese înapoi în adânc drept pedeapsă pentru farsa pe care i-o jucase lui Hanaguchi. Până se întorsese el, soarele apusese, așa încât Cameron fusese obligat să lase scoicile acolo.

Stridiile aproape se sufocaseră în cochilii în timpul serii, iar acum o parte din ele își deschiseseră articulațiile cartilaginoase ca să inhaleze aer răcoros. Simeon se apropie precaut; știa că la cea mai ușoară atingere sau vibrație se vor închide brusc. În puținele ocazii în care erau lăsate peste noapte pe punte scoici nedeschise, dimineața găseau uneori șobolani morți din care doar cozile rămăseseră afară, corpul fiind prins în scoicile pe jumătate deschise pe care ei încercaseră să le mănânce de vii.

Simeon se lăsă în genunchi, ținând în mână un dop de plută și o sârmă răsucită. Se târî în față căutând să zărească o licărire în vreuna din scoicile deschise. Când văzu una, aruncă dopul de plută între aripile scoicii ca s-o țină deschisă și vârî înăuntru sârma făcută cârlig încercând să simtă duritatea unei perle.

Încercă de vreo douăsprezece ori, știind că aproape n-avea nici o șansă. Dar auzise multe povești în Chinatown. Așa se întâmpla uneori. De ce să nu existe o perlă și pentru Simeon Espada? Totuși, după o oră și ceva era gata-gata să se dea bătut. Apoi, exact când își promisese că aceea va fi ultima scoică, sârma răsucită lovi ceva dur. Extrase miezul și-l auzi căzând pe punte cu un zgomot înfundat. Îl ridică în lumina

lunii și își înăbuși o exclamație de surpriză. Era o perlă, o perlă imensă!

Vroia să strige de bucurie; în loc de asta, înfășură prețioasa piatră într-o batistă roșie pe care-o purta la gât. Degetele îi tremurau așa de tare din cauza emoției încât aproape c-o scăpă într-o gaură de drenaj. Puse înapoi în buzunar dopul de plută și sârma și se furișă prin tambuchi către priciul lui.

Îi era imposibil să doarmă. Își imagina că sigur bătăile zgomotoase ale inimii lui vor trezi pe toată lumea de pe vas. Era un om bogat! Averea abia obținută va fi pașaportul lui către formele unduioase, către locurile secrete, mătăsoase, ale Annei Lacey.

Degetele îi atingeau mereu perla ascunsă în batista de la gât ca să se asigure că era adevărată, nu visul unui scufundător cuprins de febră. În timp ce stătea acolo treaz, numai cu visurile și planurile lui, un alt suflet i se alătură în veghea lungă și secretă.

Un pui de balenă cu cocoașă se rătăcise de mama lui și din disperare o confundase cu silueta greoaie a lugherului. Simeon îl auzea înotând pe lângă vas și jelania lui prevestitoare de nenorocire îl făcu să se înfioare de groază. Era ca și cum Parcele ar fi văzut ce făcuse și se pregăteau să-l pedepsească în timp ce jeleau pentru nenorocul viitor.

Până a doua zi după-amiaza, cantitatea de scoici recoltate de Simeon scăzuse mult. Nu putea să se concentreze. Scoicile erau multe, la douăsprezece stânjeni adâncime, dar el adusese la suprafață doar cam jumătate din cantitatea obișnuită. Pentru el nu mai conta. Singurul lucru care conta era perla, acum cu grijă ascunsă în faldurile batistei de la gâtul lui. Singurul lucru la care se gândea era să se întoarcă în Broome, unde putea găsi un cumpărător pentru comoara lui secretă.

Neatent, nu văzu pericolul decât când era prea târziu. Sus pe Roebuck, Wes stătea lângă compresorul de aer cu ochii țintă pe aparatele de măsură în timp ce unul dintre koepangeri, Hassan, stătea pe o platformă în exteriorul velelor de la pupa manevrând parâma de siguranță. Hanaguchi stătea lângă catargul principal și fuma o țigară.

— Știi ce s-a-ntâmplat cu domnul Espada astăzi? îl întrebă Cameron pe Wes.

— Poate-i speriat de Hanaguchi, căpitane.

— N-aș fi crezut că un om ca el se sperie așa de ușor.

Wes ridică din umeri. Cine poate să știe cum reacționează omul când e în primejdie? Bărbați care se arătau lipsiți de teamă când întâlneau un rechin deveneau brusc lași la vederea unui cuțit. Lucra deja de zece ani pe lughere printre culegătorii de perle așa că nu mai era uimit de nimic din ce putea un om să facă sau să nu facă.

Era după-amiaza târziu și soarele coborâse puțin deasupra apei. Oceanul era plat și lucios. Atâta strălucire îți îndurera ochii, te obosea și te adormea. Te cuprindea plictiseala și uneori cel mai greu lucru era să stai treaz. Deodată, se văzu o ceață de stropi la mai puțin de-o sută de iarzi de tribord și un corp uriaș, cenușiu, sparse oglinda apei.

— Ce-a fost asta? țipă Cam.

Era o butucănoasă și bătrână balenă cu cocoașă. Se legănă în vâltoare uitându-se drept spre ei cu un ochi mic ca de vacă. Trimise în sus un jet de apă care se ridică mult în aer. Își expuse scurt coada și apoi dispăru în apă, desăvârșindu-și plonjonul.

— Scoate scafandrul! țipă Cameron către Hassan. Repede, omule!

Cameron simți carena vibrând în timp ce animalul își freca trupul de chila corăbiei în încercarea de a se curăța de scoicile și cicarii care o necăjeau. Mai mulți membri ai echipajului se dezechilibrară și căzură ici-colo pe punte. Apoi balena ieși din apă în zona provei, aproape sprijinindu-se pe coadă ca să se uite în jos la piticii de pe Roebuck cum fugeau îngroziți. Era așa de aproape încât Cameron putea să-i vadă vechile cicatrice de pe corp în timp ce apa șiroia de pe corpul cenușiu ca gresia. Apoi se scutură ca un câine uriaș și ud, iar un potop de cicari zburară spre apă în toate direcțiile. Pe urmă plonjă pe spate într-o gigantică explozie de apă pulverizată.

Echipajul alergă să aducă cești goale metalice de cafea și canistre de benzină pe care să le bată frenetic de carenă ca să

încerce să sperie monstrul. Cameron flutură în mână almanahul marinarului țipând:

— Nu e sezonul vostru! Ați venit o lună prea devreme! Pleacă, am un om acolo jos!

Aruncă pe jos cartea într-o explozie de furie neputincioasă.

— Scoate-l pe omul acela afară!

Simeon simți smucitura parâmei de salvare și mișcările care îi spunea în semnale morse – vino sus mai repede! privi în sus, văzu carena de aramă a lui Roebuck la dreapta lui și apoi, aproape deasupra capului, o burtă albă masivă, aproape la fel de mare ca și lugherul însuși.

— Irkan paus, murmură el. O balenă! fecioară Maria, Maica Mântuitorului, ajută-mă!

Încă o lovitură leneșă din coadă și balena ajunse exact lângă tubul flexibil și roșu al conductei lui de aer. Simeon își reglă repede supapa umplându-și costumul cu aer, gata să urce. Apoi se uită iar în sus văzu cu groază cum tubul roșu alunecă exact pe lângă corpul balenei, la șaptezeci de picioare deasupra lui. Pe măsură ce ea își apropia coada, trase puternic în jos încercând să ferească furtunul de coada balenei.

Prea târziu. Balena cu cocoașă simți cum furtunul i se strânge în jurul trupului și intră în panică. Făcu un salt în sus, trăgându-l pe Simeon după ea cu iuțeală.

Parâma de salvare fâșâi pe copastia pupei. Wes apucă un colac greu de frânghie și o răsuci în jurul fungii ca s-o asigure. Apoi Cameron se aruncă cu tot corpul peste parâmă și strigă la restul echipajului să-l ajute. Koepangerii alergară iute și se repeziră și ei să țină de parâmă, chiar și Curry-Curry ieși din cambuză ca să dea o mână de ajutor.

Furtunul de aer, întins la limită, tremură câteva clipe și apoi se rupse cu zgomot.

— Iisuse, l-am pierdut! strigă Cameron.

Parâma de salvare era complet desfășurată. Roebuck se cutremură și începu să avanseze ancorat în trena balenei. Cameron, cu mâinile sângerând la frecarea cu parâma, alergă la prova. Văzu balena în întregime, cu parâma încă înfășurată în jurul trupului. Pentru o singură clipă absolut de necrezut îl

văzu pe Simeon Espada culcat, răstignit pe spatele imens al creaturii. Apoi parâma cedă la rândul ei cu un zgomot ca o împușcătură, frânghia făcu mai întâi arabescuri prin aer și după aceea căzu peste apă.

Simeon se rostogoli de pe spatele argintiu al balenei și o urmă în adâncuri.

Timpanele lui Simeon se spărseseră. Se simțea de parcă prin urechi, nas și creier i-ar fi înfipt ace înroșite în foc. Capul i se lovea de casca de cupru iar corpul îi era chinuit de greutatea cizmelor cu tălpi de plumb.

Chiar și prin ceața sângerie a agoniei, el ținu bine cu mâinile furtunul de aer. Știu că atâta timp cât fragilul furtun de cauciuc rămânea intact, el va supraviețui. Aerul îi pătrundea doar intermitent în cască pentru că furtunul era torsionat și strivit. Știu că în curând se va rupe, așa că își închise supapa laterală de pe cască. Câteva secunde mai târziu, furtunul cedă într-o explozie de bule. Fu ultimul lucru pe care îl înregistra înainte să se cufunde în inconștiență și întuneric.

Șopti „Anna” și leșină.

Cameron luă cuțitul care zăcea aruncat lângă grămada de scoici. Tăie parâmele bărcii. O aruncă în apă și sări în ea aproape răsturnând-o:

— Wes! Hassan! Ramus! La vâsle! Mișcați-vă!

Cameron împinse șalupa mai departe de Roebuck iar ceilalți săriră lângă el. Apucară vâslele. O duzină de lovituri de vâsle rapide și se depărtară de Roebuck. Deja Wes putea și el să vadă ce zărise Cameron de la prova. Costumul lui Simeon, parțial umflat, îl ținea deasupra apei. Dar corpul începuse deja să se scufunde înapoi sub suprafața lucioasă.

— Mai repede! le strigă Cameron celorlalți, luptându-se cu vâslele. Împingeți cu toată forța!

Costumul lui Simeon se zărea la doi stânjeni adâncime și se scufunda repede. În timp ce manevrară barca aducând-o deasupra lui, Cameron făcu un laț la un capăt al unui colac de frânghie și sări în apă complet îmbrăcat. Plonjă ca o săgeată în jos către imaginea neclară a costumului verzui. Trecu lațul frânghiei în jurul picioarelor lui Simeon.

Erau la aproape trei stânjeni adâncime. Oare frânghia avea să fie destul de lungă?

Plămânii lui Cameron cerșeau aer. Se luptă să ajungă la suprafața apei, ținând strâns în mână frânghia. Ieși din apă gâfâind și-i trecu frânghia lui Wes, care înfășură iute capătul ei în jurul suportului stinghiei lopătarului în timp ce Ramus și Hassan îl ridicau pe Cameron în barcă. Vomita alge: apoi Wes și doi malaiezi îl săltară pe Simeon înapoi către suprafață.

Să încerce să-l ridice din apă cu casca aceea grea și corsajul de cupru pe umeri ar fi fost imposibil. În loc de asta îl legară pe Simeon de tribord, iar Wes sări în apă să-i desfacă vizorul căștii. Era mânjit de sângele lui Simeon. Wes se uită atent înăuntru ștergând cu alge masca mânjită de sânge. Simeon nu respira, avea fața umflată și neagră.

— Poate-i prea târziu, mormăi Wes.

Cameron se târî spre tribord în patru labe:

— N-o să-l las să moară după atâta efort. Înapoi pe Roebuck, repede!

Simeon nu-și mai amintea nimic din călătoria cu Roebuck înapoi spre Broome. Când își reveni, era închis într-o cameră Heinke de recompresie, un cilindru steril din oțel în care azotul putea fi disipat lent din țesuturi. Văzu fețe care îl priveau printr-un ecran de la extremitatea camerei. Încercă să se miște dar fiecare încheietură din corpul lui deveni dureroasă. Era ca și cum ceva prizonier în creierul lui ar fi încercat să iasă prin partea de sus a craniului. Fața îi pulsa de durere iar încheieturile de la vintre și umeri păreau sfredelite de un instrument bont.

Dar trăia. Cum? Probabil era meritul șefului alb. Wes îi spusese că șefu' nu pierduse niciodată un om pe mare. Găsise cumva o cale de salvare. Își aminti de perlă, iar degetele îi fugiră la gât. Era tot acolo. Buzele umflate i se desfăcură într-un rânjet și sânge proaspăt țâșni din el pătându-i dinții. Anna!

— Îmi pare rău, domnu' șef, șopti el în tăcerea camerei. Îți datorez viața. Dar tot trebuie să-ți iau perla!

Soarele apunea. De pe țărm venea miros de mâncare, aromele de curry și sos de creveți se amestecau cu iz de

mangrove și apă de mare.

În golf, doi bătrâni malaiezi cu pantaloni de stambă suflecați până la genunchi vâsleau ca să aducă o șalupă înapoi la mal, iar clinchetul trincheților se auzea clar în tăcerea serii. Traseră barca pe plajă și se îndreptară către căsuța lor cărând legat de vâsle un barramundi8 lung de-un yard.

Anna Lacey se duse către rezervorul plin cu apă de ploaie ca să-și umple găleata. Se ivi o mână care o prinse de încheietură și o trase în umbră.

— Simeon!

El o trase aproape și o sărută apăsat pe buze. Dar când încercă să exploreze cu limba interiorul guriței fierbinți și dulci fata îl împinse deoparte. Se uita fix la el cu ochii mari plini de mânie și emoție:

— Ce-ți închipui că faci? șuiera Anna aruncând o privire temătoare către ușa barăcii familiei sale.

— Te iubesc, șopti Simeon

— Ai înnebunit.

— Ard de patimă pentru tine, Anna. Mă chinui în fiecare zi.

Anna își dădu capul pe spate, studiindu-l:

— Am auzit c-ai fost în spital.

— N-ai venit să mă vezi!

— Sigur că n-am venit!

Simeon îi simți ochii ațintiți pe fața lui și se retrase în întuneric.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta?

— N-am nimic.

Era îngrozit că ea observase. Fusese totdeauna înfumurat din cauza felului cum arată, iar întâmplarea nefericită cu balena îl costase un nas rupt și un obraz zdrobit. Trăsăturile tinerești, atrăgătoare, erau afectate.

Ea făcu un pas către el trecându-și vârful degetelor de-a lungul obrazului chinuit. El îi aruncă mâna într-o parte.

— Nu fi supărat, zise fata. Nu-mi pasă.

Simeon privi către barca familiei fetei:

— Unde-i taică-tu?

— E pe mare.

— Atunci vino-ncoace.

Încercă s-o tragă spre el dar ea se feri.

— Nu pot.

— Nu mă placi?

— Știi că-mi place de tine.

Deci era adevărat, și ea îl dorea! Stătea acolo, cu brațele încrucișate ca să-l tachineze, să-l vadă cum se perpelește. Iar întoarse capul.

— Atunci de ce nu mă lași să te sărut?

— Știi de ce!

— O să mă căsătoresc cu tine, șopti el.

— Nu poți.

— Am o perlă.

Ea îl privi cu ochi mari:

— Ce tot spui acolo?

— E frumoasă, lucește ca luna. O să fiu bogat. Și atunci taică-tu n-o să mă mai trateze ca pe un nimic.

— Lasă-mă să văd perla.

El îi făcu semn să se apropie. Dar în loc să-i arate perla, Simeon o trase către el și-i strivi buzele cu un sărut. De data asta ea nu se zbătu mult și-l lăsă să-i pună mâna pe sânul rotund și ferm. Din baracă se auzi o voce:

— Anna!

Ea se smulse de lângă el.

— Vin, mamă!

Și pe urmă dispăru lăsându-l furios, frustrat, cu amintirea fugară a sânului ei și mireasma ei proaspătă, cu cântecul lui de dragoste înălțat către soarele apunând.

Anna ieși din întuneric sperând că mama ei nu-i va observa obrajii îmbujorați. Dar Molly Lacey nu era nici proastă și nici oarbă. Văzuse silueta unui bărbat dispărând printre barăcile de pe plajă.

— Cu cine vorbeai, Anna?

Anna se întoarse la rezervor și începu să umple găleata. Se făcea că nu aude. Dar mama n-avea nevoie de răspuns. Era manilezul acela oacheș care-i făcea ochi dulci fiicei sale de câte ori era în tabără.

— Vino înăuntru acum, fato. Vreau să-ți vorbesc.

Vroia să vorbească și cu soțul ei de îndată ce se întorcea de pe mare.

Ajuns în cămăruța lui din pensiunea canton, Simeon încuie ușa și apoi merse la saltea și luă perla din ascunzătoare. Despături batista roșie în care era învelită și ținu piatra în palma deschisă. Era perfect rotundă, cam de o sută cincizeci de drame greutate, cu o tentă roz, ca o lună sângerândă. Li se spunea perle trandafirii, cele mai prețioase dintre toate.

Simeon știa că nu putea încredința o marfă ca asta nici unuia dintre negustorii chinezi. Sigur l-ar înșela. Dar exista un alb care cumpăra marfă de furat. Era un lucru binecunoscut că le cumpăra pentru „Niland și Asociații"; va merge deci la Patrick Flynn.

* * * „Tata a îmbătrânit" se gândi Kate. Pe nas îi apăruseră, din cauza băuturii, vinișoarele roz, semnele vaselor de sânge sparte, iar carnea îi atârna ca niște pungi pe sub ochi și bărbie. Șuvițele lungi argintii de pe cap se subțiaseră.

Stătea așezat pe un scaun de răchită pe verandă luând guri mari dintr-un pahar cu gin și apă tonică pe care Juanzo, servitorul, îl așezase pe masa din fața lui. Kate își sorbea încet limonada și se uita cum Jamie se joacă cu Liddy în grădină atacând-o pe servitoare cu o sabie de lemn.

— Jamie! Ușurel, te rog!

— E un băiat strașnic, zise Flynn. O să fie năzdrăvan când o să crească.

— E deja năzdrăvan, răspunse Kate.

Băiatul nu știa ce e frica. Odată îl găsise gata să se arunce de sus de pe rezervorul de apă, altă dată încolțise un șarpe și vroia să încerce să-l omoare cu un băț când l-a găsit Flynn. Era energic și agresiv, foarte diferit de soțul ei cel taciturn. „Exact ca tatăl lui" gândi Kate, simțind din nou familiara senzație de pierdere și regret. Se întoarse către Flynn:

— Cum merge ferma?

— Nu se poate mai bine, minți Flynn.

După un an, plictiseala și izolarea începuseră să-l scoată din minți. Așa că angajase un administrator și se întorsese în

Broome. Se aplecă în față:

— Ai vreo veste pentru mine?

— Veste?

— Vreun eveniment fericit pe care-l aștepți?

Kate se uită la el fix. Era la fel de subtil ca o lovitură cu cizma în fluierul piciorului.

— Îmi pare rău, o să te dezamăgesc.

Cum putea să-i spună că ea și George aproape nu mai făceau dragoste? Căsnicia fusese un dezastru de la început, fiind bazată pe o ciudă și respectul pentru convențiile sociale. Bănuia că George o iubea încă. Dar ea nu-l iubea, nu-l iubise niciodată. La început, George păruse mulțumit de aranjament dar acum chiar și el realiza că e o diferență teribilă între a poseda un lucru și a-ți fi oferit de bunăvoie. În ultimul timp îi acorda lui Junzo, servitorul lor, mai multă atenție decât ei.

— Cum merg afacerile?

— N-am idee. George nu le discută niciodată cu mine.

— Dacă vrei să știi părerea mea, afacerile cu perle nu vor mai fi vreodată la fel. Japonezii iau conducerea, e clar ca lumina zilei. Mă întreb dacă George nu se gândește să se retragă.

Își termină băutura și se uită la fiica lui:

— Ce s-a întâmplat, fetițo? Nu pari prea fericită. Nu te tratează cum trebuie?

Avea în voce o tandrețe neașteptată.

— Mă tratează destul de bine.

Flynn se întoarse peste masă și îi prinse mâna.

— Nu e tot chestia cealaltă, nu-i așa?! Am crezut c-ai trecut deja peste asta.

Kate își feri privirea.

— Ar fi trebuit să-l omor.

— Și la ce naiba ar fi dus asta?

Flynn se lăsă pe spate în scaun jignit:

— Vezi cum vorbești, fato!

Statură o vreme în tăcere privind spre golful Roebuck.

— Nu știu cum de lucrurile au ajuns așa, zise Flynn. Tot ce-am făcut, am făcut pentru tine. Ești toată lumea mea. Am vrut

doar să găsești fericirea.

Fericirea. Oare ce era fericirea?

Kate își trecu prin păr pieptenul din carapace de broască țestoasă și își studie în oglindă imaginea. Ochii verzi care o priveau erau încercănați de tristețe și reproș. Se gândi iar, cum o făcuse de mii de ori, la ziua în care Cameron se întorsese ca s-o vadă. Atunci era căsătorită doar de câteva zile; George fusese prea ocupat ca s-o ducă în luna de miere promisă.

Ce spusese Cameron? „Am greșit. Te iubesc."

Aruncă peria pe masa de toaletă. Am greșit! Cameron greșise, amândoi greșiseră. Ea greșise când se măritase cu George Niland. Tatăl ei îi spusese c-ar trebui să fie pe veci recunoscătoare. „Sunt puțini bărbați care s-ar uita acum la o femeie însărcinată. Eu aș spune că e mană cerească, Dumnezeu i-a înmuiat inima!"

Mană cerească! Fusese mândria. Totdeauna își dorise să fie a lui, iar viața îl pedepsise, împlinindu-i dorința. Ce roade amare culeseseră amândoi de pe urma greșelilor făcute!

Iar acum Cameron se întorsese. Crezuse că l-a pierdut, înghițit de Marele Război, ca atâția alții. În loc de asta, el se întorsese ca s-o chinuiască, iar conștiința faptului că el mergea pe aceleași străzi o făcea să îndure mult mai greu simulacrul ei de căsnicie.

După micul dejun Kate plecă împreună cu Jamie ca să-l ducă la o petrecere de Crăciun. Flynn fusese invitat să rămână la ei așa că, după ce fiica și nepotul lui plecară, luă un număr vechi din West Australian, ieși pe verandă și se așeză pe unul din fotoliile de răchită cu o sticlă de gin de-a lui Niland și un pahar în față.

Perioada pescuitului se încheiase și se apropia Sezonul Ploilor. Poincianas înfloriseră și ramurile de bougainvillea agățătoare care umbreau veranda formau o masă compactă de roșu aprins și purpuriu. Norii se adunau ca niște munți albi amenințători deasupra mării și chiar dimineața devreme aerul era înăbușitor. Flynn se scărpină iritat în spatele urechii, iritat de căldură. Era imposibil să nu transpiri și să te simți

confortabil în țara asta blestemată. Își mai turnă un pahar de gin.

Sticla era pe jumătate goală când Junzo, îmbrăcat într-o jachetă albă, apăru pe verandă.

— Ce e? zise Flynn.

— Cineva dorește să vă vorbească, Flynn-san.

— Cine e?

— Nu mi-a spus. Un manilez, cred.

Un manilez? În cartierul european? Ce tupeu!

— Gonește-l.

— A zis să vă spun că-i foarte important.

Flynn aruncă ziarul pe jos:

— Ei, bine. Dar dacă nu-i important îl scot de-aici cu șuturi în fundul ăla negru!

Simeon Espada făcu o plecăciune și se prezentă. Flynn îl studie de la distanță, cu degetele mari vârâte în centura lată de piele de la brâu. Omul arăta de parcă scăpase dintr-o bătaie.

— Ce vrei? mârâi Flynn.

Simeon băgă mâna în buzunar și scoase o batistă roșie. O desfăcu cu grijă și scoase ceva pe care-l ridică între degetul mare și arătător.

Flynn își scoase degetele din curea și se ridică, înghiți cu greu și mărul lui Adam trepida pe gâtul lui ca un dop de plută pe mare.

— Hristoase, de unde ai asta?!

— Nu-i o perlă frumoasă?

Flynn întinse mâna s-o apuce. Simeon i-o lăsă în palmă. Sfântă Fecioară! Mai văzuse o singură perlă mai mare ca asta, adică cea pe care o furase de la Cameron McKenzie.

— De ce mi-ai adus mie asta?

— Se zice că sunteți om cinstit, șefu'.

— Și cât vrei pe ea?

— O mie de lire, replică Simeon.

Flynn clătină din cap.

— Cinci sute, nu mai mult. Accepți sau nu.

Simeon întinse mâna după perlă. Băiatul avea mai mult

tupeu decât crezuse Flynn.

— Uite ce-i, băiete, nu merită o mie!

— Nu, șefu', merită mai mult. O mie de lire.

— O mie de lire înseamnă o mulțime de bani.

— Asta și vreau, mulți bani.

Flynn clătină capul. Jigodie impertinentă! Încercă un ton mai împăciuitor:

— Să văd ce pot face. Nu pot să-ți promit nimic dar am câțiva prieteni care-ar putea fi interesați. Las-o la mine.

Încercă să pună perla în buzunarul vestei. Simeon făcu doi pași înainte.

— Când ai banii, ai și perla.

— La mine o să fie mai în siguranță. Sunt o mulțime de hoți în orașul acesta nenorocit.

Simeon rânji:

— Doi din ei stau pe veranda asta chiar acum.

Flynn se gândi că dacă încerca să-l păcălească, existau șanse ca manilezul să scoată cuțitul. Erau foarte buni la asta. Nu se știa niciodată cu jigodiile astea. Oftă și-i dădu perla înapoi.

— Dacă vrei să faci afaceri cu mine va trebui să-mi arăți mai multă încredere.

— N-am niciodată încredere în nimeni.

Flynn chicoti.

— Bine. Și cât vrei de fapt pentru perla aia?

— Ți-am spus. O mie de lire.

— Și dacă nu pot să fac rost de banii ăștia?

— O să faci, altfel n-o să obții perla.

Ticălosul. Trebuia să-i dea o lecție. Dar mai întâi perla.

— Să văd ce pot face pentru tine.

— O să mă-ntorc mâine.

— Nu, nu poți să te întorci aici, băiete.

— Atunci unde?

Flynn se gândi câteva clipe.

— Pe plajă. Lângă magazinul lui Niland.

— Mâine noapte?

— Ei, băiete! Întâi să fac rost de bani. Am nevoie de două-trei zile. Hai să zicem miercuri noapte la ora zece.

Flynn îl privi plecând. O mie de lire. Putea să scoată de patru-cinci ori mai mult pe o perlă ca aia. Poate în plus. I-ar rezolva o mulțime de probleme.

Își termină ginul, îi spuse lui Junzo să-i aducă pălăria și bastonul și plecă spre oraș ca să telegrafieze la bancă.

Cameron se ridică gol din pat. Aprinse o țigară și îi oferi alta lui Rosie. Ea simți cum o măsoară din ochi și își trase jenată, cearceaful.

— Ei, acesta chiar e un lucru ciudat după ce tocmai am făcut dragoste.

— Cred c-o să-mi vezi defectele.

— N-ai defecte. Ești suplă ca o nimfă și ai niște forme care-ar face un episcop să facă o gaură într-un vitraliu din biserică.

Totuși Rosie își încrucișă brațele peste piept și ridică genunchii.

— Nici un bărbat nu mi-a vorbit cum o faci tu.

Cameron zâmbi:

— Și te deranjează?

Deși n-ar fi vrut, Rosie zâmbi și ea. Nu, n-o deranja deloc, dar zise:

— Câteodată.

Cameron începu să se îmbrace. Rosie întoarse capul și îl auzi chicotind de pudoarea ei. Era ceva ce nu înțelegea la ea. Rosie fusese crescută ca o fată cuminte, îi era extrem de rușine de unele din lucrurile pe care le făcuse de când venise în Broome. Dar o femeie trebuie să supraviețuiască.

— Cât ceri de obicei, Rosie?

— Nu te privește.

— Sunt un client, fătucă.

Rosie se uită chiorâș.

— Nu spune asta. Cu tine o fac pentru că… pentru că vreau.

Cameron își trase cămașa peste cap și se așeză pe marginea patului, dându-i deoparte de pe obraz o buclă rătăcită.

— Nu ești un client, repetă ea.

— Spune-mi oricum. Mă interesează.

Rosie trase cearceaful mai sus.

— Zece șilingi.

— Zece șilingi!

— E mai mult decât câștig la bar pentru o zi de muncă!

— Cel puțin o liră. Și cinci lire de la cei urâți!

— Nu mă-ncurc cu bărbați urâți. Ce fel de fată crezi că sunt?

Cameron râse din nou. Își trase cizmele și se ridică, vârându-și cămașa albă în pantaloni.

— Ești o femeie frumoasă, Rosie. Sunt sincer. Ai o față de înger iar restul… o liră și nici un peny în minus. Îi răsfeți pe păgânii ăștia!

Rosie își întoarse fața. Avea un nod în gât. Cameron avea darul de-a o face să se simtă ca o regină; pe urmă își punea pălăria, zâmbea și pleca liniștit.

Ce o durea era că-l iubea cu disperare. Venea de trei-patru ori pe săptămână și totdeauna o trata cu blândețe, aproape cu respect. Uneori se întreba dacă, în cazul în care n-ar fi început să se lase cumpărată după ce venise în Broome, nu l-ar fi putut avea doar pentru ea. Dar de ce-ar vrea un bărbat ca el o fată de la bar, o târfă? Ei, în afară de un singur lucru, evident. Un bărbat e un bărbat.

Înainte să muncească la Hotel Continental, Rosie nu fusese prostituată. Dar fiindcă bărbații sunt cum sunt, adesea lăsau în borcanul ei de bacșișuri mai mult decât era necesar și apoi îi șopteau o propunere. La început îi plesnea peste față, dar o fată are nevoie de bani ca să trăiască și într-o zi ideea de a se duce cu un bărbat pentru bani i se păruse mai puțin îngrozitoare, așa că începuse să ia pe câte unii dintre afaceriști în camera ei ca să-și suplimenteze veniturile. Acum făcea mai mulți bani pe lună decât făcea mama ei într-un an de muncă de spălătoare de vase într-un subsol din Londra. Era mai ușor de trăit cu rușinea atunci când te înconjurau doar oameni străini.

Cameron își puse pe cap pălăria și se întoarse către ușă.

— Nu uita, o liră, zise el, apoi plecă.

Rosie coborî din pat. Pe noptiera de lângă pat era o hârtie de zece lire. Pe ea, Cam mâzgălise: Crăciun fericit!

Ea o făcu ghemotoc în pumn și începu să plângă.

Pensiunea Canton era în John Chi Lane, lângă o prăvălie de bărbier. Cameron trecu pe lângă doi chinezi în pijamale negre care stăteau pe scări și tropăiau cu papucii lor de lemn.

Camera lui Simeon era la etajul doi. Acesta deschise ușa, îmbrăcat doar într-un șort alb și un maiou. Tresări când îl văzu pe Cameron și făcu un pas înapoi.

— Domule Espada. Pot să intru câteva clipe?

— Sigur, șefu'.

Cameron închise ușa după el. Camera mirosea a sudoare și a varză fiartă pregătită în bucătăria restaurantului de vizavi. Prin obloane treceau franjuri de lumină care cădeau peste podeaua prăfuită și patul răvășit, de o singură persoană.

— Cum te simți?

Simeon își duse mâna la fața boțită:

— E-n regulă, șefu'.

— Ai o față nouă după câte văd.

— Mi-ai salvat viața, zise Simeon.

Cameron băgă mâna în buzunarul jachetei și scoase un plic mare.

— Uite banii pentru scoici.

Simeon luă plicul și se uită înăuntru:

— E prea mult.

— Doctorii spun că n-o să poți să te mai scufunzi. Poate asta o să te ajute când te-ntorci acasă.

Simeon făcu ochii mari. Ce putea să spună? Șeful alb îi salvase viața și-acum îi dădea bani. Și era o perlă la doar câteva picioare distanță, ascunsă în saltea. Întinse plicul:

— Nu pot să primesc, șefu'.

— Ba da, să poți. E Crăciunul, omule. Dacă mai ești în Broome când începe sezonul, domnule Espada, poate îți găsesc un post de marinar.

Se întoarse și plecă. Simeon se aruncă pe pat, uitându-se țintă la banii din mână. Bancnotele îi alunecară printre

degete, pe podea. Era prea târziu pentru mustrări de conștiință. Avea perla și n-avea de gând s-o dea înapoi.

Joseph Lacey fu poftit în biroul lui George Niland de către unul dintre funcționari. George ridică nasul dintre hârtii și-i făcu semn din cap lui Lacey unde să stea.

În cele din urmă, George puse jos stiloul și strigă către binghi de afară să pornească punkah9. Aerul era greu ca o melasă umedă și mișcarea lentă a ventilatorului nu oferea o mare ușurare. Picături mici de sudoare se vedeau pe fruntea lui George iar el le tampona cu batista.

— Ce pot face pentru tine, Lacey?

— Am informații pentru dumneavoastră, domnule Niland. Am crezut c-ar putea să vă intereseze.

— Continuă.

— E marfă bună în oraș. George ridică sprâncenele.

— La cine?

— Unul dintre scufundătorii mei din Manila. De fapt, nu mai e al meu. Îl cheamă Espada.

— Cum ai aflat de asta?

— Se laudă cu ea. Fata mea… l-a auzit.

George se trase de mustața blondă și subțire. În cele din urmă, luă carnetul de cecuri din sertar și apucă stiloul. Scrise un cec și i-l dădu lui Lacey.

— Suma obișnuită.

Lacey suflă ca să usuce cerneala, împături grijuliu cecul și-l puse în buzunar. Se ridică, gata de plecare. Îl detesta pe George Niland și îngâmfarea lui dar banii erau buni indiferent de sursă.

— Te rog, nici un cuvânt, Lacey. E o afacere discretă.

— Sigur, domnu' Niland, zise Lacey la plecare.

De ce-ar spune cuiva că Niland cumpără marfă de furat? N-avea de gând să omoare gâscă, de fapt gâscanul care făcea ouă de aur.

Mai târziu în aceeași după-amiaza, un manilez numit Huey Fong fu invitat în biroul lui George Niland. Era un bărbat îndesat, urât, cu ochi șireți și dinți stricați. Stătea vizavi de George foindu-se pe scaunul tare de lemn, iar ochii i se

plimbau de colo-colo prin cameră.

— Știi cine sunt? întrebă în cele din urmă George fără să ridice privirea de pe hârtii.

Huey încuviință tăcut.

— Ești unul dintre scufundătorii lui Lacey, nu-i așa?!

— Da, șefu'.

— Cunoști un bărbat pe nume Simeon Espada?

— Îl cunosc.

— Ți-e prieten?

George se uită la ei și-i citi pe față nehotărârea.

— Poate, făcu în cele din urmă Huey.

George se aplecă înainte proptindu-și coatele pe birou.

— Unii spun că prietenia n-are preț. Tu ce zici?

Simeon stătea prăbușit peste pat, beat criță. Sforăia. Nu auzi scârțâitul ușii după ce broasca minusculă cedă. Ținând șperaclul deasupra capului, Huey se strecură până la patul lui Simeon și îl lovi peste ceafă. Corpul lui Simeon tresări, iar sforăitul se opri brusc.

Huey se puse pe treabă. Scotoci în puțina mobilă aflată în cameră; un scrin prăpădit, pe jumătate mâncat de furnici albe, un cufăr de marinar într-un colț. Nimic.

Îl rostogoli pe Simeon pe podea și sfâșie așternuturile. Găsi o gaură în saltea, vârî înăuntru două degete și găsi batista de bumbac îndesată între fibrele de capoc. O trase afară și simți duritatea perlei între pliurile înnodate.

Lăsă perla să-i cadă în palmă. Sfântă Fecioară, era imensă! se uită în jos către Simeon care zăcea chircit pe podea, cu membrele răsucite grotesc. Spera că nu-l omorâse. Totuși, când un bărbat pierde o perlă ca asta își dorește singur moartea.

Când se va trezi nu va fi decât un alt scafandru sărac și schilod. În Broome erau destui. Dar n-avea ce-i face. Perla era oricum prea mult pentru unul de teapa lui.

Ar fi cheltuit banii pe băutură și pe femei.

Simeon deschise ochii. Un gândac traversa cu greu podeaua de lemn exact în fața lui. Încercă să-și amintească întâmplările nopții. Nu putea să-și ridice capul. Cea mai cumplită

mahmureală din viața lui. Poate că nici nu mai reușise să ajungă până la pat.

Încercă din nou să se ridice și totul în jurul lui începu să se învârtească. Vomită pe podea, iar și iar, până când nu-i mai rămăsese nimic în stomac.

Se simțea de parcă ar fi fost acoperit de unsoare înghețată. Capul îi zvâcnea de durere. Își atinse ceafa. Acolo era un cucui de mărimea unei cochilii de stridie. Sigur căzuse. Nu-i de mirare că se simțea așa de rău.

Se ridică anevoie în genunchi agățându-se de muchia patului. Duhoarea acidă a propriei vome era de nesuportat. Aruncă o privire prin cameră. Încuietoarea ușii era distrusă și ușa dată de perete.

— Perla mea, țipă Simeon, repezindu-se la salteaua sfâșiată.

Dispăruse.

Simeon ieși pe culoar, împleticindu-se. Doi malaiezi bătrâni, Ri și Mahmud, stăteau pe scări și fumau. Îl luă pe Ri de beregată țipând:

— Unde e?

Malaiezianul îl privi îngrozit. Mahmud sări în picioare ca să fugă dar Simeon îl prinse și-l târî în jos pe scări ținându-l de cămașă.

— Unde e? Ce-ai făcut cu ea?

Billy Ng, proprietarul pensiunii Canton, ieși pe hol.

— Cum cheamă tu? țipă cu vocea lui ascuțită, stridentă. Cum cheamă tu? Cine bate acolo?

Simeon stătea călare peste pieptul lui Mahmud, trăgându-i pumni în față. Bătrânul Ri, ținându-se încă de gât, coborî scările împleticindu-se.

— Cheamă repede sergent Clarke, repede! țipă el la Billy. Simeon prea mult băut! el omoară Mahmud!

Billy alergă afară.

Huey Fong alergă și coborî scările. Se luptă să-l despartă pe Simeon de bătrânul malaiez. Intervenise exact la timp. Mahmud părea aproape mort.

Mai târziu, Huey Fong privi cum sergentul Clarke și doi polițiști îl arestează pe Simeon. Acesta încă urla amenințări la

adresa tuturor și balele-i curgeau ca unui nebun. Bietul nenorocit.

Huey se întoarse în cameră și își puse haine curate. Apoi coborî pe John Chi Lane către Dampier Terrace, către birourile de la „Niland și Asociații". De data asta George Niland nu-l făcu să aștepte. Fu poftit în biroul principal imediat după sosire. Ca un om important. După ce ușa se închise, George Niland întinse mâna.

— Ai găsit-o?

Huey zâmbi și îi dădu lui Niland o cutie de chibrituri scoasă din buzunarele adânci ale pantalonilor.

— E chiar aici, șefu'.

George examină conținutul cutiei. Zâmbi, se duse la seif și puse înăuntru cutia de chibrituri. Scoase carnetul de cecuri.

— Bravo, domnule Fong.

Scrise un cec și i-l înmâna.

— Cred că-l vei considera o compensație mai mult decât potrivită pentru serviciile dumitale.

Hanaguchi avusese un sezon bun. Într-un an cu McKenzie câștigase mai mulți bani decât văzuse în toată viața lui. Își cumpărase un costum alb nou cu butoni auriți și un baston de Malacca, din cel cu mânerul de fildeș sculptat, ca să arate că acum era scafandrul numărul unu.

În noaptea care trecuse, pierduse o mulțime de bani la jocuri dar de dimineață, auzind ce i se întâmplase lui Espada, se înseninase iar. Vestea se răspândise prin oraș mai repede ca focul: manilezul înnebunise și încercase să omoare niște chiriași de la pensiunea Canton. Toată lumea spune că de la ciocnirea cu balena nu mai era în toate mințile.

Lui Hanaguchi nu-i păsa de asta. Avea niște socoteli de reglat cu Simeon. În după-amiaza aceea, el și doi dintre prietenii lui așteptaseră pe strada John Chi Lane ca Simeon să se întoarcă de la închisoare. Știa că n-o să rămână mult acolo. Dacă sergentul Clarke i-ar fi ținut la închisoare pe toți scufundătorii nebuni n-ar mai fi avut loc pentru altcineva.

În extrasezonul acesta erau o mulțime de tensiuni în Chinatown. Niște koepangeri se întorseseră de pe mare

povestind cum un căpitan japonez îl suspendase de chilă pe un coleg de-al lor koepanger, pe lugerul lui. Se zvonea pe la colțuri despre o înjunghiere din răzbunare.

Naiba să-i ia, gândea Hanaguchi. Erau oricum niște vite. Niciunul dintre ei nu era bun de scufundător. N-aveau curaj, n-aveau mândrie. Cum de se așteptau ca cineva să-i trateze altfel decât pe animale?

Căldura adusese tensiunea la paroxism. În ziua aceea, aerul părea să fi fost supt din atmosferă, iar păsările stăteau pleoștite la umbra mangrovelor cu ciocurile căscate, prea epuizate de căldură ca să mai încerce să prindă pește.

Hanaguchi își tampona fruntea cu o batistă albă de olandă. În timp ce-și punea din nou pălăria, îl văzu pe Simeon târându-și picioarele pe John Chi Lane, cu cămașa ruptă și însângerată. Arăta zăpăcit, de parcă ar fi fumat opiu.

Hanaguchi îl înghionti pe unul dintre tovarășii lui și zise, destul de tare ca toată lumea din jur să audă:

— Scafandrul număru' unu al lui McKenzie-san! Manilezii ăștia sunt toți la fel! Două sezoane și nu mai sunt buni decât de bucătari, la orez!

Simeon ridică privirea, îl văzu pe Hanaguchi și pe cei doi prieteni ai lui în cele mai bune costume albe, cu pălăriile de albi și bastoanele lor, numai mândrie și aroganță. Își dădu seama că râdeau de el.

Avansă către ei clătinându-se:

— Ce-ați spus?

Ochii lui Hanaguchi sclipiră amuzați.

— Se zice c-ai văzut o fantomă în patul tău azi-noapte. Te-ai scufundat prea mult. Ai furat prea multe scoici. Te fac nebun la cap.

Se strâmbă către ceilalți, dându-și ochii peste cap. Toată ziua, Simeon nu se gândise decât la perla lui pierdută și la Anna. Și acum japonezul acesta îl ironiza. Era prea mult. Cu plăcere ar fi băgat cuțitul în el dacă sergentul Clarke nu i l-ar fi luat. În loc de asta, îl apucă pe Hanaguchi de beregată și începu să strângă. Bastonul cu cap de fildeș se rostogoli în praf în timp ce japonezul se străduia să descleștеze degetele

cafenii de pe gâtul lui.

Tovarășii săi îi săriră în ajutor, bătându-l pe Simeon cu bastoanele peste coaste. Acesta țipa și se trăgea înapoi cu brațele ridicate deasupra capului ca să se apere de ploaia de lovituri. Hanaguchi își ridică propriul baston din praf, cu ambele mâini, ca pe o sabie Kendo. Îl lovi cu putere pe Simeon în partea din spate a capului și manilezul se prăbuși. În timp ce zăcea acolo, japonezii continuară să-l atace cu bastoanele.

Mai mulți koepangeri, echipajul de pe Roebuck, priveau de pe treptele pensiunii Canton. Fuseseră pe mare cu Simeon două sezoane și l-ar fi ajutat oricum, dar vorbiseră despre povestea cu japonezul și atârnatul de chilă și asta-i făcea și mai dornici să se implice.

Hanaguchi și tovarășii lui erau cu spatele spre koepangeri, cu atenția concentrată asupra lui Simeon, încurajați de zvârcolirile și țipetele lui. Koepangerii îi luară prin surprindere, trântindu-i la pământ pe Hanaguchi și pe unul din tovarășii lui. Celălalt japonez reuși să se desprindă din strânsoare și începu să lovească haotic în jurul lui cu bastonul. Unul dintre koepangeri căzu țipând în timp ce ochiul i se scurgea pe obraz.

Un cuțit sclipi în soare. Japonezul dădu drumul bastonului și se așeză pe treptele pensiunii respirând ca un pește scos din apă, cu sângele îmbibând cămașa albă, cândva curată.

Simeon, aproape orbit de propriul sânge, se aruncă spre Hanaguchi. Japonezul încercă să fugă. Dar doi dintre koepangeri îl prinseră și-l aruncară în zidul metalic al pensiunii. Simeon se propti mai bine pe picioare cu degetele încleștate de un par de lemn. Îl lovi puternic pe Hanaguchi peste față și în timp ce japonezul aluneca spre baza zidului, îl mai lovi odată.

Simeon ridică parul să mai lovească o dată dar auzi polițiștii fluierând și îl văzu pe sergentul Clarke și pe subalternii lui intrând pe John Chi Lane pentru a doua oară în aceeași zi. Simeon lăsă parul să cadă. Hanaguchi stătea întins la picioarele lui cu costumul alb pătat de sânge și praf și fața

transformată într-o masă uniformă, ca o vânătă terciuită.

„L-am omorât” se gândi Simeon.

Koepangerii o rupseseră la fugă. El îi urmă.

Rosie era deasupra lui Cameron și corpurile lor goale străluceau de sudoare. Părul ei lung cădea pe fața lui. Femeia începu să-și miște încet șoldurile în același timp ca el. Cameron gemu, arcuindu-și spatele. Ea îi simți corpul tremurând violent. Apoi Cam închise ochii, respirând întretăiat și se relaxă. O cuprinse cu brațele. Ea își coborî capul pe pieptul lui și începu să plângă.

Cameron simți tremurul ușor al trupului ei. Încercă să-i întoarcă fața spre el dar ea se opuse.

— Rosie? Ce e?

Ea tăcu.

— Rosie?

— Pentru numele lui Dumnezeu, taoi. Mă simt ca o proastă.

— Dar ce?

Ea se trase într-o parte și el oftă dezamăgit simțind cum n-o mai pătrunde. Femeia își puse pe umeri un chimono de mătase. Luă o cutie de țigări de pe noptieră și aprinse una. Cameron îi puse o mână pe umăr:

— Ce e, frumoaso?

— La naiba, nu e treaba ta. Ai obținut ce-ai vrut. Acum pleacă.

— Rosie…?

— Pleacă!

Cameron oftă zăpăcit. Se ridică și începu să se îmbrace.

— Unde te duci? întreba Rosie.

— Mi-ai spus să plec.

— În numele cerului, n-am vrut. Ce-i cu tine?

Rosie se ridică și merse la fereastră. Se sprijini de pervaz privind fumul de țigară urcând în spirală către grinzi. Spuse:

— O să am un copil.

Cameron tăcu multă vreme, apoi întrebă:

— E-al meu?

— După părerea doctorului Halloran sunt gravidă în două luni. Tu nu te-ai întors în port de mai mult de-o lună.

— Atunci al cui e, Rosie?

— Nu știu. Dac-ai sta pe-un mușuroi de termite ai ști care din ele te-a pișcat?

Cameron încercă s-o îmbrățișeze dar ea îl respinse:

— Nu!

Cameron stătea acolo, simțindu-se inutil și mai rușinat decât oricând în viață. Se gândea la Kate. Își imagina cum se simțise ea când descoperise cum se jucase el cu trupul ei. Șopti:

— Ce-o să faci?

— Nu știu.

— Dacă pot sa te ajut…

— Ce poți să faci?

— Dacă ai nevoie de bani…

Rosie lăsă capul în jos.

— Uite, nu e vina ta. Sunt o târfă. Asta se întâmplă târfelor care nu sunt atente.

— Nu vorbi așa!

— E adevărul.

Se duse la noptieră și scoase o cutie de tutun dintr-un sertar:

— Uite.

— Ce e?

— Sunt bani.

— Ce să fac eu cu banii tăi?

— Sunt ai tăi. Fiecare penny pe care mi l-ai lăsat pe noptieră de fiecare dată când am fost împreună. Nu m-am atins de ei, Cam. Nici măcar de-un penny.

— Nu-i vreau.

— Ia-i! Ia-i ca să nu fiu și târfa ta! Pe ceilalți nu-i las nici măcar să mă sărute. Dar nu vreau să fiu o târfă cu tine. Ia-i!

Împinse cutia către Cameron. El o luă.

— Nu înțeleg.

— Nu te gândești decât la nevasta lui Niland.

— Ce i-am făcut a fost greșit, ți-am spus.

— Încă o iubești, Cam.

Își șterse obrajii cu dosul palmei. Se întoarse către fereastră și aruncă restul de țigară în stradă. Rămase acolo multă vreme cu brațele încrucișate. În cele din urmă zise:

— Ce e zgomotul acela?

— Ce-i, frumoaso?

— Nu auzi?

Cameron se duse la fereastră. Putea și el să audă un murmur slab, ca un tunet îndepărtat. Venea din cartierul străinilor. Cameron se aplecă pe fereastră și văzu multă lume îndreptându-se către Dampier Terrace.

— Dumnezeule, murmură Cameron.

Își puse restul de haine și ieși în grabă pe ușă.

Balul de Crăciun fusese un eveniment discret. Broome era neobișnuit de tăcut pentru o seară de Ajun. În ziua aceea, fuseseră tulburări în Chinatown, iar un japonez fusese omorât de niște koepangeri într-o încăierare cu cuțite. De aceea, mulți europeni hotărâseră să stea acasă în timp ce alții, de exemplu familia Niland, plecaseră de la bal devreme.

George și Kate stăteau în spate în Buick cu Jamie între ei și Junzo era la volan, conducând atent pe străzile pustii. Când cotiră pe Dampier, în față apăru un grup de oameni care bloca drumul. Junzo apăsă frâna puternic cu piciorul.

— Koepangeri! mormăi George.

Kate îl luă pe Jamie de după umeri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jamie, încercând să se uite pe lângă Junzo ca să vadă mai bine.

— Sssst, îi spuse Kate.

Oamenii aveau bâte și cuțite. Liderul lor îl arătă cu degetul pe Junzo. George deschise ușa Buickului și sări afară. Merse către Koepangeri, făcându-le semn cu mâinile să se împrăștie, ca și cum ar fi fost o turmă de oi neascultătoare.

— Destul, băieți! eu mare șef Niland! Plecați acum!

Oamenii tăcură dar nu se împrăștiau. George încercă să-l împingă pe unul dintre ei din drum dar omul se ținu ferm pe poziție. George îi agită un deget în față.

— Tu! Tu spui la toți să plece acum sau mare belea! Înțelegi?

Omul se uită posomorât la el. Își frecă lama lungă a cuțitului de pantalonii kaki și întoarse ochii spre Junzo. Junzo se întoarse în scaun arătând cu degetul. În spatele lor erau deja mai mulți koepangeri. Kate îi puse o mână pe umăr:

— E-n regulă, Junzo. Nimeni n-o să-ți facă rău.

Coborî din mașină, trăgându-l pe Jamie în spatele ei. Deschise ușa șoferului și-i spuse lui Junzo:

— Acum stai exact în spatele meu. Nimeni n-o să-ți facă vreun rău dar trebuie să faci exact ce-ți spun.

Junzo îi ascultă comenzile.

— Plecați! țipa George. Altfel blestemați și mare belea!

Kate simțea deja frica în vocea lui. Koepangerii se apropiau. Liderul lor, un bărbat slab, încruntat, în pantaloni kaki și maiou alb, făcu un pas către George. George se retrase. Încurajat, omul continuă să avanseze. George se întoarse și o rupse la fugă. Grupul se desfăcu ca să-l lase să treacă.

Kate se uita fix la inelul de fețe întunecate și furioase. Singurul sunet era fâsâitul lămpilor cu kerosen pe care unii dintre bărbați le țineau deasupra capetelor. Junzo bâlbâi ceva în japoneză, probabil o rugăciune către strămoșii lui. Kate spera că ei îl ascultau.

Deodată, Jamie plecă de lângă ea și-i dădu un șut unuia dintre koepangeri. Kate îl prinse de braț și-l trase înapoi. Dar de uimire, omul se retrase câțiva pași. Kate își înconjură fiul cu brațele, acum împărțită între nevoia de a-l proteja pe Jamie și refuzul încăpățânat de a-l abandona pe Junzo. Era servitorul ei de casă, de fapt al familiei Niland și în ruptul capului nu vroia să-l lase pradă gloatei. Se uită în jur după George, nu se putea să se fi dus prea departe.

— Mergeți acasă! țipă Kate. Junzo e al meu!

Unde era George? Doar nu fugise! Nu se putea să fi făcut așa ceva, era de neconceput! se uită disperată în jur după alți albi care să vină s-o salveze. Nimeni. Koepangerii se apropiară din nou.

— Nu mergeți mai departe, băieți, se auzi o voce.

Un alb își croi drum prin mulțime, ținând în fața lui un koepanger căruia îi ținea revolverul la tâmplă. Când ajunse lângă Kate îl împinse pe koepanger la pământ, în fața ei, și cu o mișcare iute duse revolverul la fruntea liderului grupului.

— Dați-vă înapoi sau îi împrăștii creierii pe tot drumul.

Cameron trase piedica și clinchetul acela răsună în tăcere ca

o împușcătură.

— Cameron, zise Kate.

— Unde-i George?

— E… nu-i aici.

— Văd asta. Dar unde e?

— Probabil deja la Darwin, îmi închipui.

Cameron înjură în surdină:

— Urcă în mașină.

Făcu un pas înainte și propti țeava pistolului în nasul koepangerului. Omul scheună de frică și păși înapoi.

— Acum o să faci loc pentru doamna, ca un gentleman, sau îți croiesc șosea prin mijlocul scăfârliei. Mă înțelegi?

Koepangerul încuviință din cap. Junzo se strecură înapoi pe scaunul șoferului în timp ce Kate îl trase pe Jamie pe locurile din spate. Mâinile lui Junzo tremurau așa de tare încât de-abia putu apuca volanul. Tură motorul Buickului, așteptându-l pe Cameron.

— Hai, nu mai sta aici, omule! E periculos!

Junzo intră în viteza întâi cu un scrâșnet metalic puternic.

Buick-ul țâșni înainte și gloata îi făcu loc retrăgându-se.

— Sari înăuntru! strigă Kate.

— O să vin cu trenul viitor, glumi Cam.

Ținea revolverul apăsat lângă capul liderului grupului. Flutură celălalt braț și, bombănind furioși, se dădură înapoi ca să facă loc mașinii.

— Așteaptă! strigă Kate, dar Junzo își dădu seama de șansă.

Mașina prinse viteză prin mijlocul oamenilor și dispăru. Kate se răsuci ca să privească în urmă. Silueta cu pălărie albă fu înghițită de noapte și de marea de fețe tuciurii.

Patrick Flynn sări din șaretă și alergă către poteca întunecată. Sergentul Clarke și George Niland mergeau grăbiți în urma lui.

— Kathleen! doamne Dumnezeule, dacă i s-a întâmplat ceva fetei mele… Kathleen!

Kate Flynn păși lin pe verandă cu demnitatea unei regine. Flynn urcă în goană treptele și o îmbrățișa:

— Kathleen! mulțumesc lui Dumnezeu!

Kate se feri. Se întoarse către George, care nu-i putu înfrunta privirea. Sergentul Clarke se uita într-o parte jenat. Desigur, știa. Kate se întoarse către tatăl ei

— De unde-ai știut unde sunt?

— N-am știut, am sperat…

Flynn se uită fix la George. Apoi cuvintele se prăvăliră ca un torent:

— Eram de serviciu la secția de poliție. Sunt răscoale peste tot. Sergentul Clarke recrutează pe toți albii ca polițiști de urgentă. Și pe urmă a venit George să ne spună că acei koepangeri îl bruscaseră și te răpiseră pe tine. Am căutat pretutindeni, pe urmă l-am văzut pe McKenzie.

— Cameron?

— Zicea că ești în regulă. El ne-a spus unde ești.

— Cameron e bine?

— Stătea pe marginea drumului și fuma, blestematul! Lașul! Acum când avem nevoie de fiecare alb din oraș la poliție! slavă Domnului că tu ești bine. Ce s-a întâmplat, fetițo?

— Cameron McKenzie mi-a salvat viața.

— Cum? Ce s-a întâmplat? George zicea că…

Ea își împinse tatăl și coborî treptele. George tot nu putea s-o privească. Spuse:

— Nu puteam să fac nimic.

Clarke se întoarse, prefăcându-se că-și ia o scamă de pe uniformă.

— Știam că nu-ți vor face rău. Calmează-te.

Avu îndrăzneala de a încerca s-o îmbrățișeze. Kate se aplecă să-i șoptească la ureche:

— Dac-ai fi demonstrat măcar o clipă că ai o fărâmă de decență, cred că te-aș fi iertat pentru ăștia șase ani.

Se întoarse pe călcâie și urcă scările. Ușa de plasă se trânti în spatele ei. Flynn făcu ochii mari:

— George?

Dar el plecă și Flynn îl urmă în grabă. Întrebă:

— Ce-a fost asta?

— Nu știu. E isterică.

George se urcă în șaretă:

— Sergent Clarke! Avem de lucru! O să-i lași să ardă orașul fără să mișcăm un deget?

Kate tremura de furie. Vroia cu disperare să plângă, să se elibereze de frica și tensiunea ultimelor ore, dar era prea furioasă. Blestematul! Cu ce fel de bărbat se măritase? Văzu o țigară strălucind în întuneric.

— Eu sunt.

Cameron ieși din umbră. Se opri pe ultima treaptă, cu un picior pe verandă.

— Am venit să văd dacă ești bine.

Deodată, Kate se simți de parcă ceva ar fi sufocat-o; nu putea vorbi. El confundă tăcerea ei cu frica sau poate cu dușmănia.

— Ei, văd că ești bine. Nu trebuia să vin. Noapte bună.

— Așteaptă!

Cam ezită.

— Adevărul e că nu eram sigur că voi fi binevenit aici.

— Îți datorez viața mea. Și pe-a fiului meu.

— Nu ți-ar fi făcut nici un rău. Pe servitor îl vroiau.

O tăcere lungă. El își frecă gheata de treaptă. Ea se temu că va pleca. În cele din urmă spuse:

— Am crezut c-or să te omoare.

— Încă ți-ar mai fi păsat?

Ea nu răspunse. Își încrucișă brațele în timp ce o parte din ea vroia să-i cadă în brațe, iar altă parte o îndemna să alerge înăuntru și să încuie ușile.

— De îndată ce-ai dispărut am băgat pistolul în buzunar și le-am spus să plece acasă. Nu sunt oameni răi. Japonezii i-au tratat prost tot sezonul acesta și câțiva au răfuieli vechi de încheiat. N-au nici o dispută cu noi.

— Mulțumesc oricum.

— Junzo ar trebui să-mi mulțumească. Și ar trebui să-ți mulțumească și ție. Dacă nu le-ai fi ținut piept, i-ar fi împrăștiat creierii pe drum.

Kate îi studie fața în lumina lămpii. Era aproape neschimbat.

— Ani întregi te-am crezut mort.

— De ce-ai gândit așa?

— Războiul.

— O mulțime de bărbați au mers la război.

— Și o mulțime nu s-au mai întors. M-am temut pentru tine. Asta vroiai să auzi?

— Da.

Kate zâmbi:

— Nu te-ai schimbat.

— Tu da. Acum ești nevasta altui bărbat și numai eu sunt vinovat de asta.

— Vrei să intri?

Cameron își scoase pălăria și se jucă puțin cu borul.

— Sergentul Clarke are nevoie de voluntari pentru forțele speciale care să încerce să înăbușe revolta.

Zâmbi și dinții albi se detașară în întuneric.

— Dacă vede că am propriul meu revolver cu siguranță o să mă facă șeful operațiunilor.

Ezită, deodată mai serios.

— Poate doar câteva clipe. Ca să văd băiatul. Pot să-l văd?

Kate încuviință tăcută și o luă înainte.

Jamie dormea cu un pumn sub bărbie. Cameron dădu într-o parte plasa de țânțari și se uită lung la el. Simți un nod în gât. Buclele de un negru-albăstrui, genele lungi, maxilarul ferm. Iisuse, era ca și cum ar fi văzut o miniatură a lui însuși.

„Fiul meu” gândi Cameron. Lăsă plasa să cadă.

— Seamănă cu tine, nu-i așa?!

Cameron nu putea să vorbească. Dădu din cap.

— Încă te urăsc, Cameron. De câte ori mă uit la el, mi-e imposibil să nu te urăsc.

— Și eu mă urăsc.

— N-am să înțeleg niciodată de ce-ai făcut-o.

Cameron ridică din umeri:

— Singura mea unitate de valoare era pe vremea aceea greutatea unei perle. Te iubeam prea mult, Kate, și asta m-a speriat de moarte. Atunci credeam că bogăția înseamnă fericire, că sunt același lucru.

Oftă. În cele din urmă, reuși din nou să vorbească și arătă către băiețelul adormit:

— O să-i spui?

— Că e fiul tău?

Făcu semn că nu.

— Nu cred că l-ar ajuta cumva. Tu ce crezi?

Kate puse o mână pe obrazul lui:

— N-am iubit pe nimeni altcineva, doar pe tine.

Cameron o trase aproape. Tăciunii pe care îi credea stinși, reci, se aprinseseră iar într-un foc ce mistuia orice rațiune și orice reținere.

Era trecut de miezul nopții. Kate se strecură ușor afară din pat și, îmbrăcată doar în cămașa de noapte, plecă spre baia din spatele casei. De obicei, apa venea fierbinte din rezervorul subteran așa că o lăsau să se răcească în cadă. Își stropi cu apă călduță corpul ca să spele resturile lipicioase, urme ale dragostei. Era fierbinte, iar sânii îi erau umflați și învinețiți. Împreunarea lor fusese rapidă și violentă, animalică. Consumaseră în ea amărăciunea și reproșurile adunate în anii pierduți, fusese un moment de pasiune furioasă, de încleștare. Intensitatea dorinței, chiar după atâta timp, o înspăimântase.

Se șterse pe prosop și ieși pe verandă. Era prea cald ca să poată dormi. În depărtare, auzea zgomotele tulburărilor din Chinatown. În ciuda asigurărilor lui Cameron, își făcea griji că ele s-ar putea transforma într-un măcel al albilor, iar frica aceasta dădu frâu liber unui pic de vinovăție… și ce altceva încă?

După toți anii aceia. Era speranță.

Auzi podeaua trosnind în spatele ei și se întoarse.

— Liddy! Cum m-ai speriat! Ce faci, de ce te furișezi așa la ora asta noaptea?

— Liddy văzut alb venit. El acum mers acasă?

Simți cum obrajii îi iau foc:

— La naiba, nu-i treaba ta! Du-te înapoi în pat!

— Domn' Dumnezeu zice…

Kate se sculă și înainta către ea agitându-și degetul:

— Nu vreau să mai aud un cuvânt despre Domnu' Dumnezeu sau diavol mă auzi?! Du-te înapoi în pat!

Liddy plecă către camerele servitorilor, târându-și picioarele și bombănind în surdină.

„Fir-ar să fie!” Kate își prinse capul în mâini. Mai întâi concepuse un copil în afara căsătoriei, acum era adulterină. Din asta nu putea ieși nimic bun. Liddy avea probabil dreptate, ea era soi rău. Bineînțeles, Dumnezeu va găsi o cale s-o pedepsească, era sigură de asta.

Fiindcă revolta se răspândea, Sergentul Clarke mobiliza pe toți europenii care știau să țină în mână o pușcă și îi numi polițiști de urgență, care încercau să-i împiedice pe oamenii din cartierele străine să se omoare între ei. Proporția între japonezi și koepangeri era de patru la unu iar primii erau mai bine organizați și mai pricepuți la lupta cu bâte și cuțite. Dacă europenii n-ar fi intervenit, koepangerii ar fi fost complet masacrați.

Luptele se răspândiseră de-a lungul Dampier Terrace și koepangerii din tabăra Ferguson fuseseră atacați. În timp ce fugeau de lângă magazinul „Moss și Richardson” văzuseră un grup de japonezi care nu fuseseră încă implicați în încăierare. Considerându-i o țintă ușoară pentru răzbunarea lor, îi atacaseră, iar Kanawa, un scufundător, fusese omorât.

Între timp, două sute de japonezi năvăliseră în tabăra lui Owen. Koepangerii de acolo se baricadaseră în hotelurile Roebuck și Continental, cu foarte puțini albi care să-i apere de gloata de japonezi care se adunaseră pe Dampier Terrace înarmați cu bâte din lemn de mangrovă și cu sticle sparte.

Când Cameron ajunse la Continental îl găsi pe Flynn lângă Sergentul Clarke pe treptele hotelului, cu mâinile în șolduri, ca o copie perfectă a colonistului britanic. George stătea în spatele lui, foarte palid la față.

— Ai ajuns exact la timp, băiete, zise Flynn când îl zări. Se pare că distracția e abia la început.

— Unde-ai fost? întrebă George.

— Mi-am văzut de treaba mea, George.

Cameron se uită atent la grupul masiv de japonezi care-și croia drum spre hotel.

— Ce propui, domnule Clarke? Sigur că nu putem să-i împușcăm.

— Numai dacă nu găsim altă soluție, domnule McKenzie.

Dac-ar avea puțină minte, ne-ar putea masacra ei pe noi.

— Și de ce ne-ai dat puști dacă știai că n-o să le folosim? întrebă George.

— Cred că e timpul să ne păstrăm mintea limpede, domnule, îi răspunse Clarke. Trebuie să încercăm să evităm vărsarea de sânge inutilă.

Flynn verifică chiulasa puștii lui marca Lee Enfield și o încărcă. Se întoarse către Cameron:

— Apropo, băiete, cred că-ți datorez mulțumiri. Fiica mea mi-a spus c-ai avut grijă de ea în seara asta. Aș vrea să știi că-ți sunt recunoscător.

— N-ai de ce, zise Cameron. Am făcut-o pentru ea, nu pentru tine. Încă avem o dispută de rezolvat noi doi și pentru ce mi-ai făcut sper să ne vedem în iad!

Japonezilor nu le era frică de albi și puștile lor. Unii dintre ei alergară spre hotel, bătându-se cu pumnii peste piepturile goale și strigând: „Trageți! Trageți!" Niciunul dintre albi nu profită de această ocazie. Omenia era doar unul dintre motive, erau prea mulți japonezi, chiar dacă albii aveau puști. Și, oricum… Niciunul dintre europeni nu vroia să-i rănească exact pe oamenii care controlau activitatea de care depindea însăși supraviețuirea lor.

Toată noaptea aceea lungă și fierbinte gloata roi în jurul hotelului, nici japonezii nici albii nu dădură înapoi dar nici nu făcură pasul decisiv. Exact înainte de revărsatul zorilor, gloata își schimbă direcția și se revărsă în Chinatown.

Hărțuiala asta mai dură trei zile. Fiind o regiune izolată de restul Australiei, păstrarea legii și ordinii depindea doar de Sergentul Clarke, șase polițiști și o mână de albi care fuseseră convocați ca forțe de ordine.

Malaiezii de-abia așteptau să intre în încăierare și să-și umple cuțitele kris de sânge japonez dar Clarke și șefii albi îi convinseseră să rămână neutri. În cele din urmă, cei care-și păstraseră calmul câștigaseră. Cu ajutorul japonezilor de vază, printre care Nosiro Tanaka, revoltații fură convinși sa lase armele deoparte.

Dar pentru alții problemele abia începeau.

Flynn o luă intenționat pe Sheba Lane. La ferestrele deschise străluceau discret lămpile, iar un manilez bronzat și musculos stătea pe vine în cadrul unei uși, acordându-și chitara. Flynn auzi zgomotul zarurilor aruncate, țipetele și înjurăturile jucătorilor din salonul de biliard. Își băgă capul între umeri când se ciocni de unul dintre polițiștii Sergentului Clarke. Polițistul duse două degete la borul chipiului și continuă să meargă.

Camera de biliard era plină de fum de țigară și plină de străini și de albi pe care Flynn nu-i întâlnise la niciuna dintre petrecerile lui George. Bărbații purtau maieuri sau aveau torsul gol, iar pe brațe, pe piepturi și pe frunți aveau broboane de sudoare.

Flynn își aruncă ochii prin încăpere. O pereche de ochi îi întâlniră pe ai lui. Flynn înclină aproape imperceptibil capul și se îndreptă spre barul șubred de lemn. Își cumpără un pahar cu gin olandez și așteptă.

Simeon traversă camera, încă ținând în mână tacul de biliard, și cumpără o bere.

— Șefu', zise el având grijă să nu-l privească în ochi.

— Arăți ca un crab strivit, răspunse Flynn.

Simeon se înroși dar nu spuse nimic. Mai avea încă cicatricele rănilor făcute de Hanaguchi și prietenii lui. Îi rupseseră nasul pentru a doua oară.

— Ni s-a întrerupt un pic afacerea, zise blând Flynn. Mai ai încă perla?

Simeon ezită o clipă:

— O mai am.

— Atunci îți sugerez să reprogramăm o întâlnire mâine noapte. Aceeași oră, același loc.

— O să aduceți banii?

— O să am banii, băiete. Tu să aduci perla.

Simeon își termină băutura și se întoarse la masa de biliard. Continuă jocul. Când ridică iar capul, Flynn dispăruse.

Până aici toate bune. După clipele de panică de la început își dăduse seama că pierderea perlei nu era la urma urmei atât de groaznică. Un vapor, Gorgon, sosea în dimineața de după

întâlnirea lui cu Flynn și pleca în aceeași zi la reflux. El o să fie pe vas și o să aibă la el banii lui Flynn. Când o să ajungă cu bine în Singapore, o să-i trimită Annei un mesaj și banii de drum. Totul va ieși exact cum plănuise.

— De ce rânjești?

Simeon ridică privirea. Era Huey Fong.

— Degeaba.

— Atunci hai să ne continuăm jocul.

Simeon se aplecă peste masă și realiză o serie zdrobitoare de bile băgate în buzunarul din colț. Rânji către Huey. I se întorsese norocul. Nu mai putea greși.

— Deci cum stau lucrurile între tine și Kathleen?

George strivi mucul de țigară și ridică paharul de coniac.

— E o întrebare cam personală, bătrâne.

— E o chestiune personală, George. E fata mea. Erau pe veranda bungaloului lui George. După o cină târzie, Kate se plânsese de o migrenă și se retrăsese la culcare.

Trecuse aproape o săptămână de la revoltă, iar George și Kate abia dacă schimbaseră două vorbe, din politețe. Flynn fusese singurul care întreținuse conversația la cină.

— Sunt îngrijorat pentru căsnicia voastră, George.

— Pot să-mi reglez singur problemele domestice, îți foarte mulțumesc, Patrick.

— Zău?!

George își mai turnă un coniac. Întrebă:

— Mai bei?

Flynn vroia să refuze din principiu, fiindcă era greu să dai sfaturi unui bărbat în timp ce-i bei coniacul, dar nu reuși să se abțină:

— Numai puțin.

George turnă de trei degete într-un pahar și i-l dădu lui Flynn:

— În sănătatea ta!

Flynn ridică paharul:

— După cum spuneam…

— Te superi dacă schimbăm subiectul?

— Ascultă, George…

— Vorbește mai încet, bătrâne. E în cameră, aproape.

Flynn se aplecă în față.

— Ce s-a întâmplat în noaptea când a pornit revolta?

— Ce-a fost a trecut.

— Da?! Și dacă se hotărăște să te părăsească?

— N-o să facă asta.

George se lăsă pe spate în scaun punându-și mâinile după ceafă și căscă:

— Unde să se ducă? Din ce să trăiască?

— Am crezut că ți-e clar, băiete.

Se lăsă o tăcere lungă. În cele din urmă, George spuse:

— Nu te poți întreține nici pe tine.

— Ce vrei să spui?

— De ani de zile îți plătesc datoriile, Patrick. Doar nu crezi că ți-am plătit băutura și jocurile de noroc degeaba? au fost împrumuturi, Patrick, am documentele, după cum știi. Doar nu credeai că am intenția să le rup. Dacă îți cer acum banii cât crezi că-ți mai rămâne? – făcu o pauză privindu-l pe Flynn în față – Nici măcar nu știi, nu-i așa?!

— O să-ți plătesc datoriile.

— Sigur că da. Problema e că după ce-o să-ți vinzi partea din ferma Niland Pastoral Company, n-o să-ți rămână prea mult.

Flynn dădu repede pe gât restul de coniac și își șterse fața cu o batistă.

— Ai pălit foarte mult, zise George.

— Nenorocitule!

— Personal, nu mă dau în vânt după barbut și nici nu beau prea mult. Dar nu mă deranjează viciile astea în cazul altora. Atâta vreme cât nu trebuie să le plătesc din banii mei.

— O să-ți plătesc. Și mai devreme decât crezi.

George ridică sprâncenele.

— Mai ai un as în mânecă?

— O să-ți primești banii. Pe toți. Și atunci o să scap de tine pe vecie.

George clătină din cap.

— Nu sunt dușmanul tău, Patrick. Și apoi, dacă mă părăsește, n-o să alerge înapoi la tati. Are alte planuri.

— Despre ce vorbești?
— McKenzie.
— Jigodia aia!
— S-au întâlnit. Aici, în casa asta. Una dintre servitoare mi-a spus.
Flynn se înroși la față ca un rac fiert.
— În propria ta casă?
— Calmează-te!
— Să mă calmez?! Ce-ai de gând să faci?
— Ce-aș putea să fac?
Indiferența lui George îl șocă pe Flynn care sări în picioare trântind zgomotos bastonul pe verandă.
— Iisuse, Maria și Iosif! Poate că i-ar fi mai bine fără tine la urma urmei! Dac-ai fi bărbat, te-ai duce să-i ceri lui socoteală!
George îi zâmbi rece și sorbi din coniac.
— Ar trebui să mă răfuiesc chiar eu cu jigodia dacă tu nu ești destul de bărbat! continuă Flynn.
— Succes.
Flynn plecă furtunos, pașii lui răsunând ca niște lovituri de tobă pe podeaua de lemn a verandei.
— Unde te duci? întrebă George.
— Am o treabă de făcut! țipă Flynn, apoi dispăru.
Kate, de la fereastra dormitorului, îl privi plecând.
Vocile zgomotoase o treziseră. La început nu înțelesese ce spun dar apoi începuseră să țipe.
„Jigodia aia!
S-au întâlnit. Aici, în casa asta. Una dintre servitoare mi-a spus.
În propria ta casă?
Calmează-te!”
Chiar în camera caldă, înăbușitoare, simți un fior rece de neliniște. Rămase uitându-se fix în întuneric mult timp după ce George se strecurase lângă ea în pat. Era încă trează când Sergentul Clarke bătu în ușă, la puțin timp după miezul nopții.
Era o noapte agitată la Roebuck Hotel. Sunetul viorilor care interpretau un dans irlandez vioi răsuna pe Dampier Terrace, amestecându-se cu frânturi de cântece și muzică la pian care

pluteau peste plajă de la unul din bungalourile albilor. Un singur catarg se oglindea solitar pe apele liniștite ale golfului.

Simeon așteptă în întuneric mai jos de magazinele Streeter și Male, cu inima bubuindu-i în piept. Se îmbrăcase de multe ori în costumul de scafandru și coborâse în ocean dar niciodată nu fusese la fel de înspăimântat. Țipătul ascuțit al unui liliac îl făcu să tresară. „Calmează-te, Simeon. Dacă ești prea neliniștit o să observe că e ceva în neregulă." Auzi pași pe nisip.

— Espada! Ești aici? sunt eu, Flynn!

— Sunt aici, șefu'.

Ieși din umbră. Îi părea bine că e o noapte întunecoasă; luna era doar ca o seceră argintie.

— Ai banii, șefu'?

— Îi am, băiete.

— Să-i văd.

Flynn se bătu peste buzunar.

— Sunt chiar aici. Acum arată-mi perla!

Simeon băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase o batistă mare, albă. Înăuntru băgase un dop de sticlă. Era dur, mare și rotund. Destul de convingător pentru ce urmărea el în noaptea asta.

I-l dădu lui Flynn care îl despacheta cu grijă mijindu-și ochii în întuneric. Nu putea să vadă nimic. Blestemând, îngenunche și așeză batista pe nisip. Băgă mâna în buzunar și scoase o cutie de chibrituri. Aprinse unul.

— Ia stai nițel…

Simeon întinse mâna după cangea de fier care îi atârna la spate de cureaua pantalonilor. În timp ce Flynn se uita în sus, el coborî cangea peste capul lui Flynn. Acesta căzu pe nisip; spre oroarea lui Simeon, era tot conștient. Încercă să se ridice în picioare dar, ca un boxeur făcut knock-out, nu putu să-și coordoneze brațele și picioarele așa că se prăbuși înapoi pe nisip. Strigă:

— Ajutor! Crimă!

Intrând în panică, Simeon lovi din nou cu toată puterea. Flynn ridică brațele să se ferească de lovitură și Simeon auzi cum osul antebrațului lui Flynn cedează cu un pocnet. Flynn

țipă, zvârcolindu-se de durere. Simeon lovi din nou. De data asta, lovitura căzu pe ceafa lui Flynn. Zgomotul semăna cu cel făcut de cineva care calcă, încălțat cu cizmele, pe o varză.

Flynn se potoli.

Simeon aruncă drugul de fier și îngenunche ca să întoarcă pe dos buzunarele lui Flynn. Găsi un plic gros cu bani și îl vârî în pantaloni. Auzi pași pe Dampier Terrace. Sigur cineva îl auzise pe Flynn cerând ajutor. Sări în picioare și începu să fugă.

Cameron era pe cale să se întoarcă, când auzi agitația de pe plajă. Roebuck fusese trasă la mal pentru aprovizionare, iar el dormea la bordul navei, deși avea ridicat un cort lângă Ferguson, de-a lungul plajei. Când a auzit țipetele, s-a cățărat pe scara din nucă de cocos la pupa și alergă de-a lungul debarcaderului Streeter și Male.

Se împiedică de ceva pe nisip și căzu. În întunericul care domnea împrejur, îi luă câteva clipe să-și dea seama că se afla lângă un alt om. Întinse mâna dreaptă și și-o retrase când acesta dădu de ceva lipicios și umed.

De după nori apăru o lună ca o seceră și Cameron văzu un om alergând, dispărând după materialele adunate mai jos de Dampier Terrace. Începu să alerge după el.

Până se întoarse Cameron, pe plajă se adunaseră o mulțime de oameni și unii aveau lămpi. Vreo șase oameni de la Hotel Roebuck căraseră corpul înapoi pe stradă.

— Iisuse, e Flynn! spuse cineva

— Cineva i-a crăpat capul!

Unul dintre bărbați, pe care Cameron îl recunoscu ca fiind Lacey, un proprietar de lugher, rupse cămașa lui Flynn și puse o ureche pe pieptul lui. Clătină din cap:

— E mort.

— Dumnezeule Atotputernic!

Alt bărbat se uită în sus către Cameron:

— De unde-ai apărut?

— Am auzit că strigă cineva. Un bărbat alerga pe plajă către Chinatown. L-am urmărit.

Lacey se uită la mâinile lui Cameron, apoi la cămașa lui.

Ești plin de sânge.

Cameron privi în jos surprins. Lacey avea dreptate.

— L-am găsit zăcând pe plajă. Am căzut peste el.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Mai bine să-l cheme cineva pe Sergentul Clarke, mormăi Lacey.

Cameron își dădu seama că toți se uitau la el. Și nu avea nici o îndoială că se gândeau la același lucru.

Simeon alergă până la o alee din spatele John Chi Lane și se sprijini de zid încercând să-și regleze respirația. De după obloanele unei ferestre de la etajul al doilea se prelungeau fâșii de lumină. Sfântă Fecioară, avea sânge pe mâini!

Se uită în jos la cămașă. Era o pată de-a curmezișul pieptului, de parcă cineva l-ar fi împroșcat cu cerneală roșie. Simeon se luptă cu panica. Nu plănuise să se întâmple așa. Cine-ar fi crezut că bătrânul va fi așa rezistent?

Simeon auzi țipetele de la capătul aleii. Oamenii ieșeau din pensiuni și magazine ca să alerge către Dampier Terrace. Auzi pe cineva strigând: „Crimă!" și sângele îi îngheță în vene.

Crimă. Cuvântul căpătă un ecou în creierul lui. Crimă, crimă. Sfântă Fecioară, Maica Mântuitorului, nu intenționase să-l omoare! O să-l spânzure!

Alergă pe alee. Când ajunse la baia publică de lângă Canton, își scoase cămașa și intră grăbit înăuntru. Luă de două ori apă în pumni dintr-una din albii și se spălă pe față și pe brațe, curățindu-se de sânge. Va trebui să-și ardă cămașa. Deocamdată, o puse lejer peste umăr pliind-o astfel încât să acopere petele de sânge. Ieși din nou pe stradă și urcă treptele pensiunii. Câteva clipe mai târziu era înapoi în camera lui. Încuie ușa, se aruncă pe pat și începu să hohotească de plâns ca un copil.

După o vreme se ridică rușinat. Trebuia să-și vină în fire. Trebuia să se gândească. Băgă mâna în buzunar și scoase plicul cu bani. Îl deschise și răspândi bancnotele pe pat. Le numără. Cinci sute de lire. Ceruse o mie! Deci bătrânul nemernic încerca de fapt să-l înșele.

Ce să facă? Vaporul urma să plece de dimineață. Nu, acesta o să fie primul loc unde o să caute Sergentul Clarke. Dacă l-ar

găsi acolo, ar fi ca și cum și-ar fi recunoscut vinovăția. Nu, va trebui să rămână în Broome și să înfrunte totul.

Cinci sute de lire! Erau totuși o mulțime de bani. Dar nu l-ar ajuta prea tare dac-ar avea o funie în jurul gâtului. Sfântă Fecioară, Maica Mântuitorului! Cum puteau lucrurile să meargă atât de rău și atât de repede?!

Cameron adormi aproape în zori. Visă mult, avu coșmaruri. De fiecare dată când închidea ochii, vedea corpul lipsit de viață al lui Flynn întins pe masa de la Hotel Roebuck, cu sângele și creierul ieșindu-i din craniu.

„N-am făcut-o eu" gemea Cameron prin somn, iar oamenii din grupul adunat în jurul cadavrului arătau spre el țipând: „Ai sânge pe mâini!"

Se trezi tresărind. Se auzeau pași sus pe punte. Sări de pe prici și ieși prin tambuchi. Era sergentul Clarke. Doi polițiști urcau scara de frânghie de la pupa ca să ajungă pe punte. Abia se lumina de ziuă, soarele era puțin deasupra liniei orizontului. Sigur nu era mai mult de ora șase.

— Bună dimineața, Sergent, zise Cameron.

Înțelegând, simți un fior prevestitor de rău.

— Ai venit foarte devreme.

— Neața, Cam.

Clarke părea stânjenit. Așteptă până când cei doi polițiști își ocupară pozițiile flancându-l pe Cameron și apoi spuse:

— Îmi pare rău pentru asta.

— Îți pare rău? Pentru ce-ți pare rău?

Clarke își aranja cu degetele aripile mustății arămii:

— Am un mandat pentru arestarea ta.

— Arestarea mea? Cameron puse mâinile în șold. Sub ce acuzație?

— Uciderea lui Patrick Bernard Flynn.

— Doar nu vorbești serios?!

Clarke tuși stânjenit.

— După cum spuneam, îmi pare rău, Cam.

Întinse cătușele spre el, apoi se răzgândi. Unde putea să fugă?

— Nu tu i-ai făcut felul, nu-i așa?

Broome, Martie 1921

Sala de judecată era arhiplină. Ventilatoarele se învârteau încet deasupra capetelor dar abia clinteau aerul. Căldura dinăuntru era înăbușitoare. Cameron stătea în boxă între doi polițiști de-ai lui Clarke și se uita peste mulțimea de fețe căutând doar una.

Kate nu acceptă să-i întâlnească privirea.

Lace depunea mărturie. Barrington, Procurorul Regal, își consultă notițele citindu-le prin pince-nez:

— Domnule Lacey, în declarația pe care ați dat-o la poliție, ați spus că ați fost primul care a văzut trupul decedatului. Este corect?

Lacey se foi în scaun:

— Decedatului?

— Mortului, explică Barrington la capătul răbdării. Domnului Flynn.

— Așa e. A fost groaznic, i se vedeau creierii.

Barrington își potrivi mai bine ochelarii.

— Mulțumesc, domnule Lacey, poate-ar fi mai sigur să lăsăm detaliile anatomice pe seama celor calificați în domeniul medicinii. Ați putea doar să ne spuneți, în cuvintele dumneavoastră, cum s-a întâmplat să găsiți corpul?

— Eram în Roebuck, beam ceva, io, Jack și Tom.

— Adică domnul Medonagh și domnul Gibson?

— Mda.

Lacey își lărgi gulerul cămășii, apoi se aplecă în față:

— Am auzit pă cineva țipând: „Ajutor! Crimă!" Așa. Am alergat afară, țipetele venea de pă plajă. Când am ajuns acolo l-am găsit pă Flynn zăcând cu fața în jos și cu creierii…

— Mulțumesc, domnule Lacey. Mai era cineva de față?

— Ha?

— Ați mai văzut pe cineva?

— Țțț, nu era nimeni deloc.

— Înțeleg.

Ofensat de incorecta folosire a gramaticii, Barrington își consultă notițele.

— Și când l-ați văzut prima dată pe acuzat?

Lacey aruncă o privire spre Cameron.

— Mai târziu. După ce l-am dus pă Flynn în stradă. Gâfâia și era plin de sânge.

— Puteți fi mai precis? unde era sângele, domnule Lacey?

— Peste tot.

— Pe mâini?

— Aha, pă mâini. Pă pantaloni. Pă cămașă. Peste tot.

— V-a dat domnul McKenzie vreo explicație de ce era tot murdar de sânge? Poate că se tăiase la bărbierit?!

Avocatul lui Cameron, un avocat local pe nume Whitehouse, sări imediat în picioare:

— Obiecție!

Magistratul se uită în sus la Procurorul Regal:

— Domnule Barrington…

Barrington se înclină:

— Retrag comentariul, Onorată Instanță.

— Să se șteargă din dosar, spuse magistratul către grefier, apoi se adresă lui Barrington – Nu vreau să mai aud asemenea remarci.

Barrington acceptă indiferent mustrarea. Marcase un punct oricum. Zâmbi către jurați:

— Voi repeta întrebarea. V-a dat domnul Cameron vreo explicație de ce era acoperit de sânge?

— A spus că-l găsise pe Flynn zăcând pe plajă înainte să ajungem noi.

Barrington părea nedumerit:

— Înțeleg. Dar spuneți că ați fost primii care ați găsit corpul.

— Păi, nu mai era nimeni când am ajuns noi acolo.

— Atunci unde era domnul McKenzie?

Lacey ridică din umeri.

— Habar n-am. A zis că alergase după cineva.

— Alergase pe cineva?

— Gagiu' care-o făcuse, așa zicea.

— Repet, domnule Lacey, când ați găsit cadavrul ați mai văzut pe altcineva pe plajă?

— Nu.

Barrington trase adânc aer în piept și se uită la Cameron:

— Curios.

Se scarpină în perucă reprezentând însuși întruchiparea uimirii:

— Încă o întrebare, domnule Lacey. L-ai auzit vreodată pe acuzat amenințându-l pe decedat… pe domnul Flynn?

— O dată.

— Vă rog să informați curtea despre asta.

— A fost în noaptea în care a început răzmerița. Unii dintre koepangeri se baricadaseră la Conti.

— La Conti?

— La Hotel Continental. Oricum, Sergentul Clarke adunase o mulțime de tipi ca polițiști de urgență. Stăteam pă trepte când l-am auzit ce-a zis.

— Adică?

Lacey își limpezi vocea, ca un actor care se pregătește pentru un monolog:

— I-a zis Iu' Flynn: „Ne vedem în iad pentru ce mi-ai făcut tu mie”.

Barrington stătu puțin pe gânduri, ca să lase juriul să simtă dramatismul scenei.

— Și ce presupui că vroia să spună cu asta?

— Toată lumea știa. Flynn i-a furat o perlă.

— Mă opun, Onorată Instanță, acestea sunt doar zvonuri!

— Se admite.

Barrington zâmbi către jurați, vechi locuitori în Broome cu excepția a trei persoane. Toți știau povestea dar nu strica să le-o amintească.

— Mulțumesc, domnule Lacey, ați fost de mare ajutor.

Cameron stătea pe marginea patului și se uita țintă la podea. Tot nu putea să creadă ce coșmar trăia. Era ca și cum ar fi fost prins în nisipuri mișcătoare. La început părea că nu e nici un pericol dar cu cât de lupta mai mult, cu atât se scufunda mai tare. Acum era complet și fără speranță prins într-o mlaștină de jumătăți de adevăruri și percepții eronate.

Își prinse capul în mâini și încercă să gândească. Acuzarea stabilise un motiv clar. El ce-avea? Singurul element care i-ar fi putut dovedi spusele, adică urmele de pași pe nisip, fusese

distrus de mulțimea de oameni atrași pe plajă de țipetele lui Flynn și chiar pașii lor fuseseră șterși de fluxul de dimineață. Singura lui speranță era să-l găsească pe adevăratul criminal. Iar asta nu era o speranță care se putea împlini.

Auzi zgomot de pași pe podeaua de piatră și ridică privirea. Era Sergentul Clarke.

— Ai un musafir.

„Kate!" Cameron sări în picioare.

O femeie se strecură încet în celulă în spatele lui Clarke. Era zveltă și blondă.

— Cinci minute, doamnă, îi zise Clarke.

Ea așteptă cu răbdare ieșirea polițistului și încuie ușa după el.

— Cam!

— Rosie! Ce faci aici?

Ea îl îmbrățișa, ascunzându-și fața lângă gâtul lui. Cameron, jenat, încercă să se desprindă. Zise:

— Nu trebuia să vii.

Rosie continuă să se agațe de el foarte tare. O simți tremurând:

— Ce ți-au făcut?

Își căută emoționată batista:

— Iartă-mă. N-ai nevoie de mine să bocesc peste tine.

Încercă să râdă însă efortul inutil o făcu în curând să izbucnească iar în lacrimi. Cameron o cuprinse cu un braț pe după umeri:

— O să fie bine. N-o lua așa de tragic.

Ea îi dădu brațul deoparte și spuse deodată, cu ochi arzători:

— Cum poate să fie bine? O să te spânzure, Cam!

Cameron ridică iar din umeri:

— Dar n-am făcut-o eu.

— Spune-le că erai cu mine.

— Ce?!

Rosie aruncă o privire către ușă:

— Nu-ți amintești, Cam? Când s-a întâmplat eram cu tine. Pe Roebuck.

— Nu poți să faci asta, Rosie. Nu pentru mine. E sperjur. O

să te omoare!

— Cui îi pasă ce s-a întâmplat cu adevărat? Până acum ai spus adevărul și la ce bun? Dacă ești nevinovat atunci mai bine ai începe să minți!

El se uită fix la femeie. Avea dreptate, aveau de gând să-l spânzure și n-avea nici o importanță că nu el era autorul. Din punctul de vedere al legii și al celor din jur el părea vinovat și cu asta-basta.

— Rosie…

— N-o să-i las să-ți facă asta, șopti ea. Sergent Clarke!

Sergentul îi descuie ușa. Rosie se întoarse, îl sărută repede pe Cameron pe buze și plecă.

Procurorul Regal chemă la bară alți patru martori, printre care Sergentul Clarke, dintre cei prezenți în noaptea în care Cameron îl amenințase pe Flynn. McDonagh și McGibson, precum și alții confirmară povestea lui Lacey despre cum fusese găsit Flynn pe plajă.

În cele din urmă, fu chemat să depună mărturie George Niland. Arăta calm și bogat în costumul alb de olandă și cu o perlă la acul de cravată. Își încrucișă picioarele și se lăsă relaxat pe spate în scaun studiindu-l arogant pe Barrington. După obișnuitele preliminarii, avocatul întrebă:

— Domnule Niland, ați fost, cred, ultima persoană care l-a văzut viu pe decedat?

— Așa presupun, firește, în afară de criminal.

Se auziră în sală râsete amuzate.

— Desigur, încuviință Barrington. Decedatul vă era socru, este corect?

— Da.

— Și unde locuia victima la momentul crimei?

— Stătea cu soția mea și cu mine în casa noastră. Tocmai venise de la ferma lui din Geraldton. Locuise acolo.

— Și ați avut o discuție cu el despre asta în noaptea crimei?

— Da, îmi amintesc că eram pe verandă. Soția mea se dusese la culcare.

— Și ce-ați discutat?

George ezită prima dată.

— Probleme personale.

Barrington se încruntă și își consultă notițele:

— N-ați spus în declarație că în cursul conversației s-a pronunțat numele acuzatului?

George aruncă o privire spre Cameron, apoi spre juriu.

— Domnule Niland!

— Cred că m-am înșelat.

— Dar ați scris în declarație că decedatul părea furios pe domnul McKenzie și se duce să-l caute?

George păru tulburat.

— Nu mai sunt sigur acum.

— Dar în declarația dumneavoastră…

George se trase de mustață:

— Se poate să mă fi înșelat! Problemele pe care le-am discutat erau de natură extrem de personală. Nu le pot repeta în instanță.

Se uită încă o dată la membrii juriului.

— Cred că declarația mea a dus la confuzii.

Barrington era furios:

— Păi, ne puteți explica, cu propriile dumneavoastră cuvinte, ce s-a întâmplat?

— Nu pot releva esența a ceea ce s-a discutat… dar să spun că domnul Flynn era furios pe domnul McKenzie ar fi incorect.

— Dar s-a menționat numele lui?

— Da, dar…

— În ce context, domnule Niland?

George oftă:

— Era un subiect de natură foarte comună. Nu văd în ce fel ar fi relevant.

— Poate-ar trebui să lăsați curtea să decidă asta.

— După cum am mai spus, era ceva personal.

Deja Barrington transpira, nervos că unul din martorii săi cheie îl trădase.

— Destul de personal ca să-l înfurie?

— Da… nu…

— Domnule Niland, erați la Hotel Continental în noaptea de douăzeci și patru decembrie?

— Da.

— Și l-ați auzit pe acuzat amenințându-l pe decedat?

— Chiar dacă l-am auzit, nu-mi amintesc.

Barrington strânse din dinți și pe obraz i se văzură mușchii contractându-se.

— Mulțumesc, domnule Niland.

Cameron se uită la George Niland aproape la fel de uluit ca Barrington. Fusese un spectacol adorabil dat de un om cu care abia schimbase câteva cuvinte în șase ani și ale cărui ultime cuvinte fuseseră îndemnul de a părăsi orașul. Se părea că George făcuse tot ce-i stătea în putere ca să-l protejeze.

Și atunci, se întrebă Cam, de ce se simțea ca și cum lațul i se strângea deja în jurul gâtului?

Simeon o văzu pe Anna cum pleacă din tabăra lui Lacey și o urmări de-a lungul Dampier Terrace către Chinatown. Arăta strălucitoare, minunată, cu părul roșu curgându-i ca o cascadă pe spate ieșind de sub bonetă, cu brațele goale și moi, ținând într-o mână albă o umbrelă de soare și în cealaltă un coș de răchită. O văzu cum intră în magazinul lui Tanaka. Când ieși, el o aștepta.

— Anna!

Ea icni și dădu un pas înapoi.

— Simeon!

— Trebuie să-ți vorbesc.

Fata încercă să se strecoare pe lângă el dar o prinse de mână:

— Ce s-a întâmplat?

— Tata mă omoară dacă mă vede vorbind cu tine!

— N-o să ne vadă aici. Ce-ai cumpărat?

Băgă mâna în coșul ei și scoase o țesătură de mătase.

— Drăguț. Pentru o rochie de-a ta?

Ea smuci materialul și îl puse înapoi în coș.

— Te rog, Simeon, n-am voie să te văd.

El alergă s-o prindă.

— De ce? Ce-am făcut?

Se așeză în fața ei blocându-i calea:

— Am bani acum. Pot să cumpăr un lugher și să intru în afaceri cu perle!

— Cum să poți? Nu ești…

— M-am născut în Manila, de-asta sunt cetățean american. Pot să cumpăr un lugher dacă vreau.

— Ești nebun.

— Nebun după tine.

Ea încercă să-l împingă ca să treacă.

— Nu suntem obligați să rămânem aici, făcu el disperat. Putem merge în Singapore sau Malaezia.

Anna îl studie încruntată.

— De unde ai luat banii?

— Am avut noroc la zaruri.

Desigur, ea știa că o minte. O apucă pe după umeri:

— Vino cu mine, Anna!

— Nu pot.

— De ce?

Ea trase adânc aer în piept.

— Pentru că mă căsătoresc cu Herbert Gibson.

Se răsuci și plecă repede în direcția opusă. Câteva momente, Simeon fu prea șocat ca să reacționeze dar apoi o luă la fugă după ea.

— Te rog, Anna! Oprește-te!

— Pleacă!

— Credeam că mă placi!

Ea se opri și își îndreptă umerii. Pe față îi apăru o privire pe care nu i-o mai văzuse.

— Așa e dar… nu ești… tu nu ești alb. Așa că nu fi prost. N-aș putea niciodată să mă căsătoresc cu tine.

Apoi se întoarse și fugi ținându-și fusta cu mâna, cu buclele roșcate săltându-i pe spate – frumoasă, palidă, de neatins, Anna cea albă. De data asta o lăsă să plece.

În interiorul lui, clocotea o furie nemărginită, care aduse cu ea durerea rece, de nesuportat a umilirii. Madona lui nu era decât un fel de șef alb în fustă. El era doar un coolie pe care se amuzase să-l tortureze cu sexualitatea ei. Totul fusese degeaba – perla, Flynn, Cameron… Totul degeaba.

O porni încet pe stradă spre Hotel Roebuck. Simțea nevoia să se îmbete, să se facă turtă. Omorâse un om și condamnase la

moarte un altul, care îi salvase viața, îl condamnase la spânzurătoare. Și pentru ce? huey Fong avusese dreptate de la început.

George Niland intră în dormitor îmbrăcat doar în cămașa de noapte. Kate credea că arată ridicol dar nu abordase niciodată subiectul cu el. La urma urmei chiar nu-și dorea să vadă din corpul lui mai mult decât îi permitea cămașa. De fapt, în aproape șapte ani de căsătorie nu-l văzuse niciodată gol; se îmbrăca și se dezbrăca totdeauna în altă cameră.

Era târziu. Uneori George muncea la birou până la nouă sau zece seara iar Kate avea grijă să adoarmă până ajungea el acasă. În seara asta, el părea insuportabil de mulțumit s-o găsească trează, iar ea observă sub cămașa de noapte o proeminență care trăda motivul plăcerii.

— Ești tot trează? întrebă el inutil.

Ridică plasa de țânțari și se strecură lângă ea în pat.

— Vroiam să-ți vorbesc, zise Kate.

— Doar atât?!

— Da. Să-ți vorbesc.

— Despre ce?

— Despre cum ai mințit astăzi la tribunal.

— Am mințit? Nu-i așa. Eram sub jurământ.

— Atunci ai spus jumătăți de adevăr.

— Zău?!

— V-am auzit pe-amândoi vorbind pe verandă în noaptea aceea. L-am auzit pe tata când l-a făcut pe Cameron jigodie.

— Limbajul, te rog.

— Nu mai fi așa de prefăcut. Ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit.

El își încrucișa brațele pe piept.

— Și?

— N-ai spus asta la tribunal.

— Nu, n-am spus.

— De ce?

George oftă:

— Știu că-l mai iubești.

Așteptă ca ea să protesteze dar văzând că n-avea măcar

decența să se prefacă, continuă:

— Aș face orice ca să ți-l scot din minte, dar nu i-aș pune ștreangul de gât.

Kate se uita fix la mâinile ei:

— Chiar crezi că l-a omorât pe tata.

— Nu știu.

— Ești dator să respecți legea.

— Chiar vrei să-l vezi spânzurat?

„Iată o întrebare interesantă" își zise în sinea lui. Degetele lui Kate înnodaseră febrile marginile cearceafului.

— Nu știu ce vreau.

— Nu există nici o dovadă pro.

— Tu chiar crezi că el a făcut-o?

George întinse mâna spre noptieră și stinse lampa:

— Haide, culcă-te acum.

Kate stătea acolo în întuneric mototolind cearceaful:

— De ce-ai mințit la tribunal?

— Ți-am spus. Am toate motivele să-l urăsc dar nu vreau să văd pe nimeni spânzurat. În plus, scumpa mea, nu vreau să-mi murdăresc mâinile cu sângele lui și să-ți dau încă un motiv să mă disprețuiești.

Își înfoie perna și se retrase pe partea lui de pat, departe de ea. Dar George nu putea să doarmă. O auzea pe Kate plângând încetișor în pernă și simțea o satisfacție rece. „Ți-a venit rândul să suferi. Să-ți fie de bine pentru secretul tău și dorințele nefirești. Uite unde te-au adus acum, fată dragă."

Whitehouse își aruncă servieta uzată de piele maro pe masă și se așeză.

— Domnule McKenzie. Trebuie să știu un lucru. Dumneata ai făcut-o?

— Mi-ai mai pus întrebarea asta, domnule Whitehouse. Adevărul nu se schimbă după cum bate vântul.

Whitehouse încuviință din cap. Era un bărbat scund, aspru, de vârstă medie, cu părul rar prin care se vedeau un craniu alb și pistruiat. Smocurile de păr cărunt care-i ieșeau uneori de sub perucă la tribunal erau zbârlite și părea caraghios fără robă. Purta ochelari cu ramă metalică maro și avea pe față o

expresie severă, de pastor protestant. Încă păstra un ușor accent galez deși era în Australia de-o viață.

Bătu darabana pe masă cu vârful degetelor:

— George Niland nu-ți este prieten. Ieri ți-a făcut mai mult rău cu mărturia lui decât o duzină de-alde Joseph Lacey luați împreună. Chiar acum jurații se întreabă de ce încearcă să te protejeze.

— Toți membrii juriului îmi cunosc trecutul. Știu că are destule motive să mă urască.

— Și se așteptau să nu îndulcească realitatea. În loc de asta, el a făcut exact opusul. George Niland s-a prezentat ca un bărbat cumsecade care nu te place dar nu vrea să te vadă spânzurat. Dacă cineva din sală se mai îndoia, el aproape i-a convins că aveai ceva de ascuns.

Whitehouse băgă mâna în servietă și scoase trei foi de hârtie scrise de mână.

— Am o depoziție de la domnișoara Rose Thompson. Întrebarea este, ce să fac cu ea?

— Rosie?

— E dispusă să depună mărturie sub jurământ că era cu dumneata în noaptea crimei. Că era pe Roebuck și a auzit țipetele lui Flynn.

Împinse către Cameron.

— Dacă juriul o crede ai scăpat.

— Și dacă n-o crede?

— E o întrebare bună.

Bătu cu degetul în depoziție

— Este o mistificare nu-i așa?

Cameron se uită țintă la hârtiile de pe masă, din fața lui. Sergentul Clarke stătea la ușa celulei cu mâinile la spate, de pază. Auzise oare cuvintele șoptite de Rosie când îl vizitase aici la închisoare? cameron se aplecă spre Whitehouse:

— Și dacă trebuie să mint ca să spun adevărul?

Whitehouse coborî la rândul lui vocea:

— Juri pe viața mamei dumitale că n-ai făcut asta, domnule McKenzie?

— Dumnezeu mi-e martor, sunt nevinovat, domnule

Whitehouse.

Whitehouse ridică depoziția și o puse înapoi în servietă. Se ridică.

— În cazul acesta o să încerc cu domnișoara Thompson.

— Domnule Whitehouse, îmi faceți o favoare?

— Păi, depinde de ce-mi veți cere.

— Mergeți s-o vedeți pe Kate Niland din partea mea?

— Vreți să mă duc s-o vizitez pe fiica lui Flynn?

— Vreau să-i spuneți că n-am făcut-o eu. O să faceți asta pentru mine? Spuneți-i că jur că n-am făcut-o eu.

Whitehouse strâmbă din nas și își vârî servieta sub braț.

— Va trebui să mă gândesc la asta.

Simeon stătea pe un taburet în colțul localului Hagen's Billiard Room. Avea capul sprijinit pe tejghea peste berea vărsată, iar un braț îi atârna inert pe lângă corp. Pe pieptul cămășii avea vomă uscată. Huey Fong îl scutură energic:

— Haide, Simeon, e vremea să te duci acasă.

Simeon îl împinse. După aceea, își pierdu echilibrul și se prăvăli pe podea. Niște manilezi începură să râdă. Huey încercă să se scoale iar în picioare.

— N-a meritat… m-a înșelat…

— Ce tot vorbești? râse Huey. Cine te-a înșelat?

Își puse după gât unul dintre brațele lui Simeon și-l ridică în picioare.

— Flynn.

„Sfântă Fecioară” se gândi Huey. „Vorbește mai încet.”

— Înșelat… Anna… înșelat…

— Taci, zise Huey.

— Înșelat… n-am vrut… să-l omor…

— Taci! șuieră Huey.

Îl trase pe Simeon către ușă.

— Perla… n-a… meritat…

Huey se clătină sub greutatea corpului lui Simeon și se lovi într-unul din stâlpii de jarrah. Manilezii râseră zgomotos și începură să-l încurajeze. Huey îl târî pe Simeon afară, pe alee. Dar era prea greu pentru el așa că Huey căzu peste el în rigolă.

— Cameron moare… nu trebuie… vina mea.

Huey îi puse mâna la gură:

— Taci, idiotule!

Îl ridică în picioare. Se împleticiră de-a lungul John Chi Lane, către pensiune. Proprietarul pensiunii Canton, Billy Ng, îl ajută pe Huey să-l care pe Simeon în sus pe scările înguste de lemn până în camera lui. Îl aruncară cu fața în jos pe pat și Billy se retrase zicând:

— Miroase ca o cocină! El prea mult bolnav în cameră. Trebuie curățată, curățată al naibii repede!

— E-n regulă, zise Huey. O să am eu grijă de el.

— Cameron… salvat viața…

Huey se așeză pe marginea patului și-l întoarse pe Simeon cu fața în sus. Răsuflarea îi duhnea a arak 10de proastă calitate.

— Ce e chestia asta despre Flynn? întrebă Huey.

— Cameron nu trebuie să moară… salvat viața…

— Ce e cu Flynn?

— Nu merita… m-a înșelat.

Huey îl scutură din umeri.

— Ai încercat să-i vinzi perla ta lui Flynn?

— N-am vrut… să-l omor.

„Sfântă Fecioară! simeon l-a omorât pe Flynn!” Huey își șterse mâinile pe pantaloni de parcă sângele lui Flynn s-ar fi luat cumva deja pe mâinile lui. Ce să facă în legătură cu asta?

— Anna… te iubesc, Anna… Anna…

Huey plecă, închizând cu grijă ușa în urmă. Deci Simeon îl omorâse pe șeful alb! se întreba cum să profite de această interesantă informație. Un bărbat inteligent trebuia să scoată din ea un profit oarecare. Era prea beat și prea obosit ca să se gândească la ea, așa cum trebuie pe loc. Dimineața va găsi o cale de-a întoarce lucrurile în avantajul lui.

Câteva minute mai târziu sforăia în pat.

Whitehouse urcă în șaretă și merse pe cărarea albă către veranda bungaloului lui Niland. Liddy deschise ușa.

— Mă numesc Whitehouse, zise bărbatul. Aș vrea să discut cu doamna Niland.

Liddy îl privi suspicioasă.

— Mă duc să caut la doamna, zise ea, dispărând în interiorul întunecat al bungaloului.

Câteva minute mai târziu se întoarse, deschise ușa de plasă și îl pofti pe Whitehouse înăuntru. Kate stătea singură pe veranda din spatele casei într-un șezlong de trestie delicat, împodobit cu fâșii de trestie colorată și de bambus. Avocatul avu impresia că este primit la curtea ei de o regină orientală. Efectul era stricat doar de mișcările febrile, de felul în care Kate își agita mâinile.

— Vă rog, luați loc, spuse ea. Vreți să beți ceva?

Ar fi vrut un whisky tare dar spuse:

— Doar o limonada, în cazul în care nu vă deranjez.

Kate îi făcu semn lui Liddy, care se uită la avocat chiorâș, de parcă ar fi fost un perceptor.

— Cred că am jignit-o, zise Whitehouse.

Kate se strădui să zâmbească.

— Îl reprezinți în instanță pe domnul McKenzie, nu-i așa?!

— E o crimă?

— Liddy așa crede.

— Înțeleg.

Era plăcut și liniște acolo în grădină, cu mireasma pătrunzătoare a florilor și plantelor. Whitehouse trase adânc aer în piept:

— Îmi imaginez că vreți să știți de ce am venit. Aș vrea să aflați că eu…

Fu întrerupt de Liddy, care puse limonada, la suprafață cu un strat de gheață rasă, pe masa de lângă el. Așteptă până când servitoarea intră în casă.

— Ce spuneați?

— Sunt aici la solicitarea clientului meu. – făcu o pauză – îmi pare rău, nu e o sarcină prea confortabilă.

Își tamponă fruntea cu o batistă și sorbi recunoscător din limonada.

— Te rog, continuă.

— Domnul McKenzie m-a rugat să vă transmit un mesaj. Vrea să știți că este nevinovat.

Whitehouse se lăsă pe spate în scaun și așteptă un răspuns.

Kate continua să-l privească fix, în tăcere.

— Asta-i tot, adăugă el.

— Înțeleg.

Sub privirea pierdută a femeii, Whitehouse începu să se foiască. Sorbi din limonadă și observă cât de slăbită arăta doamna Niland. La început nu observase, în parte din cauza luminii soarelui și în parte pentru că era bine fardată.

— Ei, asta-i tot. Poate-ar fi mai bine să plec.

— Nu, așteptați. Îmi pare rău. Sunt foarte nepoliticoasă. Doar că nu știu ce să spun.

Își mușcă buzele și el realiză cu oroare că femeia aproape plângea. Se rugă în gând să n-o facă în fața lui. Ce-ar face?

— Îmi pare foarte rău pentru tatăl dumitale – își auzi Whitehouse propria voce care întrerupea tăcerea prea lungă. Îl cunoșteam de mulți ani. Era un om minunat.

Kate zâmbi la auzul aprecierii.

— Era un aventurier, domnule Whitehouse. Toți știm asta. Dar era tatăl meu și eu îl iubeam.

Vocea i se pierdu și ea cedă. Whitehouse privi în altă parte și sorbi din limonadă. Oribilă. Prea dulce. Își dori să fi fost ceva mai tare.

— Ce să fac, domnule Whitehouse? Ce să cred?

— Ca avocat, trebuie să vă spun doar un singur lucru.

— Și dacă nu vorbiți în calitate de avocat?

— Nu pot vorbi altfel, replică Whitehouse.

Kate se ridică, uitându-se către grădină:

— Fără îndoială ați auzit ce se spune despre mine.

Whitehouse roși puternic. Zău, era ceva ce nu se cădea să facă.

— E un oraș mic. Se aud multe de-a lungul anilor. Lumea nu dă atenție.

Kate zâmbi încordată, cu amărăciune:

— Ei, atunci permiteți-mi să vă spun asta. Sunt soția lui George Niland dar cred că-l cunosc pe Cameron McKenzie mai bine decât oricine din orașul acesta. Știu că e capabil de dușmănie și răzbunare. Aș vrea, mai mult decât oricine, ca el să fie nevinovat dar…

— În sinea mea, eu am îndoieli serioase.

— Nu mă înțelegeți greșit, domnule Whitehouse. Nu cred nici o secundă că mi-a omorât tatăl cu sânge rece. Ceea ce cred e… că tatăl meu s-a dus pe Roebuck să-l caute, iar Cameron s-a apărat un pic mai energic decât ar fi trebuit. Iată ce cred. În același timp nu doresc deloc… să… să-l văd spânzurat. Sper doar să nu-l mai văd vreodată. Mi-a transformat viață într-un… coșmar.

Whitehouse își luă pălăria de pe masă. Fusese o greșeală să vină. Biata femeie trecuse prin destule. Se ridică gata de plecare:

— Îmi cer într-adevăr scuze pentru că v-am tulburat. O să ies pe aici dacă nu vă deranjează.

Coborî treptele din spate. În grădină, se opri să se uite în sus către ea. Părea la fel de fragilă ca un porțelan. Nu mai era deloc fata plină de vigoare care odată îi aruncase tatălui hainele în stradă.

— Să-i transmit vreun mesaj?

Kate clătină din cap:

— Nu, nici un mesaj.

Sergentul Clarke bătu în ușa celulei:

— Cameron, e domnul Whitehouse.

Cameron sări în picioare. Privi printre zăbrelele ferestruicii de pe ușa celulei. Extremitatea capului lui Whitehouse de-abia ajungea la bare.

— Ați văzut-o? întrebă Cameron.

— Am făcut cum mi-ați cerut.

— Nu intrați ca să-mi spuneți ce-a zis?

— Nu e nimic de spus.

— Ce-a spus?

— Nimic, domnule McKenzie. Absolut nimic.

Cameron plecă de la ușă lăsându-se să cadă pe marginea patului. Își prinse capul între mâini.

Mormăi „Iisuse Hristoase”. Știa că e blestemat.

Fereastra biroului lui George Niland dădea spre mangrovele întunecate și spre cenușia, nesfârșită Dampier Creek. Niland stătea totdeauna cu spatele către fereastră așa că musafirii

trebuiau să-și mijească ochii, ferindu-i de soare ca să-l zărească pe George. Asta îl punea imediat în avantaj.

Huey Fong avea o durere de cap surdă, deprimantă, iar gura îi era umflată și uscată ca rezultat al excesului de arak din noaptea precedentă. Îl dureau ochii de atâta lumină. Își șterse cu mâna transpirația de pe față. George se lăsă pe spate în scaun.

— Ai vrut să mă vezi.

— E despre șeful alb, Flynn.

— Zău? Ce-i cu el?

— Știu cine i-a făcut felu'.

George se sculă în picioare și încuie ușa. Huey Fong se uita fix în jos.

— Poliția pare să creadă că McKenzie l-a omorât, zise George.

— Nu, șefu'. Nu el.

— Atunci cine?

— Simeon Espada.

George se așeză din nou.

— De unde știi asta?

— El băut mult arak aseară. El spus.

— Ți-a spus de ce?

— Ceva despre o perlă.

— Încerca să-i vândă marfă lui Flynn?

Huey ridică din umeri.

— Asta a zis.

George se trase de mustață. Deci McKenzie spusese de fapt adevărul. Nu că ar fi contat, fiindcă nu era nici o persoană în Broome care să-l creadă. Și acum chinezoiul acesta putea să strice tot.

— Și prietenul tău a mai spus cuiva despre asta?

— Nu știu, șefu'.

— Ești absolut sigur că spune adevărul?

— De ce-ar zice c-a făcut dacă n-a făcut? Trebuie să fie ceva scrântit la cap la el, nu?!

— Și de ce ți-a spus ție?

— Cum zisei, șefu', era beat. Poate acu' îi pare rău de tot.

— N-o să-i ducă nimeni dorul lui Flynn.

— Nu asta. Că McKenzie salvat lui viața pe Roebuck. Când balena rupt furtunu'.

George se gândi la asta. Fong era un individ alunecos, unul din chinezii care nu te priveau niciodată în ochi. Dar nu credea că inventase asta, era prea puțin probabil.

— De ce nu te-ai dus la poliție, Fong?

— Poliția nu plătit așa bine, făcu Huey rânjind.

George băgă mâna în sertar după carnetul de cecuri. Îl puse pe birou în fața lui.

— Am nevoie de un scafandru principal pe lisa în sezonul acesta, Fong. Sunt sigur că pot să-ți ofer mai mult decât te-a plătit vreodată Lacey.

Rupse cecul și i-l dădu manilezului.

— Uite un avans și o primă de loialitate. Huey dădu din cap recunoscător.

— Poți să angajezi singur echipajul, continuă George. Să ai doar grijă ca printre marinari să fie și prietenul tău, Espada.

— Doctorii spun că nu mai poate să se scufunde, șefu'.

— O să se scufunde. Dacă-i oferi destul.

Huey întinse mâna după cec dar George îl plesni peste ea înainte ca el să apuce hârtia.

— Ai grijă ca Espada să nu se întoarcă și eu îți dublez prima.

Huey ridică privirea, uitându-se exact în ochii lui George Niland. Acesta putu să citească întrebarea din ei dar n-avea nici o intenție să dea explicații gălbejitului acesta împuțit. Banii erau singurul răspuns de care avea nevoie.

— Înțelegi?

Huey încuviință.

— Periculoasă treabă, scufundatu' după perle.

Luă cecul și plecă.

Wes aruncă o privire prin celula minusculă și clătină din cap:

— Am fost aici de vreo mie dă ori. Mata?

— E prima dată, Wes.

— Copoii m-a adus aici dă beat mereu ș-o dat' că am lăsat-o grea pă Mary. Așa zice ei. N-au dovedit nimic. Era gemeni orișicum. Nici o femeie n-are gemeni. Niciodată n-a avut.

Se sui pe patul de lângă al lui Cameron, cu mâinile greoaie pe genunchi:

— Și ce-o să facă cu mata, căpitane?

— Vor să mă spânzure, Wes.

Wes își umflă obrajii:

— Pă mata? Ba nu, ei nu vrea să te spânzure, căpitane. Asta-i nebunie.

— Nu cred c-o să mai mergem vreodată împreună după perle, Wes.

Wes clătină din cap.

— Nu-i bine.

— Mai bine ți-ai găsi alt lugher, Wes.

— Poa' mă duc pă Ilsa, așa crez.

— Cine-i șeful?

— Huey Fong.

— Fong? Ai grijă. Să n-ai încredere în el. Se zice că odată i-a tăiat parâma de salvare unui scufundător când Donna a nimerit în furtună.

— Bani-i buni.

— Fii atent, omule.

Wes îl privi pe Cameron.

— Ești un om bun, căpitane. Nu-i bine.

Păru gata să mai spună ceva dar se răzgândi. Se ridică și rămase acolo, ezitând.

— Hai, dă-i drumul, Wes.

— Nu-i nimic, zise Wes în cele din urmă.

Bătu în ușă. Când Sergentul Clarke o deschise, Wes se uită dușmănos spre el cu mâinile în șolduri, repetând:

— Nu-i bine.

Clarke ridică din umeri:

— Nu eu fac legile.

Cameron clătină capul:

— Are dreptate, Wes. Nu e vina lui.

Wes ridică din umeri și trecu pe lângă polițist:

— Pa, căpitane.

— La revedere, Wes. Ușa se trânti în urma lui.

În Chinatown era liniște. Era mijlocul zilei, ora siestei. Timp

de nouă luni în fiecare an, între aprilie și decembrie, Broome dormea. Doar când echipajele veneau acasă în extrasezon se trezea orașul. A doua zi, Ilsa și restul vaselor lui Niland urmau să ridice ancora îndreptându-se către sud, către Condon Banks.

Huey Fong îi luase banii lui Niland dar n-avea intenția să-l omoare pe Simeon Espada el însuși. Desigur, dacă apărea ocazia, urma să profite de ea; dacă izbucnea o furtună în timp ce Simeon era în apă, sau dacă parâma lui se încâlcea într-un banc de corali, sau… ei, erau o mie de morți posibile pentru fiecare scufundător. În calitate de căpitan pe Ilsa, la un moment dat putea să vină clipa în care viața lui Simeon să atârne de hotărârea lui.

Dar n-avea de gând să-și pună lațul de gât pentru George Niland. Simeon mai avea încă rude și prieteni în echipajele de pe alte vase, banii albului nu i-ar servi la nimic dacă s-ar trezi cu un cuțit între coaste. Exista o cale mai bună.

Hoinărea către magazinul lui Tanaka prin hărmălaia și aglomerația de pe Sheba Lane. Un japonez bondoc într-un maiou alb și pantaloni scurți se apleca să ia niște mătăsuri din vitrină. Trăsăturile altă dată regulate ale lui Hanaguchi erau acum oribil desfigurate. O cicatrice mare îi traversa nasul și cobora pe obraz, iar pielea de deasupra unui ochi era de un roz murdar, ca ceara topită.

— Ce cauți aici? se răsti Hanaguchi.

Vocea îi suna ca horcăitul unei gâște. Acum koepangerii și malaiezii, de fapt chiar și băștinașii, râdeau de el pe la spate.

— Vroiam să te văd.

— Pentru ce?

— Vrei să fi chit cu Simeon Espada?

Hanaguchi strânse flegma care-l sufoca și o scuipă în rigolă:

— Mai bine vino înăuntru. Vorbim acolo.

Huey așteptă în birouașul din spate până când Hanaguchi închise magazinul. Câteva minute mai târziu, acesta împinse perdeaua cu mărgele și veni să se așeze. Sfântă Fecioară, Simeon îl aranjase bine de tot! Huey se uită fix la cicatricea roz, lividă, de pe fața celuilalt:

— N-o să te mai scufunzi?

Hanaguchi se aplecă în față și figura lui oribilă ajunse la câțiva inci de a lui Huey Fong.

— Prietenu' tău mi-a făcut asta. Nas zdrobit, obraji zdrobiți, tot zdrobit înăuntru. Doctor zis la mine – tu terminat. Dar am încercat doar o dată. La un stânjen simțit că crap, ca pepene. Așa că nu mai scufund. Trebuie lucrat aici magazin.

— Vrei să fiți chit? șopti Huey.

Ochii lui Hanaguchi se îngustaseră.

— De ce venit aici, manilezule?

— Am motivele mele.

— Tu prieten cu el, nu?

Huey ridică din umeri.

— Poate da. Poate nu. Depinde de tine, japonezule. Vrei să-l vezi plătind pentru ce făcut la fața ta, la viață ta?

— Cum?

— Eu scafandru principal pă Ilsa acu'. Simeon e număru' doi. Vreau oameni echipaj.

— Echipaj? făcu Hanaguchi disprețuitor.

— Pă mare se întâmplă orice. Depinde de tine.

Hanaguchi se gândi la vorbele lui.

— Ce echipaj?

— Bucătar.

Hanaguchi sări în picioare:

— Bucătar?! Tu vrei la mine să fiu bucătar?!

De buza de jos îi atârna un scuipat.

— Păi, nu poți să fi șef de echipaj, continuă Huey, încercând să-și păstreze cumpătul. Se ridică în picioare – După cum spuneam, depinde dă tine, japonezule.

Se întoarse, gata de plecare. Era o cacialma, fiindcă era disperat, dar avu efectul scontat. Hanaguchi îl apucă de braț. Huey privea avalanșa de emoții pe fața celuilalt.

— Cum? zise în cele din urmă Hanaguchi.

— O să-ți spun. Pă mare.

— Să fie încet.

— Încet, repede, mie nu-mi pasă.

— Bucătar?

— Lisa pleacă dimineață.

Hanaguchi arăta ca un om care tocmai luase otravă.

— Aș fi fost scafandru principal sezonu' acesta dacă nu era manilezu'.

— Putem să ne uităm amândoi cum moare, promise Huey.

Ieși afară, în soarele strălucitor de martie. Aproape că simțea deja banii în buzunar.

Pământul roșu era gol. Nu trecuse nici măcar destul timp ca să pună pisania. După-amiaza promitea să fie din nou ploioasă, departe deasupra oceanului fulgerele sclipeau în spatele norilor cenușii ca ardezia. Se apropia una dintre ultimele furtuni ale sezonului, în curând Sezonul Ploilor avea să se încheie, vasele aveau să plece iar pe mare lăsând orașul tăcut, pustiu, și pe Kate pradă tristeții.

— Mă strângi prea tare, se văită Jamie.

— Îmi pare rău, Jamie – murmură Kate, revenind în prezent și strângând mai puțin mânuța băiatului.

Deci până la urmă Cameron o pătise, temperamentul lui binecunoscut îl dusese către ce-i mai rău. Temperamentul și setea de răzbunare.

— Bunicul e-acolo jos? întrebă Jamie.

— Da, dragul meu, este.

— Nu-l doare?

— Nu mai poate să simtă durerea, scumpule. Ți-am spus, sufletul lui s-a dus în cer, la îngeri.

Era ultimul loc în care se aștepta să-l vadă pe tatăl ei. Fără îndoială că locul celălalt, cel fierbinte, era exact pentru cei de teapa lui Flynn. Acolo va fi binevenit și se va simți mult mai bine, jucând biliard cu diavolul și căutând o cale ca să-l înșele la bani.

— Cum poate să fie și aici și-n cer? întrebă Jamie.

— Pur și simplu e, răspunse Kate iritată.

Tot nu putea să conceapă ce făcuse Cameron! Cum a putut vreodată să aibă încredere într-un asemenea om? acum inima i se împietrise, era plină de răceală, doar Jamie o mai făcea să simtă că e vie. Blestemat să fie Cameron McKenzie, blestemați fie toți bărbații!

— Și atunci care parte din bunicu' e aici jos? insistă Jamie.

— Corpul e-aici, Jamie, iar sufletul e în cer.

— Ce e sufletul?

Ah, numai fiul ei putea să pună o asemenea întrebare. Și cum să-i răspundă? Ce să-i spună lui și ce să-și spună în sinea ei? ce simțise pentru Cameron, ce simțea acum pentru Jamie, ceva ce nu putea fi atins sau văzut, nu putea fi nici măcar explicat, cam asta credea ea că e sufletul.

— E acea parte din tine care nu îmbătrânește și nu moare niciodată.

Jamie se încruntă la ea. Avea o minte logică, exact ca George, și pe urmă avea doar șase ani. Cum putea el să înțeleagă ce e sufletul? unii dintre noi, se gândi Kate, trăiesc o viață întreagă fără să afle. Unii, ca George sau ca Flynn, nu se gândesc niciodată la el.

Dar Cameron fusese o parte a sufletului ei; iată de ce mai întâi trădarea lui și pe urmă asta, actul acesta de neconceput, îi distrusese însăși esența spirituală. Când îi va veni rândul să moară o vor pune aici, în pământ, lângă tatăl ei, dar în clipa de față simțea că în pământul noroios și greu nu va mai rămâne destul nici ca să se înalțe la cer, nici ca să coboare în iad.

Lugherele pluteau rapid spre Entrance Point, întrecându-se unul cu celălalt pentru onoarea de a conduce flota. Simeon stătea la pupa Ilsei și se uita cum bungalourile albe din Broome dispăreau în spatele tufelor de mangrove.

Tot se mai întreba dacă luase decizia corectă. Fusese pe punctul de a se preda Sergentului Clarke dar Huey Fong îl convinsese să n-o facă.

— Tu ești nebun! N-o să spânzure un șef alb! Îți pui capu'n laț pă nimic!

Și dacă Huey greșea? Cum putea să-l lase pe McKenzie să moară? Îi datora viața; era destul că avea pe conștiință moartea unui om, n-ar avea o clipă de liniște tot restul vieții dacă l-ar lăsa pe McKenzie să plătească pentru ceva ce n-a făcut.

Perla aia nu-i adusese decât disperare. De ce-a trebuit Flynn

să moară?! anna îi sfâșiase inima, iar acum fantoma lui Flynn îi apărea la fiecare pas. Cu gândul la ea degetele i se încleștaseră pe velatură. Ar vrea s-o distrugă tot așa cum l-a distrus ea.

„Nu ești alb. Nu fi așa de prost, n-aș putea niciodată să mă căsătoresc cu tine."

Se hotărî. Ar trebui să mărturisească totul. Oricum viața nu-i aparține, e a șefului alb, a lui McKenzie. O să spună tuturor cum fusese un accident, că făcuse totul pentru Anna și când îl vor spânzura, ei îi va părea rău.

Auzi clinchetul tigăilor și își puse capul pe tambuchiul murdar. Hanaguchi își făcea de lucru cu tigăile și castroanele lui.

— Deci până la urmă ai găsit ceva la care ești bun!

Hanaguchi nu răspunse. Aiii, ce căldură era înăuntru!

Își șterse sudoarea de pe față cu dosul palmei și aprinse plita cu lemn de mangrovă. Îl ignoră pe kichibu manilez.

— Ți-e prea frică să te scufunzi, ha? insistă Simeon.

Hanaguchi zări pe tambuchi un cuțit cu mâner de os. Tare-ar fi vrut să-l vâre în măruntaiele manilezului.

— Nu pot să scufund deloc.

— Ai o voce de rață.

Hanaguchi lăsă capul în jos, ca un bucătar ascultător.

— Da, șefu'.

Simeon era dezamăgit. Sperase că micuțul japonez îi va oferi scuza de-al azvârli în apă, așa cum făcuseră prietenii lui Hanaguchi cu un koepanger în sezonul trecut. Poate că asta l-ar mai fi înveselit. Dar se părea că bătaia pe care i-o dăduse îl cam tâmpise pe japonez.

După ce Simeon plecă, Hanaguchi înălță cuțitul și-l azvârli în peretele de lemn. Nu știa dacă va mai putea aștepta câteva zile în plus moartea manilezului.

Rosie privi de la fereastra ei din Hotel Continental către cocioabele din Chinatown. Puse o mână pe burtă.

Fusese la tribunal în fiecare zi, știa că dragul de Cameron va fi condamnat dacă nu-i sare cineva în ajutor. Cu siguranță nu făcuse fapta de care era acuzat, știa cel puțin atâta despre el.

Dacă el afirma că e nevinovat asta era destul pentru ea.

Știa că el n-o iubește. Adevărul i se citea în ochi. Nu-și făcea nici o iluzie cu asta. Dar era un om bun, chiar dacă nemernica aia fandosită de Kate Niland nu putea să vadă asta, iar ea, Rosie, nu-l va lăsa să moară.

— Puteți, vă rog, să vă declarați numele către juriu?

— Rosemary Kathleen Thompson.

Barrington își potrivi roba.

— Ocupația?

— Lucrez la bar, domnule.

Barrington strâmbă din nas de parcă ar fi simțit mirosul de hamei fermentat.

— Și unde locuiți, domnișoară Thompson?

— La Conti – la Hotel Continental.

— La Hotel Continental.

Barrington își aranjă notițele de pe masă, din fața lui.

— La hotel, repetă el cu un zâmbet rece. Ei bine, domnișoară Thompson, afirmați în declarație că erați cu acuzatul, domnul McKenzie, în noaptea de trei ianuarie.

— Așa e, domnule.

— Dar crima s-a comis în noaptea următoare. Pe patru.

Rosie păru tulburată. Se uită în sus către judecător.

— Păi, în noaptea în care a fost omorât domnul Flynn, domnule. Nu-mi amintesc exact data.

— Nu vă amintiți când ați fost acolo.

— Nu-mi amintesc data. Dar era în noaptea când a fost omorât bietul domn Flynn.

Whitehouse sări în picioare:

— Obiecție, Onorată Instanță. În declarație, martora a afirmat clar că era cu pârâtul în noaptea crimei. Prietenul nostru iscusit hărțuiește martora.

— Se acceptă.

Barrington făcu o plecăciune către judecător:

— Scuzele mele către curte.

Dar obținuse ceea ce dorise.

— Ce făceați pe Roebuck, domnișoară Thompson?

Rosie își privi mâinile:

— Am explicat deja asta în instanță, domnule.

Barrington frunzări din nou hârtiile de parcă și-ar fi verificat notițele despre examinarea martorei de către Whitehouse.

— Ah, da, îmi cer scuze. Ați declarat că aveați relații intime cu acuzatul.

— Făcu o pauză și se uită către juriu.

— Cu câți bărbați sunteți în relații intime, domnișoară Thompson?

În sală se auziră murmure. Whitehouse se ridică:

— Obiecție, Onorată Instanță.

Judecătorul miji ochii la Barrington pe deasupra ochelarilor de parcă ar fi încercat să vadă printr-o ceață groasă:

— Domnule Barrington?!

— Intenționez să demonstrez, Onorată Instanță, că martora nu este o persoană de bună credință.

— Moralitatea fetei nu are nici o relevanță în acest caz! țipă Whitehouse.

Judecătorul își notă repede ceva:

— Continuați cu grijă, domnule Barrington.

Whitehouse se uită chiorâș la Barrington, apoi se cufundă în scaun, ale cărui picioare alunecară cu zgomot pe podeaua de lemn.

— Mulțumesc, Onorată Instanță, zise Barrington.

Își întoarse atenția asupra martorei:

— Domnișoară Thompson, e adevărat că sunteți însărcinată?

Rosie se uită disperată către Whitehouse.

— Domnișoară Thompson? Sunteți sau nu însărcinată?

— Da.

Deodată, în sala de tribunal se făcu foarte liniște. Rosie număra cercurile pe care le trasau lent palele ventilatorului de deasupra. Unu-doi-trei-patru… se uită spre jurați. Doi dintre bărbați urcaseră în camera ei de deasupra barului, în Hotel Continental.

— Cine este tatăl copilului?

Rosie nu răspunse.

— Este acuzatul?

— Nu, făcu repede Rosie, Nu este co…

— Atunci cine este tatăl, domnișoară Thompson?

Simți inima bătându-i în piept zgomotos.

— Îmi pare rău domnișoară Thompson, vreți să repet întrebarea?

— Nu știu.

— Poftim?! Nu v-am auzit.

— Am spus că nu știu!

Un „luate-ar naiba” nerostit se ghicea la sfârșitul propoziției.

— Nu știți…

Barrington își consultă din nou notițele, de parcă l-ar fi încurcat deoarece conțineau complicate calcule matematice.

— Înțeleg – își arcui buzele – De ce nu știți, domnișoară Thompson?

„Oh, Doamne,” se gândi ea „nu i-am făcut decât mai rău lui Cam!”

— Nu e adevărat că acuzatul este tatăl copilului și că ați face orice vă stă în putință ca să încercați să-l protejați?

— Nu el este tatăl.

— Atunci cine este, domnișoară Thompson?

Rosie se uita la Cameron. El strângea atât de tare barele boxei încât încheieturile i se albiseră.

— Domnișoară Thompson, este sau nu adevărat că practicați prostituția de când ați venit în Broome?

Rosie încuviință în tăcere.

— Vă rog să răspundeți cu da sau nu.

— Da.

— Știți că este ilegal să vă angajați în aceste relații pentru satisfacții bănești?

— Da.

Barrington își răscoli iar hârtiile.

— Spuneți că întrețineați relații intime cu acuzatul, domnișoară Thompson. Ar fi corect dacă aș afirma că sunteți îndrăgostită de el?

Rosie se uită la Cameron. El clătină din cap.

— Da, răspunse ea.

— Vă rog, vorbiți mai tare.

— Da!

— Pot să vă atrag atenția că o tânără capabilă să-și „ofere” corpul e capabilă să-și ofere de bunăvoie mărturia pentru cineva de care crede că e îndrăgostită?

Rosie închise ochii. Își dădea seama de enormitatea greșelii ei. Încercând să-l salveze pe Cam, nu făcuse decât să-i sape mormântul.

După ce ea părăsi boxa martorilor, Cam se uită la membrii juriului. Putea ușor să le citească expresia feței. Mai rămăsese un singur om în Broome care știa că nu el îl omorâse pe Patrick Flynn; era omul pe care-l văzuse fugind de lângă cadavrul lui Flynn în noaptea aceea, pe plajă.

Rosie păși cât de demnă reuși pe lângă spectatorii tăcuți. Ochii bărbaților erau îndreptați în altă parte, unii din jenă, alții din conștiința vinovăției. Femeile o priveau de sus, cu ochii arzând de ură sau dispreț.

„Oh, Rosie,” gândi Cameron „nu meritai asta.”

Peste Condon Banks venise dimineața. De pe Ilsa se ridica un fuior de fum, iar gălețile erau aruncate în apa sidefie ca să adune apă pentru spălatul de dimineață al echipajului. Koepangeri și malaiezi în saronguri sporovăiau cu voci melodioase în timp ce-și beau cafeaua.

Simeon stătea rezemat de balustradă și fuma ultima țigară înainte să-și pună costumul de scafandru. Hanaguchi se apropie atent în mână cu o cană de cafea.

— Poftim, șefu'.

Simeon îi dădu peste mână, azvârlind pe jos cana. Ea se rostogoli pe punte oprindu-se într-o grămadă de scoici nedeschise.

— Ia-o de-aici!

Hanaguchi înjură pe înfundate, ștergându-și pe pantaloni mâna friptă cu cafea.

— Mâncarea-i de căcat! Cafeaua ta-i de căcat!

Hanaguchi făcu o plecăciune și bătu în retragere.

— Da, șefu'.

Oamenii din echipaj ascultară schimbul de replici, ridicară din umeri și se întoarseră la lucru. Se știa ce temperament oribil au scafandrii când lucrează. Majoritatea aveau

permanent „reumatism” – cazuri ușoare dar cronice de blocaje articulare. Le dădeau dureri teribile în umeri și migrene constante care adesea îi țineau toată noaptea treji. De obicei, durerea nu ceda până când nu coborau iar în ocean. N-aveai ce să faci, doar să stai deoparte de scafandru și să-ți vezi de muncă.

Tenderii verificară colacii de funie de manila pentru parâma de siguranță a scafandrului și furtunul roșu de cauciuc ce reprezenta alimentarea lui cu aer. Simeon intră în costumul de scafandru și se așeză pe taburet alături de catargul principal ca să aștepte ca lugherul să intre sub vânt. După ce-și termină țigara, stinse chiștocul și-l aruncă în scurgere. Ar mai fi vrut una rău de tot dar mai era puțin până la scufundare.

Nu dormise în noaptea trecută dar nu din cauza „reumatismului”. Fantoma șefului alb îl vizitase iar. Chiar și acum, dacă închidea ochii, o putea vedea. Așa, mort, fața lui Flynn era cenușie, iar oasele albe ale craniului sclipeau în masa lipicioasă de păr încâlcit și însângerat. Flynn bântuise pe lângă priciul lui toată noaptea.

În curând, fantoma lui va avea o tovarășă, a șefului alb McKenzie. Cu o după-amiază în urmă, goeleta lui Niland, Ada, le adusese provizii și „cuierele de bază” – țigări și băutură. Ada le mai adusese și vești din Broome – Cameron fusese găsit vinovat. Urma să fie îmbarcat pe următorul vapor și spânzurat în închisoarea Fremantle.

Șeful cel alb se scufundase fără costum la patru stânjeni cu o funie ca să-i salveze viața. Nu putea să-l lase să moară.

Wes, gol cu excepția unei perechi de pantaloni scurți din bumbac, se învârtea pe punte:

— Tremuri. Ai r'umatism acu' de dimineață?

— Sunt bine. Unde-i Huey Fong?

— O fi tot la priciu' lui. Crez că tu cobori primu'.

Briza se stabilizase, bătea dinspre est. Echipajul ridică funga și zalele lanțului ancorei zornăiră și gemură în timp ce Ilsa se așeză sub vânt. Simeon ordonă echipajului să ridice vela principală și trinca, iar koepangerii puseseră în funcțiune pompa de aer. Lisa își începu întoarcerea ca să se plaseze în

direcția vântului către extremitatea zonei de scoici unde fuseseră cu o zi înainte. Soarele se ridica deja deasupra stâncilor roșii aflate de-a lungul Plajei de Optzeci de Mile. Simeon coborî pe scara de frânghie. Fața corsetului era lipită de balustradă.

Wes îi legă greutățile la costum și apoi îi prinse în șuruburi casca grea, înverzită de apa oceanului. Verifică parâma și furtunul și apoi se duse la găleata cu apă care stătea în mijlocul punții. Scoase din ea vizorul căștii, îl uscă și îl prinse la locul lui. Bătu cu degetul în sticlă și încuviință.

Hanaguchi se uită la Simeon care pluti câteva clipe la suprafață și apoi se scufundă într-o spumă de bule. Rânji. Într-o oră, cu puțin noroc doar în câteva minute, Simeon va fi mort. De-o moarte oribilă. Își atinse cicatricea care cobora șerpuind peste nas și obraz. Da, o moarte oribilă era exact ce merita.

Se întoarse în cambuză și așteptă ca primele țipete de pe punte să-i dea de știre despre începutul răzbunării lui.

Cameron privea prin spațiul strâmt dintre gratiile ferestrei cum se ridică luna deasupra mangrovelor. Era de-un roșu ruginiu, ca și pământul din Kimberley. Lună însângerată o numeau prin partea locului. Se ridică din ce în ce mai sus pe cer, schimbându-și culoarea din roz în argintiu până când ajunse deasupra golfului, rotundă ca o perlă.

Cam întâlnise moartea de multe ori în timpul experimentelor Marinei din lacurile scoțiene, apoi pe Dreadnought la Iutlanda și în apele calde și verzi ale terenurilor perlifere. Dar nu crezuse niciodată cu adevărat că-și va găsi sfârșitul în mare și iată că în cele din urmă se părea că avusese dreptate.

Nu de moarte se temea în clipa de față. Dar crezuse totdeauna că într-o zi va regla lucrurile cu Kate; chiar după ce fusese arestat, sperase cel puțin s-o vadă încă o dată și să-și susțină nevinovăția, să-i spună adio, să încerce să-și găsească pacea. Dar el îi înșelase încrederea o dată și se spune că încrederea e ca cinstea femeii; o poți pierde doar o dată și dispare pe veci.

Regreta ce i se întâmplase bietei Rosie și că nu va putea

vreodată să o răsplătească pentru ce încercase să facă pentru el. Se înșelau în privința ei bărbații aceia de la tribunal care o judecaseră așa sever. După unele criterii putea părea o târfă dar era în același timp foarte inocentă.

În ceea ce-l privea, el își pierduse inocența când o trădase pe Kate Flynn. Și acum se părea că nu va exista momentul răscumpărării vinei. Poate că oricum nu merita asta.

Și mai era și perla.

Va muri așa cum a trăit, un om sărac. Jurase de când era un copil că va realiza ceva în viață, că se va ridica deasupra sorții pe care Creatorul i-o rezervase în mahalalele din Glasgow. I-ar fi trebuit doar o perlă minunată ca să-și schimbe soarta.

O lună ca o perlă picura argint printre zăbrele, iar el o cuprinse în palmă gândindu-se c-ar putea s-o atingă. Atât de departe și-atât de aproape. Își retrase mâna, era goală, dar lumina ei fantomatică îl chema ca o promisiune încă neîndeplinită.

Simeon semnaliză că a atins fundul, își ajustă supapa de admisie a aerului în funcție de presiunea apei și bulele se ridicară, bolborosind prin cască pe lângă urechea sa dreaptă. Singurul sunet pe care-l mai auzea era țăcănitul ritmic și liniștitor al pompei de aer la zece stânjeni deasupra lui, pe punea vasului Ilsa.

Era pe un teren plat plin de alge de mare și altă vegetație care se ondula în ritmul mareei verzi. Merse încet înainte ridicând cu botul ghetelor strălucitoare norișori de nisip. O stâncă acoperită de corali luci stins în ceață în fața lui, punctată de roșul aprins și galbenul plantelor de mare elastice.

O broască țestoasă trecu repede pe lângă el la zece iarzi distanță cu gâtul cel lung întins, întorcându-l la stânga și la dreapta. O urma silueta cenușie și suplă a unui rechin-tigru care încerca să muște înotătoarele broaștei exact ca un ogar care fugărește un iepure. Simeon nu văzu rechinul. Localizase strălucirea înșelătoare, stinsă, a sidefului într-o scoică de pe stâncă și se îndrepta greoi într-acolo.

Deodată se opri alarmat. Din umbra de sub stâncă venea spre el ceva, ceva care aluneca pe sub o muchie. La început crezu

că e un pește mare, poate un grouper. Dar apoi văzu părul argintiu plutind ca într-un vis odată cu clătinarea apei și ochii care luminau prin apa tulbure.

„Flynn” murmură Simeon; ecoul vocii lui în casca de cupru i se păru sonor ca într-o catedrală. Flynn zâmbea, iar pe dinți avea sânge. Simeon știa că e imposibil, fiindcă apa ar fi trebuit să-l dizolve, dar cumva sângele rămânea acolo, curgându-i pe față. Era îmbrăcat în costumul alb de olandă pe care-l purtase în noaptea aceea, pe plajă, și ținea în mână o batistă mare.

Simeon vru să-i semnalizeze lui Wes cu parâma de siguranță: „Ridicați-mă repede!” Dar își veni în fire. „Nu intra în panică, e doar imaginația ta. Închide ochii și va dispărea!” Simeon știa ce efecte are presiunea apei asupra minții. Nu văzuse el zeci de alți scafandri, malaiezi și manilezi ca și el, care veneau din adâncuri cu ochii larg deschiși, bâiguind ceva despre fantomele din ocean și despre monștri cu ochi verzi?

Dar când deschise din nou ochii, Flynn era tot acolo, plutind în fața lui. Se oprise și despăturea batista. Flynn luă obiectul pe care-l ascunsese acolo și îl ridică, legănându-l cu mâna stângă. Un lanț. Desigur, era imposibil, totuși îl auzi vorbind: „Iată-ți plata pentru perlă, băiete!”

Simeon închise ochii strâns. Doar o fantomă. Nu e real. Când deschise iar ochii, Flynn dispăruse. Fusese înlocuit de ceva mult mai groaznic. Era rechinul-tigru, cu desenul specific vizibil clar din lateral. Înota încet către el, iar botul lui scurt, bont, ieșea în relief ca al unui câine care își adulmecă hrana, carne crudă. Gura ca o seceră lăsa la vedere șirurile de dinți ascuțiți și tăioși ca niște lame.

Simeon ieși din amorțeală. Întinse brațul către rechin și trase înapoi manșeta costumului, eliberând în apă un roi de bule. O făcuse de nenumărate ori când întâlnea pești prea curioși. Rechinii erau de fapt lași, iar tactica asta nu dăduse niciodată greș înainte, îi speriase de fiecare dată.

Rechinul se întoarse ca să plece. Dar apoi, spre groaza lui Simeon, se întoarse și începu din nou să-i dea târcoale, din ce în ce mai aproape. El eliberă încă un șuvoi de bule în apă. Rechinul se întoarse dar după o clipă reveni, și mai curios.

Simeon știa că rechinul nu-l va ataca imediat, că va fi neliniștit de forma lui amenințătoare și misterioasele lui bule. Dar va ajunge ca unul dintre dinții lui să-i sfâșie cât de puțin costumul și apa va năvăli înăuntru, iar el se va îneca în câteva secunde. Trebuia să iasă la suprafață.

Simeon se aplecă și răscoli nisipul, iar mâna i se încleștă recunoscătoare pe o piatră mare. Apoi apucă parâma de salvare cu toată puterea și dădu semnalul: Ridicați până când vi se rup oasele! se uită încă o dată în jur după rechin și fu asurzit de propriile țipete. Fălcile rechinului se deschiseseră ca o balama și dincolo de ele Simeon zărise branhiile de-un roșu sângeriu.

Fălcile rechinului se încleștaseră în jurul căștii de cupru. Sfântă Fecioară! Era ca și cum ar fi fost prins în interiorul unui clopot de catedrală pe care cineva l-ar fi lovit cu un baros. Simțea că timpanele i-au fost străpunse de zeci de ace înroșite. Sfântă Fecioară! Nu se mai putea gândi decât cum să iasă mai repede din apă. Rechinul era trimis de diavol.

Wes și echipajul începuseră să-l ridice cu parâma de salvare. Privi în sus. Douăzeci de stânjeni. Carena de aramă a Ilsei părea așa de îndepărtată, la fel de neatins ca luna. Deschise larg supapa de aer de pe cască. Aerul care năvălea în costum îl va ajuta să ajungă mai repede la suprafață.

În timp ce era smucit în sus prin apă, rechinul începu să-l urmărească. Simeon simți cum urina caldă îi alunecă pe picior în jos în întunericul costumului. N-o să reușească să se salveze! Rechinul se repezi iar înainte. Disperat, Simeon îl lovi cu piciorul, iar cizma lui grea îi atinse nasul. Rechinul se roti, furios și nedumerit; câteva secunde, Simeon crezu că va pleca. Își înălță capul în interiorul căștii cercetând atent apa tulbure, verzuie.

Dar îl văzu apropiindu-se din nou, o siluetă întunecată, aproape în afara câmpului său vizual, în spate și la stânga. Privi în sus. Mai erau câțiva iarzi. Atât de aproape! Trageți mai tare, blestemaților, trageți mai tare! Rechinul se îndreptă în viteză către el. Simeon lansă piatra cea grea pe care o ținuse în mâna dreaptă. Rechinul-tigru coti instinctiv și o

înfulecă.

Imediat, capul lui Simeon ieși din apă, iar el putu să audă, chiar prin cască, țipetele oamenilor din echipaj care încercau să sperie și să gonească monstrul aruncând în apă obiecte și lovind carena cu cănile de tablă și cu harpoanele.

Fără voia lui, oceanul îl eliberă pe Simeon, ale cărui cizme ieșiră din apă șiroind. Era în siguranță. Deodată, rechinul se ridică din apă cu fălcile căscate. Dinții se închiseră ca o capcană de oțel și Simeon crezu că și-a pierdut piciorul. Țipă și apoi își pierdu cunoștința.

Rechinul mușcă vârful cizmei de plumb a lui Simeon și dispăru în adâncuri.

Junzo aduse două farfurii de slănină cu ouă din bucătărie și puse una pe masă, în fața lui George. Kate ridică mâna și clătină din cap.

— Do'nșoara nu foame?

— Nu, mulțumesc, Junzo. Te rog, ia-o de-aici.

Junzo clătină capul și se retrase la bucătărie.

— Ești bine, draga mea?

— Da, mulțumesc, George. Doar că nu-mi e foame, asta-i tot.

— Abia dacă te atingi de mâncare în ultima vreme. Poate-ar trebui să te consulte doctorul Halloran.

— E din cauza căldurii.

— Ai slăbit foarte tare.

Kate aruncă șervetul pe masă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai agita pentru mine!

George se încruntă. Nu-i plăcea ca Jamie să fie martor la asemenea scene la masă.

— Ți-ai terminat porridge-ul? îl întrebă pe băiat.

Jamie împinse deoparte castronul gol:

— Îmi dai niște ouă cu slănină?

— Nu în dimineața asta. Du-te afară să te joci.

— Dar mi-e încă foame!

Jamie se întoarse către mama lui căutând susținere împotriva acestei nedreptăți:

— Vreau niște ouă cu slănină, mor de foame.

— Du-te să te joci! repetă George.

— După ce-o să mor de foame o să vă pară rău, bombăni Jamie.

Ieși în fugă din casă, trântind ușa de plasă. George oftă:

— Băiatul acesta nu poate fi strunit.

— E un băiețel normal.

— Își exprimă prea des opinia – George se șterse la gură cu un șervețel de olandă și puse jos cuțitul și furculița – Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să discut asta.

— E treaba cu McKenzie, nu-i așa?!

— Ce vrei de la mine? L-am iubit pe bărbatul ăsta.

George își încleștă pumnii pe sub masă. Doamne Dumnezeule, măcar de-ar avea decența să țină asemenea lucruri pentru sine!

— De la verdict încoace, ai un aer de parcă s-ar fi dublat peste noapte prețul scoicilor, zise Kate. Nu te aștepta să-ți împărtășesc triumful.

— Am făcut pentru el tot ce-am putut.

— Sunt sigură că ți-e recunoscător pentru asta.

Tonul ei batjocoritorii înfurie. Se întinse peste masă și o prinse de încheietură. Ea încercă să-și tragă mâna dar forța lui o surprinse.

— Ce vrei de la mine? Ți-am dat totul! Am făcut din tine o regină după ce el te-a lăsat în mocirlă! Așa mă răsplătești?

— Lasă-mă în pace, George.

— Mă denigrezi și mă critici pentru orice greșeală măruntă, îmi refuzi drepturile conjugale…

Kate sări în picioare dar el o reținu.

— Ei?!

Nu-l mai văzuse niciodată așa. Totdeauna fusese atât de distant, lipsit de patimă față de orice. Acum, privind în ochii blânzi cu irizări cenușii, ea înțelese că nu-l poate de fapt urî, nu cu adevărat. Dacă ura pe cineva, atunci se ura pe sine:

— Regret.

— Regreți?

— N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine. Am fost egoistă, a

fost o greșeală.

El îi eliberă mâna. Mânia lui dispăru la fel de repede cum apăruse. Își scoase ceasul din buzunarul de la piept și se ridică:

— Trebuie să plec. O să întârzii la birou. Junzo!

Intră în birou să-și ia servieta. Strigă din nou „Junzo!" și se îndreptă către ușă. O sărută pe frunte:

— Ne vedem la prânz.

Coborî treptele verandei către Buick. Junzo era deja la datorie, întorcând manivela ca să ambaleze motorul. George aruncă o privire către verandă și-l văzu pe Jamie dând înapoi lui Liddy prin fereastra de la bucătărie, o farfurie pătată cu gălbenuș de ou.

Se părea că toți își puseseră în minte să-l sfideze. Ei, pe drumul spre birou o să se oprească la închisoare să-i spună la revedere lui McKenzie. Asta o să-l mai înveselească.

Două ore Simeon zăcu la el pe prici plângând în hohote, ca un copil. Rechinul îi luase cu el o cizmă de plumb dar el nu era nici măcar zgâriat. Rechinul-tigru continua să dea târcoale Ilsei, corpul lui întunecat se zărea prin apa albastră și cristalină de la pupa. În ziua aceea nu se mai putea scufunda.

Wes luă din cambuză o cană cu cafea neagră și fierbinte și coborî pe tambuchi. Simeon stătea culcat pe o parte, făcut covrig, cu genunchii strânși la piept. Wes îi întinse cana de cafea. Ochii lui Simeon sclipiră:

— Domnu' Flynn?

Wes se încruntă:

— Sunt eu, Wes.

— Wes?

— Da' rechinu' acela te-a zăpăcit bine, ha?! Uite, bea asta, o să fie mai bine.

Simeon clătină din cap:

— N-a fost rechin. A fost Flynn. N-o să mă lase vreodată în pace, așa cred.

— Ce tot vorbești?! Iiiii-suse!

— L-am văzut, Wes. Rechinu' acela-l are pă Flynn în el!

— Poate te-ai scufundat prea mult, băiete.

— A venit direct spre mine. Cum n-am mai văzut vreun rechin înainte.

Wes puse cafeaua jos și se apropie mai mult:

— Ț-ai verificat costumu' 'nainte dă scufundare, mmm?

Simeon făcu semn că nu.

— Era pete pă costum. Mie mi se păru sânge.

— Flynn?

— Ia mai taci cu Flynn ăsta! Îți zisei că era pete dă sânge, zău așa! Poate cineva ți-a pus sânge de broască țestoasă pă costum.

Sânge de broască țestoasă! Doar un strop picurat în apă era de ajuns ca să înnebunească un rechin. În după-amiaza precedentă echipajul văzuse o broască țestoasă în apă. Trei dintre koepangeri săriseră peste bord și o capturaseră. O gătiseră și o mâncaseră la cină.

— Hanaguchi! șopti Simeon.

— Poate.

— Îl omor!

Wes îl apucă de umeri și-l ținu nemișcat peste prici.

— Dacă vrei să-l omori, treaba ta. Da' nu cât ești pă vasu' acesta. Mai e patru japonezi în echipaj, noi nu vrem război.

— Îl omor! repetă Simeon.

— Poate-ar fi mai bine, băiete. Să vede treaba că nu are dă gând să te lase-n pace că i-ai nenorocit fața. Da' pân'atunci mai bine-ai face pă nebunu'. Îi spun io lu' Huey Fong că mai bine te duci-napoi la Broome. S-a făcut?

Simeon încuviință. Malacu' avea dreptate.

— S-a făcut.

Huey se așeză pe vine la ușa cambuzei, șoptindu-i lui Hanaguchi:

— Wes a văzut petele dă sânge pă costum!

— Ce dovezi are?

— Trebuie găsită altă cale! poate Simeon nu se mai scufundă.

— Ajută-mă.

Huey privi în jur să verifice că niciunul dintre membrii echipajului nu trage cu urechea dar toți erau prea ocupați să

supravegheze rechinul, care apăruse din nou la tribord.

— E bătălia ta, japonezule. N-am nici o legătură.

Hanaguchi înălță cuțitul cu mâner de os, același pe care-l folosise cu o seară înainte ca să taie țestoasa. Îl puse sub nasul lui Huey:

— Tu o să mă ajuți! Sau poate urmezi!

— Mai bine te atârn în spatele vasului cum i-au făcut prietenii tăi la koepangeru' acela!

— N-o să îndrăznești!

Huey știa că japonezul avea dreptate. Ar fi fost o răzmeriță fiindcă la bord mai erau încă patru japonezi.

— Ajută-mă, manilezule!

Wes ieși din tambuchi, iar Huey se depărta de cambuză. Iiisuse! O ceartă între Hanaguchi și Espada era una dar dacă și căpitanu' era implicat, Dumnezeu să-i ajute pă toți.

Wes își aminti ce spusese Simeon dinspre Flynn, își atinse amuleta de la gât și făcu semnul care gonește piaza rea.

Simeon stătea întins pe prici, așteptând răsăritul. Era o tăcere de moarte, se auzea doar scârțâitul parâmelor și foșnetul valurilor care lovea carena. Auzi lipăit de pași pe puntea de deasupra în timp ce se schimba marinarul de cart. Simeon era amețit din cauza epuizării dar se lupta ca să nu adoarmă. De câte ori închidea ochii, îi apărea înainte fantoma lui Flynn.

Huey Fong se zvârcolea neîncetat prin somn, scrâșnind din dinți. „Reumatismul" scufundătorilor. Simeon suferise și el destul de asta. În cele din urmă, îl auzi pe Huey coborând pe prici și străbătând încăperea. Simți pe față răsuflarea fierbinte a celuilalt.

— Simeon? Dormi?

— Ce e?

— Nu pot să dorm. Mă doare groaznic.

— Ai încercat cu ulei de cajeput?

— Nu m-ajută nimic. Trebui' să-mi pun costumu' și să cobor. Ajută-mă.

Simeon se sculă și își puse un sarong în jurul taliei. Huey era într-o stare proastă. Trebui să-l susțină ca să poată ajunge

până la ușa tambuchiului.

Puntea era poleită cu argint de lună în al treilea pătrar. Când Simeon păși afară din tambuchi, sesiză o mișcare în spatele lui. Se întoarse ridicând instinctiv un braț ca să-și protejeze capul. Cavila de matisit îi căzu pe antebraț, rupându-l ca pe un băț uscat. El țipă din cauza durerii atroce și căzu înapoi printre colacii de parâmă. În ciuda durerii, continuă să se rostogolească. Fierul cel greu coborî din nou, despicând lemnul punții la numai câțiva inci de țeasta lui și se înțepeni acolo.

Îl strigă pe Huey în ajutor dar așa-zisul prieten îi trase la spate brațul lovit. Simeon simți bucățile zimțate de os trosnind și aproape leșină. Prin valul de durere, văzu în lumina lunii fața lui Hanaguchi deasupra lui. Hanaguchi reușise să desprindă cavila din lemnul punții și o ridicase deasupra capului. „Sfântă Fecioară!" gândi Simeon. Avea să moară.

— Cameron, ai un musafir.

Ușa se dădu de perete, iar Sergentul Clarke îl pofti în celulă pe George Niland. Cameron stătea întins pe pat cu mâinile la ceafă.

— Nu vreau să-l văd, mulțumesc, domnule Sergent.

George se întoarse către Clarke:

— Suntem prieteni vechi, Sergent. Vreau să am ocazia să-mi iau la revedere.

— Vrea să aibă ocazia să triumfe, zise Cameron. Domnule Sergent, v-aș fi recunoscător dacă m-ați lăsa amândoi în pace.

— Înțeleg că ești amărât. Dar eu am făcut tot ce-am putut. Trebuie să dai vina doar pe tine însuți.

— Scoateți-l de-aici, domnule Sergent.

Clarke ezită. Îl atinse pe George pe umăr:

— Dacă nu vă supărați, domnule…

— Și nevastă-mea mi-a spus să-ți transmit la revedere.

Cameron sări în picioare și se repezi către el. Clarke se interpuse și-l împinse înapoi pe Cameron pe pat, apoi îl scoase repede pe George pe ușă. Doar o clipă Cameron zări fața lui George prin ușa deschisă a celulei, în spatele lui Clarke. Zâmbea batjocoritor.

— Nenorocitule! strigă Cameron; apoi se potoli ca să aștepte ca ultima lui zi în Broome să ia sfârșit.

Simeon se răsuci cu fața către punte. Întinse înainte singurul braț sănătos ca să atenueze căderea și capul i se izbi de parapet, ceea ce-l făcu să amețească. Auzi un urlet de furie și văzu cum o umbră uriașă îl aruncă pe Huey Fong cu capul înainte în găurile de drenaj.

Wes!

Japonezul mai avea încă în mâini cavila. Se dădu înapoi, lăsându-se în jos gata de luptă. Apoi o ridică deasupra capului și o prăvăli asupra lui Wes. Simeon se azvârli înainte. Îl lovi pe japonez cu umărul în piept, dezechilibrându-l. Auzi cum drugul greu de fier lovește puntea, apoi el și Hanaguchi se loviră de parapet și se rostogoliră peste el în apă.

Simeon ieși la suprafață aproape sufocat. Își agită brațul drept, încercând să ajungă la Ilsa. Brațul stâng îi atârna inert în apă, ca un balast. Simți mâna lui Hanaguchi înfiptă în beregata lui, sufocându-l, împingându-i capul în apă. Luptă cu disperare dar Hanaguchi îl ținea bine din spate și el avea două mâini întregi cu care să apuce. Pieptul îi ardea. Apa îi năvăli în gură și tot corpul începu să i se zvârcolească și să se contorsioneze în timp ce începea să se sufoce. Făcu o ultimă încercare slabă de a rezista dar apoi urechile începură să-i vâjâie și întunericul îi acoperi ochii. Durerea agonizantă din plămâni încetă, iar el zări dinții însângerați ai lui Flynn rânjind și rana care-i despica partea din spate a craniului.

Era imaginea morții care se apropia.

Următorul lucru de care fu conștient – ceva se lovi de el ca un ciocan, azvârlindu-l afară din apă. Vroia să inhaleze aer în timp ce din nas și din gură îi țâșnea apă. Fundul carenei Ilsei era doar la câteva picioare distantă dar nu mai avea putere. Începu din nou să se scufunde în apă.

O mână uriașă îl înșfacă trăgându-l către scara Ilsei. Alte mâini se întinseră către el, trăgându-l sus la bord. Încercă să țipe când cineva îl apucă de brațul zdrobit dar din gâtlej nu-i ieși nici un sunet, doar gâlgâitul cu care apa de mare venită din stomac îi ieșea pe beregată. Stătea întins pe punte ca un

pește scos din apă, sufocându-se, cu corpul scuturat de convulsii. Simți cum cineva i se așează pe spate încercând să-i pompeze afară apa. Nu vroia decât să moară. De ce nu vroia Flynn să-l lase să moară?

Wes îl împinse iar pe Simeon din spate și manilezul vomită cam o jumătate de litru de apă de mare, apoi trase adânc aer în piept tremurând.

Wes merse la hubloul de la babord. Echipajul se uita țintă la ceva care plutea în ocean sub lumina lunii. Arăta ca un braț de om sau cel puțin ca o parte din el. Apoi ceva sparse luciul apei și se auzi un zgomot, un horcăit, ca de porc la troacă și obiectul care plutea a dispărut.

— Rechinul, mormăi unul dintre koepangeri, făcând semnul care păzește de piaza rea.

— Flynn, gemu Simeon; apoi leșină.

Huey Fong își spărsese capul, lovindu-se de cabestan. Zăcea inconștient pe priciul lui cu sângele curgând de sub un bandaj gros. Wes era acum căpitan pe Ilsa. Fiindcă bucătarul murise, scufundătorul numărul doi era pe jumătate nebun și infirm iar căpitanul grav rănit, n-aveau de ales, trebuiau să se întoarcă în port. Superstițioșii malaiezi și cei patru japonezi vroiau să coboare de pe lugher cât mai curând posibil. Corabia era bântuită de spirite malefice. Wes se îndoia că va mai putea fi cineva convins să navigheze din nou cu ea.

Huey deschise ochii. Se rostogoli pe o parte, iar Wes îi ținu o găleată sub bărbie ca să vomite.

— Ar trebui să te omor acu', îi zise Simeon.

Wes îl împinse deoparte:

— Poate, da' n-o s-o faci.

Huey mârâi și se uită la Wes.

— Unde-i japonezu'?

— Mort, băiete.

Huey ridică din umeri. Ei, slavă Domnului. Un cuțit mai puțin în spatele lui.

— Era nebun.

— Ai încercat să mă omori, făcu Simeon.

— Ce tot vorbești?

Simeon îl apucă cu brațul drept; stângul îl avea prins într-o atelă. Wes îl împinse înapoi.

„Madre de Dios!” gândi Huey. Ei, n-avea de gând să fie țapul ispășitor al șefului alb. Mai bine-ar încerca să iasă din asta oricum va putea.

— Îți spun dacă juri să nu-mi faci rău, îi răspunse lui Simeon.

Simeon ezită:

— Jur.

— Pe viața mă-tii?

— Pe viața maică-mii.

De ce nu? Maică-sa era oricum moartă.

— Șefu' alb mare, Niland. M-a plătit.

Simeon se uită la el uluit:

— De ce?

— De unde să știu io de ce? Doar mi-a spus că vrea să nu te-ntorci.

Wes se întoarse către manilez:

— Ce vroia cu tine șefu' al mare, băiete?

— Nu știu. Minte.

— Ba-i adevărat!

Simeon scoase cuțitul:

— Lasă-mă să-l crestez un pic.

Wes îl prinse de încheietură și strânse. Simeon scânci și cuțitul căzu pe punte.

— Poate mai bine mergi pă punte, zise Wes. Ca să nu fie al naibii bucluc, pricepi?

Fața lui Simeon se schimonosi de ură. Wes îl urmări îngrijorat. Tânărul manilez era ca un rechin rănit, imprevizibil și periculos. Brațul rupt nu putea fi bine pus la loc până când ajungeau în Broome, iar durerea îl înnebunea. Wes îl împinse zicând:

— Sus.

Simeon scuipă și dispăru în tambuchi. Wes luă cuțitul de pe jos și-l băgă la centură:

— Da' ce-a fost cu bucătaru' acela japonez?

— A făcut-o din ură.

Huey simți cum transpiră abundent. Singurul lucru pe care

nu trebuie să i-l spună lui Simeon acum e că el i-a luat perla. Dacă-i spune, sigur e un om mort. Wes clătină capul:

— E-un loc special în iad pentru oamenii ca tine, băiete. O să te prăjească la foc mic.

Roebuck Bay sclipea parc-ar fi fost acoperit cu sidef. Către nord pantele blânde înverzite ale lui Gantheaume Point coborau lin până la mare. Către sud se întindea Dampier Creek, unde scheletul unei goelete abandonate putrezea printre mangrove, asemenea oaselor unui dinozaur preistoric. Pe deasupra se rotea pașnic un stol de pelicani.

Wes vâslea așezat cu spatele către țărmul sângeriu. Simeon stătea în fața lui, cu brațul imobilizat, șoptindu-i povestea morții lui Patrick Flynn. După ce sfârși, Wes continuă să vâslească în tăcere, singurele sunete din jur fiind clinchetul vâslelor în rame și clipocitul apei. Nu vroia să se gândească la moarte într-o dimineață așa de liniștită și de frumoasă.

— Nu știu, băiete, zise Wes în cele din urmă.

Se opinti, iar în vâsle iar mușchii de pe pieptul uriaș se conturau cu fiecare bătaie:

— Nu știu dacă acu' te iubesc or' te urăsc. O să-l salvezi pă căpitan da' tot i-ai pus capu'n laț.

— N-am vrut să cadă beleaua pe el.

Wes rămase tăcut câteva clipe ca să ia mâna de pe vâsle și să atingă amuleta de la gât:

— Ei, io's bucuros că nu-s bunu' Dumnezeu.

— Îmi faci un hatâr?

— Poate.

— Huey Fong. Și el să plătească.

Wes clătină din cap:

— Nu știu, băiete, poate-i crăp capu' când am ocazia, da' Wes e-un om iubitor, nu un ucigaș.

— Fă-o pentru mine, Wes.

— Ai de-ai tăi aici-n oraș, băiete. Lasă-i pă ei să facă ce-i de făcut.

Traseră barca la mal și Simeon sări în apa care-i ajungea până la glezne. Wes clătină din cap. Nu-i decât un băiețandru. Expresia speriată de pe fața lui e ca a unui copil care-a chiulit

de la școală. Iii-suse! Dar îi sunase ceasul.

Simeon se întoarse către el:

— Ne mai vedem noi.

Wes încuviință tăcut. Ce putea să spună? Un om gata să se condamne singur la moarte n-avea nevoie de urări de baftă. Îl privi cum urcă desculț dunele către oraș. Simeon se opri doar o dată să se uite lung la tabăra lui Lacey, sperând să o zărească măcar în treacăt, ultima dată, pe Anna. Apoi dispăru din vedere și plecă să-l caute pe Sergentul Clarke.

Centaur, cu carena lui neagră, familiară și coșul de fum albastru, era ancorat la capătul lungului debarcader. Tocmai venise din Singapore și pleca peste o oră ca să prindă refluxul. Cu o zi în urmă ar fi trebuit să fie vasul care-l ducea pe Cameron spre moarte. Acum stătea pe debarcader în calitate de cetățean liber. După mărturisirea lui Simeon, Guvernatorul emisese imediat documentul oficial de iertare.

Cameron se uita în mulțime pentru unica față pe care-și dorea s-o vadă. Oamenii se uitau țintă spre el, era deja o celebritate, oameni de toate felurile, oameni care îl tratau cu respect sau cu suspiciune, dar el ignora strigătele de felicitare la fel de ușor cum ignora privirile ostile ale celor care încă nu erau convinși de nevinovăția lui. Mulțimea – oficialități ale guvernului, funcționari, oameni de afaceri din industria perlelor, dintre care unul făcuse parte din juriul care-l condamnase la moarte – se împrăștie, lăsându-l să treacă.

— Rosie!

Femeia se întoarse.

— Am auzit că pleci, frumoaso.

— Cameron!

El se uită la cufărul ponosit de la picioarele ei.

— Nu pot rămâne aici. Urăsc locul acesta acum.

Se uitară lung unul la celălalt, fără să găsească cuvintele potrivite.

— Îmi pare rău. Te-am dezamăgit, zise Rosie.

— Nu m-ai dezamăgit.

— La proces… Am încercat…

— Nu-nțeleg.

— Nu-nțelegi?!
— De ce mă bucur de afecțiunea ta? Nu cred c-o merit.
— Cam, eu…
— Rămâi aici cu mine.
— Cum?!
— Rămâi aici, Rosie. Nu fugi. Rămâi să locuiești aici și mărită-te cu mine.

Ea îl privi cu ochii mari, cu gura căscată de uimire. Vroia cu disperare să spună da. Dar cum ar fi putut el s-o iubească? Fusese târfa lui, el îi lăsase bani pe noptieră. Putea exista un singur motiv pentru această bruscă neașteptată declarație de dragoste; era recunoștință, nu iubire. Știa că de fapt n-o iubește sau cel puțin nu așa cum o iubise pe nevasta lui Niland.

— Te iubesc, Cam. Tu știi asta. Dar eu…
— Atunci mărită-te cu mine.

Trebuia să refuze. Era singurul lucru corect pentru amândoi. Totuși, dacă el ar iubi-o măcar un pic, asta ar fi destul… Dădu din cap a încuviințare.

El o ridică în brațe. Ea îi întoarse îmbrățișarea urându-se în același timp pentru slăbiciune. Spera că nu-și va regreta hotărârea.

Junzo se uita fix la farfuriile de pe masă cu o expresie posomorâtă, plină de reproș. Aproape că nu se atinseseră de pește, un barramundi file cu orez și șofran. O întrebă pe Kate:

— Nu bun, don'șoară?
— Mulțumesc, Junzo, a fost delicios. Pur și simplu nu mi-e foame.

George îi făcu semn din cap că poate ridica farfuriile. Junzo își făcu de lucru adunând lucrurile de pe masă. Ceva era în neregulă aici. De săptămâni întregi do'nșoara nu prea mânca și-acum își pierduse pofta și stăpânu'. În ritmul acesta, n-o să mai fie nevoie să gătească. Ei, mai bine, rămânea mai mult pentru el și Liddy.

George așteptă până când Junzo părăsi camera:

— Ai auzit veștile?

Ea încuviință în tăcere.

— Am crezut că vei sărbători.

— Hai să n-o luăm de la-nceput.

George se juca cu mustața. Își dădu deoparte linguriță de desert, pe urmă o puse la loc.

— E intolerabil că această… jigodie, oricine-ar fi, a tăcut atâta vreme. Iar eu refuz să cred că tatăl tău cumpăra perle furate.

— Toată lumea o face, George.

— Sper că nu mă incluzi și pe mine în „toată lumea".

Kate era prea obosită ca să se certe. El bătu darabana pe masă:

— Ei, cel puțin știm ce s-a întâmplat.

— Nu-mi pasă ce s-a întâmplat. Tatăl meu e mort. Nimic n-o să-l aducă înapoi.

— Îl consider responsabil pe Clarke însuși. Dacă și-ar fi făcut treaba…

Se auziră zgomote la ușa din față. Kate o auzi pe Liddy țipând și apoi ușa se dădu de perete cu zgomot. Se auziră pași grei pe coridor și vocea lui Junzo cum intervine. A treia voce era a unui bărbat, o voce mai profundă, extrem de furioasă.

— Cameron! zise Kate.

George păli. Sări în picioare și se repezi în birou. O clipă mai târziu Cameron apăru în cadrul ușii în timp ce Liddy încă îl trăgea de haină iar Junzo încerca să-i blocheze trecerea. Kate sări în picioare:

— E-n regulă. Poate să intre.

Îngrozită, Liddy plecă în grabă. Junzo, care-și amintea de Cameron ca de șeful alb care-i salvase viața în noaptea revoltei, se retrase imediat, ușurat. Se înclină politicos către Cameron, întorcându-se la bucătărie.

Cameron își scoase pălăria:

— Bună, Kate.

— Ce vrei, Cam?

— Vreau să-l văd pe soțul tău.

— De ce?

Cameron ignoră întrebarea, înclinându-și capul într-o parte:

— Ai slăbit, frumoaso. Sper că n-ai fost îngrijorată din cauza

mea.

În clipa următoare, George apăru în cadrul ușii ținând în mână un revolver. Cameron zise:

— Ei, ei, salut, George!

— Ieși afară de-aici!

— Chiar vrei să mă împuști, George?

— Ieși afară!

— E-n regulă, n-am intenția să stau mult. Vroiam doar să știi că am aflat despre aranjamentul tău cu Huey Fong. Nu pot să-l dovedesc dar un om din vechiul meu echipaj mi-a spus toată povestea; – se aplecă înainte și țeava revolverului aproape îi atinse pieptul – vreau doar să știi asta.

Arma tremură în mâna lui George și timp de câteva secunde îngrozitoare, Kate își imagină degetul lui George apăsând pe trăgaci. Dar apoi Cameron se întoarse cu spatele și ieși cu pași mari, iar ușa de la intrare se trânti în urma lui. Kate alergă după el.

— Altă răzbunare, Cam? îi strigă ea de pe verandă.

El se opri pe cărare și privi înapoi către ea.

— Cu un motiv serios.

— Există totdeauna un motiv, nu-i așa? E destul loc pe lumea asta pentru toată răzbunarea și toată ambiția ta?

— De ce n-ai venit la închisoare? șopti el.

Kate nu-i răspunse. Iar el plecă, strivind sub tălpi pietricelele de pe cărare.

Țărmul răsuna de râsete venind din bungalourile căutătorilor de perle, iar un pește ieși deasupra apei cu un pleosc! sonor undeva în golf. Indexul alb al lui Ghost Light, farul de pe Stânca Piratului, cerceta oceanul, căutând căpitanii imprudenți.

Huey Fong își croi drum printre dunele întunecate spre tabere. După ce debarcase de pe Ilsa, nu mai lucrase pe vasele lui Niland și se întorsese la Lacey. Încă un sezon bun și putea să se întoarcă la Manila sau poate să se mute în Darwin și să obțină o slujbă pe un lugher care străbătea Marea Arafura. Auzise că acolo nu erau atâtea perle dar erau scoici din belșug. Și nici n-avea atâtea șanse să se trezească cu un cuțit

în coaste.

Sări pe nisip, îndreptându-se către grupul de bărci unde un alt Adonis măsliniu își acorda de data asta chitara. Sunetul melodios și trist al corzilor îi aminti de Simeon. Bietul Simeon. Și-a pus capul în laț pentru un șef alb. Ce prost!

Se împiedică. Iar băuse prea mult arak. Păi, de ce să nu bea? Mâine va fi înapoi pe vas, îndreptându-se spre terenurile perlifere și va trece multă vreme până când va mai putea bea ceva. O să fie bucuros când o să termine cu viața asta.

Văzu încă un om care se împleticea peste dune către el. Râse:

— Prea mult arak, nu?!

Bărbatul, un om corpolent și înalt, se împletici din nou și se lovi de el, ceea ce-i făcu pe amândoi să se rostogolească în nisip. Lui Huey i se păru amuzant. Dar râsul îi îngheță pe buze când o mână grasă îi prinse beregata ca într-o menghină. Încercă să desfacă strânsoarea. Ce se întâmpla? Omul îl apucase din spate, nu putea face nimic să slăbească strânsoarea.

Își pipăi centura, căutând cuțitul dar atacatorul îi anticipase mișcarea, iar degetele lui îi apucaseră strâns încheietura și i-o răsuciră până când nu-și mai simți brațul și auzi cuțitul care i-ar fi putut salva viața căzând pe nisip. Se luptă cu disperare dar celălalt bărbat era prea puternic. Apoi își dădu seama că era răzbunarea lui Simeon. El îl aștepta de cealaltă parte a întunericului, cu o funie atârnându-i de gât.

Nu-și auzi trosnetul coloanei vertebrale, semnalul că totul s-a sfârșit. Era deja inconștient când atacatorul îi frânse gâtul cu mișcarea de grație care puse capăt luptei.

Nosiro Tanaka se ridică încet în picioare. Gândacul acesta, chinezoiul, fusese mai rezistent decât și-ar fi închipuit. Își scutură nisipul de pe costumul alb de olandă și o porni agale înapoi ca să urce dunele spre Dampier Terrace. Fusese o treabă neplăcută însă trebuia făcută. Își răzbunase nepotul. Nu crezuse niciodată povestea cu rechinul.

Acum spiritul lui Hanaguchi se putea odihni în pace. Toate datoriile fuseseră plătite.

Insulele Lacepede, Broome, 1926

Cameron zăcea pe priciul lui și scrâșnea din dinți din cauza durerilor provocate de „reumatism”. Cunoștea mai bine boala sub numele de maladie de cheson, denumirea medicală dată de specialiștii Marinei. Fusese denumită astfel după boala care afectase personalul care lucra în „chesoane”, camerele etanșe folosite pentru excavațiile subacvatice din timpul construcției podurilor. Odată cu apariția costumului de scafandru în secolul al nouăsprezecelea, din ce în ce mai mulți oameni îi căzuseră victime. Apoi un cercetător descoperise că trupul uman absoarbe mai mult azot la adâncime decât la suprafață și dacă un scafandru iese prea repede, gazul nu are timp să se elimine. El se difuzează în sânge ca bulele din sifon și provoacă dureri agonizante în încheieturi ducând la spasme și încovoieri la coate și genunchi, de unde și numele popular dat de scafandri: încovoierile.

De obicei, durerea începea în zona umerilor și era urmată adesea de migrene orbitoare și dureri în piept. Pentru Cameron, era ca și cum ar fi avut în tot corpul o durere asemănătoare durerii de dinți. Nu era vorba doar de suferința agonizantă a crizei și de teama de cât de mult ar putea lucrurile evolua. Începuse noaptea, în timp ce stătea întins pe prici. Singura alinare reală era să intre înapoi în costumul de scafandru și să coboare în adânc. Dar el prefera aproape totdeauna durerea, nu întunericul de pe fundul oceanului. Ce bine-ar fi dac-ar putea rezista până dimineața…

Wes îi rulă o țigară și i-o întinse, în timp ce el stătea pe marginea priciului, transpirând și tremurând. Durerea din umeri era atât de intensă încât de-abia putea ține țigara pe buze. Wes puse ulei de cajeput pe umerii lui Cameron și începu să-l întindă, frământându-i încheieturile cu mâinile lui puternice.

— Poate-i timpu' să te lași, mormăi Wes.

— De-abia-mi permit să țin vasul, Wes, în nici un caz nu pot să plătesc alt scafandru.

— Nu mai plătești nimic la nimeni dacă mierlești.

— Scutește-mă de filosofia asta de doi bani, mălai-mare ce ești. Încearcă doar să mă scapi de durerea asta!

Wes îi mai puse ulei:

— Omu-i un prost când nu știe să se-oprească!

Îi frământă mai bine încheieturile cu degetele și Cameron gemu de durere.

— Iisuse! Cât mai e până de dimineață?

— Cam o oră. Mai reziști, căpitane?

— Mda, o să rezist, Wes.

Se uită afară prin hublou, sperând să zărească prima pată de lumină pe mare și să poată să intre din nou în costum și să se scufunde, să termine cu durerea aceea agonizantă care-i chinuia trupul.

Lui Kate i se părea că în ultima vreme nu mai cinaseră singuri deloc. În fiecare seară, aveau alți musafiri cumpărători de perle, bancheri, contabili și directori de firmă, cunoscuți de-ai lui George cu soțiile. Într-o seară, George îl invită la cină pe-un individ numit Brierley ca să discute afaceri legate de noua linie aeriană care pleca din Perth. Acesta aduse cu el un bărbat serios și tăcut numit Charles Kingford-Smith.

În seara aceasta, aveau trei oaspeți. Dalziel, directorul de la Commercial Union Bank, care abia deschisese o sucursală în Broome, era un individ înalt și slab cu un râs ca un nechezat și dinți urâți. Fuma fără oprire și singurul subiect de conversație erau afacerile bancare. Soția lui era o femeie ciudată, încărunțită prematur, cu o expresie acră de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie. Rareori deschidea gura.

Al treilea oaspete era un cumpărător și un căutător de perle, Conrad van Heusen. Era tânăr, poate cu doar câțiva ani mai mic decât Kate însăși, cu păr foarte blond și un vârtej rebel care sfida toate încercările lui de a-l așeza cum trebuie.

Te ducea cu gândul la un strop de spirit de aventurier ascuns sub manierele impecabile. Sau poate asta exista doar în imaginația lui Kate. Era un bărbat frumos într-un fel foarte tineresc, avea ochi adânci de-un albastru-violet și din când în când, în momentele în care discuția se pierdea în banalități, Kate îl surprindea privind-o fix, cu zâmbetul pe buze. Dar când îi întâlnea privirea, el întorcea ochii, iar zâmbetul era înlocuit imediat de o expresie de îngrijorare extremă pentru

prețul scoicilor sau starea drumurilor.

— Sunt convins că prețul scoicilor va urca din nou, zise George. Situația de-acum e doar temporară. Nimic nu poate înlocui sideful. Și toată discuția asta despre perle de cultură nu e decât o tâmpenie.

— Banca noastră e de aceeași părere, replică Dalziel. Iată de ce am deschis o filială nouă aici în oraș. Vrem să dăm afacerii susținerea de care are nevoie. Toată susținerea de care e nevoie, repetă el ca să fie sigur că George nu pierduse aluzia.

Era evident că intenționa să atragă contul firmei „Niland și Asociații" către banca lui.

— Dumneata ce crezi, Conrad? întrebă George.

Olandezul cel blond ridică din umeri:

— Mă tem că eu sunt mai pesimist în privința asta, spuse el calm.

— Zău?!

George îl privi chiorâș, de parcă l-ar fi insultat personal.

— Sunt sigur că afacerea nu a ajuns încă la starea de criză. S-ar putea să continue la fel mulți ani de-aici încolo. Dar cred că zilele înfloritoare s-au dus. N-o să mai fie niciodată cum a fost.

— Ești aici de trei ani, replică George. N-ai de unde să știi cum a fost.

Fusese o remarcă nepoliticoasă dar Conrad acceptă calm reproșul.

— Știu să citesc. Am văzut cifrele din 1912 și 1913. Când le compar cu realizările multor vase în ultimii trei ani văd că nu mai au profit. Și pe urmă, o fi sideful mai frumos decât plasticul acesta nou dar nu poate fi la fel de ieftin. Și un nasture la urma urmei, nu-i decât un nasture.

— Prostii!

— Poate, dar asta-i părerea mea.

— În ceea ce privește Commercial Union Bank…

— Și pe urmă – îl întrerupse George pe Dalziel în mijlocul propoziției – plasticul n-o să poată niciodată înlocui complet sideful. Niște vase bine administrate vor aduce totdeauna profit.

— Atunci poate ești interesat să le cumperi pe-ale mele.

— Vinzi?

George îl privi cu îndoială.

— Pleci din Broome?

Conrad ridică o mână:

— Nu plec din Broome. Mă retrag doar din afacerile cu perle. Totuși o să păstrez un birou aici doar pentru cumpărări.

Junzo, îmbrăcat în jachetă albă, intră în cameră și începu să strângă farfuriile.

— Adu-mi vinul de Porto și trabucurile, te rog, zise George.

Kate știa că e un semnal. Cu orice altă persoană în afară de Agatha Dalziel s-ar fi bucurat să scape din cameră. Dar în situația asta însemna să cadă din lac în puț. Zise:

— Poate-ar fi mai bine să ieșim pe verandă și să-i lăsăm pe bărbați să discute de-ale lor.

Agatha încuviință și se ridică.

— Vă rugăm să ne scuzați, domnilor, spuse Kate.

Conrad și Dalziel, politicoși, se ridicară pe jumătate de pe scaune. George le ignoră. Vorbea cu Conrad:

— Dacă vorbești serios în legătură cu vasele…

Kate păși pe verandă. Era iunie și serile răcoroase, plăcute. Trase cu sete aer în piept încercând să-și limpezească mintea. Tâmplele îi zvâcneau. Agatha se așeză pe unul din scaunele de trestie:

— E absolut încântător, nu crezi?

Kate se întoarse către ea surprinsă:

— Poftim?!

— Domnul van Heusen. Un om încântător.

— Da. Este.

— Mă întreb de ce nu s-a căsătorit.

— Cred c-a fost. Soția i-a murit în Java. El avea pe vremea aceea o plantație de cauciuc.

Agatha oftă:

— Ce păcat.

Kate se întrebă ce vroia să spună cu asta. Era păcat că soția îi murise tânără sau era păcat că van Heusen nu avea soție?

Cei trei bărbați erau în continuare adânciți în discuția despre perle. Kate auzi vocea lui George acoperindu-le pe-ale

celorlalți.

— Uneori cred că se căsătoresc cu noi doar de dragul aparențelor, făcu Agatha. Ar prefera să nu vină niciodată acasă. Sunt mult mai fericiți la muncă, nu-i așa?!

Kate era surprinsă de sinceritatea ei:

— Da, așa se pare.

— Ar fi trebuit să mă obișnuiesc deja. Dar nu te poți împiedica uneori să nu fii gelos.

„Aș prefera ca George să nu mai vină deloc acasă". Kate își păstră gândurile pentru ea. Rămaseră tăcute o vreme.

— Cum vi se pare Broome? își întrebă Kate musafira.

— A fost mai degrabă un șoc. După Perth. Dar cred că oricine se poate obișnui cu viața în sălbăticie. Trebuie să te amesteci cu tot felul de oameni. N-o să ghicești niciodată cine m-a vizitat zilele trecute. Nevasta lui McKenzie.

Kate căuta să pară indiferentă:

— Da?

— Imaginează-ți. A lucrat într-un bar!

— Da, înainte să se mărite cu Cam – domnul McKenzie.

— Cred că e un bărbat frumos. Îl cunoști foarte bine?

Ceva din tonul ei o avertiză pe Kate că nu era o întrebare nevinovată. Mai degrabă însemna că pisica se hotărâse să-și arate ghearele.

— Mi-a făcut curte acum mulți ani.

Agatha zâmbi, trădându-se prin asta că știa secretul, că auzise bârfele.

— Un bărbat foarte frumos. Și mai demult a fost ofițer în Marina Regală. Mă întreb de ce a luat de soție o fată de bar!

— Poate o iubea, zise Kate.

— Dragostea, făcu Agatha. Ce motiv ciudat pentru o căsătorie, nu crezi?! Ce s-ar întâmpla unei femei dacă ar face vreodată așa ceva?

Kate îi evită privirea:

— N-am absolut nici o idee.

Roebuck plutea cu vela de artimon și trinca desfășurate, în timp ce scafandrul principal era în apă. Cameron, care terminase scufundările pe ziua respectivă, stătea pe bocaport

curățând scoici. Aruncă cochilia unei scoici pe punte, iar mușchiul într-o găleată cu apă sărată. Restul cărnii îl aruncă peste bord ca momeală pentru pești.

— Assan ăla și-a făcut un dinte dă aur, mârâi Wes în timp ce spinteca o stridie cu cuțitul.

Îl arătă din cap pe tenderul malaiez cu sarong roșu aprins.

— Toate fetele e moarte după el acu', continuă Wes.

— Ticălosu' acela urât? rânji Cameron.

Deschise încă o scoică și degetele pipăiră înăuntru sacului ei de grăsime în căutarea perlei miraculoase.

— Ești exact ce-i trebuie unei femei, Wes.

— Neh, acu' toate să uită după Assan, repetă Wes posomorât.

— Cred că l-a costat mult de tot.

— Poate-mi fac și io un dinte dă aur. Mda, poate.

Cameron aruncă scoica din mână peste grămada din mijlocul punții.

— Și să strici dinții ăia albi și frumoși pe care-i ai…

Cameron se opri la mijlocul propoziției. Wes deschise ochii mari și rămase cu gura căscată. Lui Cameron i se păru că e pe cale să aibă o criză.

— Wes, ce-i cu tine?

Wes scoase încet degetul mare și arătătorul din scoica pe care-o ținea în mâna stângă ridicând între ele o perlă într-adevăr enormă.

— Dumnezeule mare! șopti Cameron.

Întinse mâna s-o ia. Dar perla, încă unsuroasă de la grăsimea din interiorul scoicii, îi alunecă lui Wes printre degete. El se aplecă s-o ia dar perla se rostogoli peste punte.

— Prinde-o! îi strigă Cameron lui Assan.

Dar malaiezul era prea lent. Înainte ca el să reacționeze, perla alunecă printre scândurile punții. Wes și ceilalți stăteau și se uitau împietriți de iuțeala cu care se întâmplase tragedia. Dar Cameron se aruncă așa, complet îmbrăcat, peste parapet. Exact în timp ce sărea, a văzut perla atingând apa și încercând să se scufunde. Cameron plonjă drept în jos. Apa sărată îi înțepă ochii dar după ce bulele se împrăștiară, putu s-o zărească în apa limpede și scufundându-se repede.

O urmări în jos cu două mișcări ale brațelor. Înghiți, dar nu putut elibera presiunea din timpane. Ea se acumula repede și durerea deveni chinuitoare dar se forță să continue coborârea. Nu putea să piardă. Întinse mâna, știind că nu va avea decât o șansă. O simți atingându-i palma și închise triumfător pumnul deasupra ei. Hristoase, urechile! se răsuci prin apă și se îndreptă spre suprafață cu mâna stângă înainte ținând strâns perla lângă piept în cealaltă mână.

Scoase capul din apă icnind, înecându-se, și înotă spre vas. Brațul uriaș al lui Wes se întinse și-l apucă de cămașă ca să-l tragă afară din apă.

— Te făcui să pierzi perla? bolborosi Wes.

Cameron nu-l putea auzi. Își puse mâna la ureche. Sânge. Probabil i se spărsese timpanul. Râse și ridică pumnul ca să arate că avea perla. Și apoi leșină.

Primul gând al lui Wes fu să pună bine perla în cutia specială dar când încercă să deschidă pumnul lui Cameron constată că degetele îi erau atât de încleștate în jurul ei încât nu reuși să le deschidă. Chiar și inconștient, Cameron McKenzie n-avea de gând să lase să-i scape premiul cel mare.

O botezaseră Elvira, dar toată lumea o striga Elvie. Avea un ciuf de păr blond și ochii de un albastru de oțel, ca marea la asfințit. În timpul sezonului de pescuit, când Cam era plecat, se ducea la Stânca Piratului în fiecare dimineață înainte de școală și în fiecare după-amiază pe drumul de întoarcere și se uita îndelung, cu speranță, spre mare, așteptând întoarcerea lui Roebuck. Chiar la cinci ani avea capacitatea neobișnuită de a ști care dintre vase este lugherul lui Cam chiar când era la mile distanță.

Deci când Roebuck aruncă ancora în golf într-o călduroasă dimineață de august, Elvie era deja pe plajă, așteptând. Cam o văzu făcându-i semn cu mâna. Îl lăsă pe Wes să supravegheze descărcarea scoicilor, sări într-una din bărcile de salvare și vâsli către țărm.

Elvie intră în apă, împroșcând-o în toate părțile, țipă „Tati!” și sări în barcă aproape răsturnând-o:

— Tati!

— Elvie, fetițo! râse Cameron luând-o în brațe.

O iubise pe Elvie din prima zi când o văzuse, încă udă și zbârcită, după naștere. Pentru el nu contase niciodată că fusese zămislită de un alt bărbat. Din primele momente, îl emoționase așa cum n-o mai făcuse nimic în viața lui. Avea ochii deschiși, iar când i-a privit a fost ca și când ar fi privit într-o apă fără fund. În mintea lui ea era copilul lui și avea să rămână așa pe veci.

Îl ajută să tragă barca sus pe plajă și apoi el o luă pe umeri, călare. Cameron se aplecă să ia cutia cu perle de pe șalupă.

— Ai găsit ceva perle, tati? îl întrebă Elvie la fel ca de obicei.

Cameron râse:

— Da, fetițo, am găsit o perlă. Cea mai mare perlă pe care-ai văzut-o vreodată! Hai să mergem și să-i spunem lui mami!

Începu să alerge pe plajă în timp ce Elvie sălta pe umerii lui râzând.

George Niland era prost dispus. Era obișnuit să aibă o cămașă proaspăt călcată și un costum pregătit pentru el. În dimineața asta fusese forțat să poarte aceleași haine pe care le purtase cu o zi înainte, iar costumul avea pete vizibile la manșetele pantalonilor.

O învinovățea pe Kate că nu organizase lucrurile mai bine. Liddy nu mai fusese văzută din dimineața zilei precedente. În ultima vreme, mintea ei căzuse pradă șiretlicurilor lui „ăl cu coarne” cum îi spunea ea și, deși Kate aproape se bucurase de asta, administrarea casei devenise totuși mai dificilă. Găsise în baraca lui Liddy rufe nespălate de-o săptămână pe care Kate le credea deja duse la curățătoria Ah Song din Chinatown.

George tuna și fulgera. Nu dădea vina pe Liddy, la urma urmei ea era doar o negresă. Era numai vina nevestei. Dacă ar fi fost un administrator mai priceput, ar fi supravegheat mai îndeaproape comportarea lui Liddy.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de unde era să știu că ea le dosise pe toate acolo?

— Pentru asta ești aici. Ca să știi.

— Paznicul Cămășilor. Ăsta e acum rolul meu în viața ta, George?

— N-am nici o intenție să prelungesc discuția. Știi ce simt eu în privința asta.

George ridică furculița și cuțitul, concentrându-se asupra micului dejun. Jamie ieși din dormitor și se așeză la masă. George se încruntă:

— De ce-ai întârziat atâta? O să lipsești de la școală.

— Da, tată, zise Jamie.

Kate își studie fiul. Se făcuse un băiat foarte frumos. Sprâncenele și genele erau groase și negre, ceea ce adăuga o intensitate impresionantă privirii. Era înalt pentru vârsta lui, iar Kate bănuia că va fi la fel de înalt ca tatăl lui, sau cel puțin măcar la fel de înalt ca George, înainte să împlinească paisprezece ani. Era foarte mândră de el.

— Poate i-ar servi mai mult dacă ar veni cu tine la birou, îi spuse Kate soțului ei.

George o privi uimit:

— Cu mine?

— De ce nu?

— A fost de multe ori la birou. I-am arătat eu ce-i pe-acolo.

— Vreau să spun așa cum trebuie. Vrei să te ajute în afaceri într-o zi așa că mai bine ar începe să învețe niște lucruri. Și nu doar la birou. Ai putea să-i arăți magazinele, magaziile de împachetat și lugherele.

— Te rog, tată, pot? spuse Jamie.

— N-am mai auzit vreodată o asemenea prostie. Băiatul are doar unsprezece ani.

— E deștept, entuziast și vrea să învețe.

— Pot să merg pe un lugher? întrebă Jamie. Mă iei la bordul unuia dintre lughere?

George puse jos cuțitul și furculița, apoi împinse farfuria deoparte.

— Mulțumită mamei tale nu mai am nici un costum curat. E absolut sigur că n-o să te duc pe unul dintre lughere. Ultima dată abia am scăpat de duhoarea aia din haine. A trebuit să arunc o pereche de pantaloni de altfel foarte buni.

Jamie o privi pe Kate, căutând susținere. Ea spuse:

— De ce nu-l pui pe unul dintre favoriții tăi să-i arate

locurile?

George se crispa la cuvântul „favoriți”; era un cuvânt pe care-l folosise o dată însă ea nu-l lăsa să uite. Își șterse gura cu șervetul și-l aruncă nervos pe masă:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Te rog, repetă Jamie.

— Ei, bine, oftă George. Se pare că altfel n-o să mai am nici o clipă de liniște. Grăbește-te să-ți termini micul dejun. Nu vreau să mă faci să întârzii!

Ieși din cameră în goană. Jamie se uită la maică-sa, zâmbind strâmb.

— Mulțumesc.

Cameron închiriase un bungalou dărăpănat cu acoperiș roșu de tablă și pereți din tablă ondulată. Spre deosebire de grădinile luxuriante, adevărate Eden-uri înverzite ale proprietarilor bogați, grădina lui se putea lăuda numai cu două bauhinia triste care îmbrăcau veranda, în timp ce iarba se străduia să-și înfigă rădăcinile mai adânc în pământul roșu.

Casa era situată la marginea orașului, acolo unde străzile cu poteci pietruite se pierdeau în vegetația pitică. În unele nopți, aborigenii se adunau în tufișurile din spatele cocioabei pentru corroboree11, iar karlis-urile lor băteau până noaptea târziu ritmurile unor melodii vechi.

Rosie stătea pe verandă cu mâinile încrucișate peste pântecul proeminent. Era o crudă ironie a sorții că trebuiseră să aștepte atâta timp ca să mai aibă un copil când conceperea lui Elvie și Jamie, fiindcă ea trebuia să-l includă și pe Jamie în calcule, venise în momente atât de nepotrivite.

Simți copilul mișcându-se în pântecele ei și trase aer în piept, schimbându-și poziția. Un copil vioi, mai vioi decât fusese Elvie. Se apropia momentul nașterii și era înspăimântată. Nașterea lui Elvie fusese dificilă. Încă păstra vie în amintire durerea pătrunzătoare. Pierduse o mulțime de sânge și trecuseră săptămâni întregi până își revenise. Spera că de data asta va fi mai ușor. Nu știa cum își vor permite să mai crească un copil dar presupunea că se vor descurca într-un fel, totdeauna reușiseră.

Îngustă ochii, evitând lumina și văzu o siluetă extrem de înaltă apropriindu-se pe drumul lat și alb. Își dădu seama că era Cameron cu Elvie pe umeri. Strigă „Cameron!” și se strădui să se ridice în picioare.

Rosie de-abia coborâse treptele verandei și el deja ajunsese și întinsese brațele s-o îmbrățișeze în timp ce Elvie îi stătea tot cocoțată pe umeri.

— Rosie!

Ea se jena din cauza sarcinii și după ce Cam o sărută, se trase într-o parte spunând:

— Lasă, ai văzut destule balene pe mare.

— Ești la fel de frumoasă, fată dragă.

— A găsit o perlă, zise Elvie.

Rosie mimă emoția și surpriza. Cameron găsise o mulțime de perle însă doar din cele mici. Niciuna dintre ele nu valora de fapt ceva. Acum erau importante scoicile. Îl întrebă:

— Ai avut o călătorie bună?

— Cum ți-a spus Elvie, îi răspunse Cam, făcând perlele să zornăie în cutia de lemn pe care o ținea în mâna stângă. Am găsit o perlă!

— Ce fel de perlă? spuse ea molipsită de entuziasmul lui.

— Suntem bogați, frumoaso!

Rosie se strădui să zâmbească. Fuseseră dezamăgiți de atâtea ori.

— Dar scoicile?

Cameron o cuprinse după umeri.

— Zău! Lasă scoicile! E cea mai mare perlă pe care ai văzut-o în viața ta! Sigur are mai mult de două sute de drame!

Rose îl privi cu ochii mari, fără să înțeleagă de fapt ce-i spune.

— O să te duc în oraș și-o să-ți cumpăr cele mai scumpe rochii! N-o să mai trebuiască să trăim în cocioaba asta! O să cumpărăm un bungalou în oraș și o să-mi iau chiar și-o mașină! ți-am spus că mi-am găsit perla, Rosie! Suntem bogați!

Birourile companiei „Niland și Asociații” fuseseră construite pe țărm între debarcaderul Streeter și Male și Dampier Creek.

Niland trase Buick-ul roșu până la ușa din față și când coborî din el, funcționarii și contabilii erau deja aliniați de-a lungul verandei ca să-l întâmpine.

— Haide, haide! îi spuse arțăgos lui Jamie în timp ce urca treptele.

Jamie sări din mașină și începu să alerge ca să-l prindă din urmă. Un funcționar tânăr se urcă la volanul Buickului ca să-l parcheze la umbra tufișului de poinciana din spatele clădirii.

George își puse servieta pe birou și se răsti la contabilul șef, un om de vârstă mijlocie cu un cozoroc verde, că se duce la depozit. De-abia ajunsese Jamie în birou când George ieși în goană afară, iar Jamie trebui să fugă înapoi printre șirul de birouri ca să iasă pe verandă.

— Maică-ta nu pare să-și dea seama că sunt un om foarte ocupat, zise George, grăbindu-se să traverseze țărmul ca să ajungă la depozite.

— Unde mergem?

— Maică-ta vrea să vezi magaziile unde se ambalează scoicile și o să le vezi.

Totdeauna erau mulți oameni pe țărm în tabăra lui Niland, un amestec pestriț de tâmplari și croitori de vele japonezi, de ambalatori malaiezi și manilezi și de koepangeri. Ordinea o menținea nostromul lui George, un japonez mare și osos numit Matsuki. Avea construcția unui luptător de Sumo și păstra disciplină de fier în tabără, chiar și cu pumnii dacă trebuia. Chiar și japonezii de rang social mai înalt se temeau de el.

George îl găsi pe Matsuki pe plajă, supraveghind descărcarea scoicilor de pe Mary Jane. George îl strigă de pe cheiul de descărcare fiindcă nu vroia să-și strice și mai mult manșetele pantalonilor, intrând în nisip.

— Șefu', îl salută Matsuki.

Lui Jamie îi displăcu imediat. Era ursuz și lui Jamie i se păru că se uită la tatăl lui fără respect.

— Vreau să-l duci pe fiul meu prin tabără și la depozite, zise George. Răspunde-i dacă te întreabă ceva.

— Multă treabă în dimineața asta, replică Matsuki.

— Fă cum îți spun.

Matsuki se uită la băiat de parcă mai bucuros l-ar fi rupt în bucăți cu mâinile goale. În sfârșit zise:

— Șefu'.

— Nu vii cu noi? făcu Jamie.

— Ți-am spus, sunt foarte ocupat în dimineața asta. Matsuki o să te aducă înapoi la birou după ce te saturi de văzut de toate. O să trimit pe cineva să te ducă acasă – se răsuci pe călcâie – Sper că maică-ta o să fie mulțumită.

Jamie se uită în sus către masivul nostrom japonez și-i spuse:

— Bună ziua.

Matsuki scuipă pe nisip. Jamie n-avea de gând să se lase intimidat:

— Ei, zise vioi, începem cu magaziile de ambalare?

Tom Ellies stătea cu picioarele încrucișate și cu pipa în gură, întorcând perla între degete. Nu arăta în nici un fel dacă era impresionat de mărimea ei. Nu arăta vreodată emoție când curăța perle. Nu i se părea înțelept.

— Ei? făcu Cameron nerăbdător.

— Am văzut mai multe tragedii decât a scris Shakespeare în cămăruța asta, îi răspunse Ellies.

— Acesta nu-i un răspuns.

— Are niște pete aici și aici, spuse Tom arătând către un grup de stropi mici cât vârful de ac de pe perlă. E imposibil de spus dacă ajung până în inima pietrei. S-ar putea să ai o avere sau să n-ai nimic.

— Ce crezi c-ar trebui să fac, Tom?

— Nu e piatra mea, domnule McKenzie. Decizia vă aparține. Acum ați putea s-o vindeți unui cumpărător pentru probabil… patru-cinci sute de lire. Să-l lăsați pe el să riște. Dacă o curăț, s-ar putea să valoreze cinci mii. Poate zece. Sau poate să nu valoreze absolut nimic.

Puse perla jos pe o bucată de catifea. Cameron o privi fix. Era imensă, mare cât un ou de vrabie și părea să strălucească, să pulseze ca o inimioară de argint. Cameron înghiți cu greu și spuse:

— Curăț-o!

Tom Ellies lăsă pipa jos pe scrumieră. Mereu era la fel, toți

riscau.

— Vino mâine dimineață când e lumina mai bună. În soarele de dimineața devreme pot să văd până-n inima pietrei, poate-i descifrez secretul. După-amiaza, ca acum, soarele e prea intens.

Luă perla și i-o întinse lui Cameron. Nu ținea niciodată perle în atelier și nici nu lucra cu ele când clientul nu era de față. Nici asta n-ar fi fost înțelept. Un proprietar îl acuzase odată că i-a schimbat forma perlei, iar el nu uitase.

Cameron puse perla în buzunarul vestei. Îl măcinau primele îndoieli. Se ridică în picioare:

— Atunci ne vedem dimineață.

— Somn ușor, îi ură Tom.

Cameron zâmbi strâmb și murmură.

— Nu prea cred, Tom.

Apoi plecă.

Dentistul avea sediul în spate, în frizeria din Sheba Lane. Îi aruncă lui Wes o privire îngrijorată în timp ce uriașul se așeză pe scaun.

— Dureri de dinți? întrebă dentistul, întorcându-se către instrumentele primitive etalate în dulăpior.

— Dinții e bine, mârâi Wes.

Nu fusese în viața lui la dentist dar văzuse o mulțime de oameni care o făcuseră, văzuse tampoanele de vată încleștate între fălci ca să le oprească hemoragia, îi auzise gemând de durere.

Numele dentistului era McKimmon. Era un dentist bun când era treaz, dar asta nu se întâmpla prea des și acesta era motivul pentru care plecase din Perth, ca să își practice meseria în Broome. Acum se uita la Wes pe deasupra ochelarilor cu rame de metal:

— Dacă n-aveți nimic la dinți, de ce-ați venit?

— Vreau un dinte d'aur. Ca Assan ăla.

— Dintele lui Assan era bolnav.

— Vreau un dinte d'aur. Poate doi dinți d'aur. Mai mult ca Assan. Aha!

McKimmon se încruntă:

— E scump.

Wes ridică din umeri. Își imagina că după ce încasează comisionul pentru perla cea mare își va putea permite să-și umple gura cu dinți de aur dacă vrea.

— Bine, deschide gura, zise McKimmon.

Își luă instrumentele și se aplecă să examineze dinții lui Wes. Exact atunci simți cum o mână îl apucă de testicul.

— Și acum, șopti Wes, tu nu-mi faci rău și io nu-ți fac ție. E-n regulă?

Încă de când era foarte mic, Jamie și-l închipuise pe tatăl lui ca pe un viking modern, un fel de amestec între regele George V și Douglas Fairbanks. În fiecare dimineață, îl vedea cum se urcă în Buick-ul roșu și pleacă să găsească perle. Își construise o fantezie foarte palpitantă în care tatăl lui urca la bordul lugherului în fiecare zi și ieșea din golf stând la prora îmbrăcat într-un costum alb tropical și purtând o cască de colonist, iar noaptea se întorcea cu puntea plină de cufere umplute cu perle strălucitoare.

Nu există o zi anume în care își dădu seama că tatăl lui nu petrecea în fiecare zi pe mare; înțelese totul treptat, așa cum se risipesc visele și legendele atunci când depășești vârsta copilăriei. Moș Crăciun nu mai venea cu sania plină de jucării în ajunul Crăciunului de-a lungul străzilor mărginite de palmieri; Zâna Măseluță nu mai lăsa monede sub perna lui pentru fiecare molar pus acolo și tatăl lui nu se ducea pe mare ca să caute perle.

Dar chiar și această cunoaștere parțială a realității, nu-l pregătise pentru prima aventură în interiorul mitologicelor birouri de la „Niland și Asociații”. Se așteptase la măreție și găsi doar câteva pupitre, niște mașini de calcul învechite și vrafuri de dosare prăfuite. Aveau tot atâta romantism cât o cămară cu conserve.

Înfruntă acest crunt moment de deziluzie cu energia unui mântuitor. Dacă tatăl lui păcătuia prin inerție, atunci va reconstitui idealul umplând golurile din caracterul lui. Va fi el însuși cel îndrăzneț și-l va lăsa pe tată să se îngrijească de cifre și registre. În felul acesta, vor ajunge să se cunoască și să

se aprecieze unul pe celălalt în calitate de bărbați. Astfel, putea să amâne momentul inevitabil când va simți dezamăgirea de a se simți legat de omul căruia îi spunea tată.

Se așeză într-un colț în biroul lui George, cu pielea lipicioasă și umedă din cauza cămășii și cravatei pe care tatăl lui îl forțase să le poarte cu ocazia vizitei la depozite și magaziile de ambalare. Într-un final apăru și George, care păru surprins să-l vadă stând acolo. Lui Jamie i se păru că uitase de el complet. George exclamă „Jamie!" pe un ton puțin disprețuitor și apoi zise:

— Ei, și cum ți s-a părut mica plimbare pe la depozite?

— A fost bine, răspunse Jamie.

Era adevărat, îi plăcuse acolo, în ciuda dispoziției sumbre a lui Matsuki.

— Desigur, de fapt aici se muncește cu adevărat. Pot să te învăț chiar aici tot ce e nevoie să știi.

— Când?

— Când o să fii destul de mare.

Jamie făcu ochii roată prin birou și decise că mai bine se lasă fiert în ulei încins decât să petreacă acolo un minut în plus. Întrebă:

— De ce nu te duci niciodată la pescuit cu lugherul?

— Ce idee năstrușnică!

— Dar alții o fac.

— Nu mulți, râse George.

— Domnul McKenzie o face.

— Domnul McKenzie n-are încotro. Nu-și permite nici măcar să-și plătească scufundătorii. Și pe urmă, am lucruri mai importante de făcut aici.

— Dar mama zice că e important să știu cum se conduce afacerea. Pot să merg pe Mary Jane sezonul următor?

— Ce prostie!

— Dar mama zice…

— Maică-ta zice o grămadă de lucruri și nu toate foarte inteligente. Deși organizează în general minunat treburile casei… – se uită la manșetele pantalonilor încruntându-se… – nu se pricepe la afaceri. N-ar trebui să-i dai prea mare atenție.

Weston, du-l pe conașu' James acasă, te rog.

Unul din funcționari sări în picioare și veni să ia cheile mașinii.

— Și nu pridídi prea mult. Nu e călătorie de plăcere. Aștept să te întorci la birou într-o jumătate de oră.

— Da, domnule.

— Și ai grijă cu mașina. Când te întorci, o să mă uit dacă ai zgâriat-o. Și costul eventualelor reparații o să-ți fie scăzut din leafă.

Jamie îl urmă pe funcționar afară la mașină. În timp ce se urca, Weston se uită urât la el de parcă ar fi fost vina lui Jamie că i se dăduse această însărcinare împovărătoare și neplăcută.

Da, mama lui avusese dreptate. Dimineața fusese educativă. Își dăduse pentru prima dată seama ce era un afacerist care se ocupa de perle așa că era dezamăgit și puțin jenat.

— Nu-i chiar Barbă Albastră, mormăi cu glas scăzut.

— Poftim?! făcu Weston.

— Nimic – răspunse Jamie, adăugând doar puțină răutate – Ai grijă să nu zgârii mașina.

După aceea, buzele lui Weston făcute pungă și furia lui neputincioasă îi făcură mare plăcere pe tot drumul spre casă.

În cămăruță, se auzea doar ticăitul ceasului de pe poliță. Tom Ellies ținea perla între index și degetul mare al mâinii drepte în timp ce-i pilea exteriorul cu vechea lui pilă în trei muchii. Degetele scurte și maronii nu arătau ca ale unui artist dar mâinile lui erau magice. Tom Ellies putea să scoată la lumină giuvaerul din piatra cea mai imperfectă ca formă, cu cele mai multe defecte.

În timp ce lucra, straturi fine cădeau pe covorașul de catifea neagră. Cameron se foia încercând să calculeze costul fiecărui strat transparent. După o jumătate de oră, Tom puse piatra deoparte ca să-și maseze mușchii mâinii. Cameron simți o durere în piept. Își dădu seama că-și ținuse respirația timp ce minute bune în timp ce Tom lucra.

— Ei?! izbucni el, incapabil să mai suporte tensiunea.

— E doar ca prima petală a unui trandafir, îi răspunse Tom.

E prea devreme să mă pronunț.

După ce se odihni câteva minute, începu din nou să lucreze. Pili strat după strat, fiecare din ele având o imperfecțiune. Din când în când, Cameron se uita la ceas și apoi privirea i se întorcea către grămăjoara de pilitură. Două sute șaizeci de drame! Cea mai mare perlă pe care o găsise cineva din Broome și se micșora în fața ochilor lui.

Tom își continua munca extrem de migăloasă, iar expresia de pe fața lui era impenetrabilă. După o vreme, Cameron închise ochii. Fâsâitul ușor al pilei de piatră și tic-tac-ul ceasului erau singurele zgomote din cameră. Cameron simțea cum comoara îi scapă printre degete. Se scufunda iar în ocean și perla, ca o lună argintie, cădea spre adâncurile apei verzui, îndepărtându-se de el. Dar de data asta nu putea s-o recupereze, de data asta nu putea face nimic.

Trecu multă vreme până când îndrăzni să deschidă iar ochii, iar când o făcu văzu că Tom se oprise și pila cea mică cu mâner de plută era pusă deoparte pe masă lângă cotul lui. În față avea două sute șaizeci de drame de resturi de perlă.

Tom Ellies își luă pipa și o aprinse. Amândoi bărbații se uitară posomorâți și resemnați la inutilele fâșii de sidef de pe covorașul de catifea. În cele din urmă, Cameron se ridică în picioare și ieși pe ușă.

Niciunul dintre ei nu mai avea nimic de spus.

De când se știa, pentru Elvie fusese foarte clar că tatăl ei era cel mai mare, mai puternic și mai frumos tată din lume. Îl adora și când nu era plecat pe mare nu-l scăpa o clipă din ochi. Uneori, el chiar o lua cu el la Hotel Continental. O punea cu fundulețul pe barul de lemn de tek lustruit și-i cumpăra limonadă în timp ce el râdea și vorbea despre perle cu alți bărbați.

Îi explicase că trebuie să plece ca să caute perle. Elvie le ura. L-a întrebat de ce nu cumpără perle de la domnul van Heusen ca să poată să stea acasă cu ea și cu Rosie. El a râs și a întrebat-o de unde credea că are de fapt domnul van Heusen perlele. Lui Elvie nu-i păsa de unde le are. Ea vroia doar să nu mai plece Cameron. Își amintea de săptămânile în care el era

acasă ca de un timp special, plin de voioșie. Nu-l mai văzuse niciodată așa.

Cameron stătea pe verandă urmărind soarele cum coboară pe cer, roșu-purpuriu și mai blând după arșița zilei. În poală avea o sticlă de gin, iar la picioare scrumiera din cochilie de stridie. Stătuse acolo toată ziua, având ca tovarăși cutia de țigări și sticla de băutură.

Elvie știa că se întâmplase ceva foarte, foarte rău și în cele din urmă găsi curajul să se apropie de el.

— Tati? Ce s-a întâmplat?

— N-ai înțelege, fetițo.

Elvie se încruntă:

— Dar sunt mare acum!

— Da, știu asta.

— Mami zice că-i vorba de-o perlă.

— Da, a fost o perlă. Cel mai mare și mai frumos lucru pe care l-ai văzut în viața ta.

— Pot s-o văd?

— S-a dus.

— Ai pierdut-o?

— Mda, așa mi se pare.

Elvie băgă un deget în gură ca să cugete mai bine. Apoi întinse mâna jucându-se cu buclele lungi, întunecate ale părului lui, alintându-se cu degetele.

— De ce-avem nevoie de perle?

— Avem nevoie de perle ca să le vindem, fetițo.

— De ce trebuie să le vindem?

— O perlă e ca o poartă spre o altă lume, Elvie. Dincolo de ea sunt case frumoase și flote de lughere și chiar mașini noi. De-aia caut perle, fetițo. Caut o altă lume pentru mine, pentru tine și pentru mami.

— Sunt și păpuși noi în lumea aia?

— Da, sunt toate felurile de jucării care-ți vin în minte, răspunse el, trăgând-o la piept.

O sărută blând pe frunte:

— Du-te înăuntru, fetițo. Vreau să fiu o vreme singur.

Elvie se retrase, iar Cameron își continuă veghea singuratică

în timp ce Steaua Polară se ridică din vest sclipind ca un diamant. În cele din urmă, Rosie ieși pe verandă cu mâinile în șolduri:

— Ai de gând să stai aici posomorât toată noaptea?

— Așa vreau și așa o să fac, răspunse el cu voce calmă. Acum lasă-mă-n pace, frumoaso, lasă-mă să-mi înec amarul.

— Era doar o perlă.

— Nu era doar o perlă! Era o avere! era o casă nouă și mâncare în burta lui Elvie și poate câteva lughere în plus! Era respectul pentru mine însumi. Asta era!

Deodată, Rose se aplecă și luă de jos, dintre picioarele lui, sticla de gin pe care-o azvârli în grădină unde se sparse izbită de pământul roșu, tare. Cameron păru mai mult dezamăgit decât furios:

— Păi, de ce-ai făcut asta?

— Dacă mai cauți respect n-o să-l găsești într-o sticlă.

Cameron se ridică în picioare, clătinându-se. Se sprijini de unul dintre stâlpii verandei:

— Două sute șaizeci de drame! Și cât ar fi valorat dacă n-avea niște pete minuscule! Ăsta-i norocul lui McKenzie!

— Nu te mai bălăci în autocompătimire, Cam. Nu-ți stă în fire.

— Mda, păi, poate-a venit vremea.

— Nu e niciodată vremea pentru asta. Când vroiau să te spânzure pentru ceva ce nu făcuseși, nu te-ai plâns de asta. Ai mai avut și înainte dezamăgiri. O să mai ai.

Cameron clătină din cap:

— Aveam de gând să fiu cel mai mare afacerist de pe coastă. Și uite unde-am ajuns.

— Atunci renunță, Cam. Perlele te omoară încet zi după zi. Am văzut cum te dai jos din pat dimineața. Ai „reumatism”, nu-i așa?!

— Nu-ți face griji.

— Să nu-mi fac griji? Ai văzut ce se întâmplă cu unii dintre japonezii care nu se dau bătuți. Rămân infirmi. Sigur că umblă mândri și fercheși câțiva ani dar o sfârșesc ca niște cerșetori. Asta e ce-ți dorești?

— O să-mi găsesc perla, Rosie. Nu vreau să te văd în zdrențe tot restul vieții.

Rosie îi puse o mână pe umăr și-i spuse cu blândețe:

— Găsește altceva de făcut, Cam. Ești un marinar foarte bun. Trebuie să fie altă cale.

— Am ajuns până aici, Rosie. N-o să mă dau bătut acum.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Rosie, e acolo undeva!

Rosie își retrase mâna de parcă ar fi plesnit-o.

— Ești ca milioane de alți bărbați, Cameron McKenzie, vrei doar ce nu poți avea. Și ce-ai face oricum dac-ai fi bogat? ai fi ca George Niland și-ai sta într-un birou în fiecare zi aplecat peste registrele de socoteli? Ai sta pe verandă ca așa-zișii căutători de perle jucând bridge și bând gin?

— Nu pot să renunț, Rosie. Nu acum. Mi-a consumat prea mult din viață.

Rosie se uită fix în ochii lui. N-avea nici un rost să se certe cu el. Căutarea acelei unice perle extraordinare se transformase într-o întrecere directă de rezistență între el și ocean. Era mai presus de rațiune.

Auziră pași pe drumul pietruit. Cameron îl văzu pe Wes venind agale dinspre oraș. Din gură îi curgea sânge. Arăta de parcă s-ar fi bătut. Frumoasele lui trăsături de culoarea mahonului erau schimonosite de durere.

— E-adevărat ce zice ei? Perla aia nu fu bună?

— Da, e-adevărat, răspunse Cameron. A fost neagră până-n inimă.

Wes scuipă tamponul de vată din gură. Acolo unde cândva străluciseră doi dinți albi, superbi, avea o gaură sângerie. Se văită:

— Cum să plătească Wes dintele d'aur acu'?

Cam stătea întins pe pat în dormitorul luminat de lună, urmărind cum se ridică și coboară ritmic sânii lui Rosie sub țesătura subțire a cămășii de noapte. Întinse mâna și atinse blând pielea întinsă a pântecului ei proeminent. Copilul îi simți atingerea și dădu din picioruțe. Rose icni și-și puse mâna pe burtă.

— Crezi că-i băiat? întrebă Cam.

— Doar un presentiment. Spune-i intuiție feminină dacă vrei.

Era lună plină și Cameron putea să-i vadă limpede fața, nasul fin, pomeții înalți. Părul lung și blond îi căzuse pe față iar el îl dădu deoparte.

— Nu te uita la mine.

— De ce nu?

— Sunt mare cât o casă.

— Mie mi se pare că ești frumușică, scumpo.

— Mă iubești, Cam?

— Te-ai îndoit vreodată? – se apropie mai mult de ea – Rosie, nu vreau să-i fac rău copilului, dar…

Ea râse:

— Nu sunt o păpușă de porțelan.

Se ridică în capul oaselor și apoi, cu greu, reuși să se așeze în patru labe.

— Nu doare. Stau așa că să fie mai confortabil. Credeai c-o să spun nu, Cam? Am stat șase săptămâni fără tine.

Se lăsă deasupra lui simțind între coapse duritatea membrului său erect. Se frecă de el simțind cum se umezește.

— Mai spune o dată, Cam.

— Ce să spun, frumoaso?

— Spune-mi că mă iubești.

Ea își trecu degetele prin părul de pe pieptul lui, simțind mușchii încordați sub piele, privindu-i fața argintată de lună, trăsăturile de șoim tânăr, cu doza de cruzime mai accentuată din cauza umbrelor.

— Te iubesc, Rosie.

Ea îl ghidă înăuntrul ei și simți copilul agitându-se iar. Dar apoi propriile ei instincte fură mai puternice ca ea și când ultimul zăgaz cedă, ajunse la apogeu gemând, având nevoie ca el s-o iubească, simțind nevoia disperată să creadă asta, întrebându-se dacă va putea vreodată.

George nu plecase demult la birou cu Jamie când Liddy intră în salon să anunțe că venise un musafir.

— Cine e? întrebă Kate.

— Șefu' cu păr alb, zise Liddy, iar Kate îl recunoscu din

descrierea ei pe Conrad van Heusen.

Simți un val de plăcere și panică.

— Poftește-l înăuntru.

Câteva clipe mai târziu, Liddy îl aduse înăuntru pe Conrad. Kate se simțea inexplicabil de neliniștită.

— Bună ziua, domnule van Heusen. Mă tem că soțul meu nu este aici.

— N-am venit să-l văd pe soțul dumitale.

Se uita drept în ochii ei cu o privire intensă, cu ochii lui albastru deschis. Doar un alt bărbat o mai privise ca el. Nu-i trecuse până acum prin minte comparația asta. Kate simți cum obrajii i se îmbujorează. Se întoarse către Liddy:

— Vrei să aduci niște ceai cu gheață?

Liddy plecă, târșâindu-și picioarele.

— Nu vreți să luați loc, domnule van Heusen?

— Spuneți-mi Conrad, vă rog.

Se așezară. El puse picior peste picior așezându-se comod, cu grație, pe scaunul de trestie, studiind-o. Kate îi întâlni privirea. Acum era curioasă. Părea prea puțin sigur de el după cum vorbea și se comporta ca și cum ar fi fost genul de bărbat care s-ar putea încurca cu nevestele altora.

— Știu că vi se pare o îndrăzneală din partea mea dar am venit să vă vorbesc despre „Niland și Asociații".

Ea îl privi uimită. Nu știa ce-ar fi putut răspunde la această mișcare de deschidere. Dar în loc să continue, el își puse mâinile în poală zâmbind. Kate avu senzația neplăcută că-i putea citi gândurile. În cele din urmă, zise:

— Aveți dreptate, domnule van Heusen. Este o îndrăzneală.

— Să plec?

— Dacă îmi înțelegeți cât de puțin poziția, cred că așa ar trebui.

— Dacă n-aș înțelege poziția dumneavoastră, n-aș fi venit.

Ei, asta-i tăie respirația. N-avea idee unde duceau toate astea.

— Dacă vreți să discutați despre „Niland și Asociații" ar trebui să vă adresați soțului meu.

— Am făcut-o deja. Dar afacerile companiei vă afectează și

pe dumneavoastră, nu-i așa?!

El nu-i așteptă răspunsul. Se aplecă înainte, punându-și coatele pe genunchi:

— Dacă-i veți repeta soțului dumneavoastră, fără îndoială că nu voi mai putea face afaceri aici în Broome. Eu risc mult spunându-vă cele ce urmează. Vă asigur că, financiar vorbind, nu e în interesul meu s-o fac.

Liddy aduse ceaiul pe o tavă de argint. În timp ce ea așeza paharele, Kate luă o hotărâre. După ce Liddy ieși din cameră, spuse:

— Orice mi-ați spune va rămâne strict între noi.

Conrad zâmbi:

— Mulțumesc.

Se aplecă din nou către ea.

— Știți care e adevărata situație a afacerilor cu perle aici în Broome? Recoltele sunt mici, valoarea perlelor descrește an după an. Numai atâta și ar trebui să fie o cauză serioasă de îngrijorare. Dar mai există și problema japonezilor. De la război încoace influența lor a crescut. De exemplu, foarte puține din vasele soțului dumitale au acum un căpitan alb. Chiar și lugherele unde cel care desface perlele este alb au drept căpitan scufundătorul numărul unu, care este invariabil japonez. Toată lumea știe că majoritatea perlelor ajung în buzunarele oamenilor din echipaj. S-ar putea să fure și din scoici. Clubul Japonez este de fapt un sindicat și salariile scafandrilor au atins sume uriașe. E clar ca lumina zilei pentru orice om de afaceri competent, doamnă Niland. – făcu o pauză – Mă întreb cum de soțul dumitale nu observă nimic.

Desigur, Kate știa o parte dintre aceste lucruri dar nu-și dăduse seama că situația era atât de sumbră cum o prezentase el. Îl întrebă:

— Ați vorbit despre asta cu el?

— Desigur. Dar nu vrea să accepte alte opinii în afară de ale lui.

Kate sorbi din ceaiul cu gheață câștigând timp de gândire.

— De ce-mi spuneți toate astea?

— Am presupus că aveți oarecare influență asupra lui, zâmbi

Conrad.

— Mă tem că mă supraapreciați. Nu pot spune că n-am încercat dar…

El puse paharul deoparte:

— Știți că a cumpărat vasele mele?

— Cum?!

— Vasele mele au fost de vânzare. Oferta lui a fost bună. Sunt un om de afaceri, nu puteam să-l refuz.

Ea ridică din umeri dar vestea o îngrijora.

— Nu vorbește niciodată cu mine despre afaceri.

— Trebuie să minimizeze riscurile. Cineva trebuie să-l facă să vadă asta.

Kate auzea de ani de zile vorbindu-se despre japonezi, despre afacerile prin intermediari, despre deprecierea constantă a prețului scoicilor. Ascultându-l pe George, i se părea că se exagerează, că totul se va rezolva de la sine într-un an sau doi. Zise:

— Nu pot face nimic în legătură cu asta.

Conrad încuviință tăcut și după câteva clipe întinse mâna după pălărie. Se ridică în picioare:

— Aveți dreptate. V-am pus într-o situație dificilă, îmi pare rău.

Se ridică la rândul ei, întrebând dulce:

— De-asta ați venit aici?

— Sunt din fire un om precaut. Cred că tocmai m-am făcut de râs. Mulțumesc pentru ospitalitate.

Ajuns în pragul ușii, ezită. Kate îl privea cu ochii mari, umilită de conversația aceasta bizară, de plecarea grăbită.

— La revedere, spuse bărbatul ieșind.

Kate se prăbuși înapoi pe scaun murmurând:

— Doamne, ce-a fost asta?!

Kate o găsi pe Liddy curățând cartofi în bucătărie. De data asta „ăl cu coarne” îi luase mințile pentru puțin timp.

— Să nu-i spui stăpânului despre vizita domnului van Heusen.

Liddy pufăi zgomotos:

— Liddy nu minte. Dacă Liddy minte nu să duce Rai la

Hristos.

— Nu-ți cer să minți. Doar să nu-i spui.

— O să mergi la diavol-diavol, să vezi!

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji ce se va întâmpla cu sufletul meu. Fă ce ți se spune!

Fața lui Liddy era posomorâtă și dezaprobatoare:

— Nu bine să taci, stăpână.

Kate o amenință cu degetul:

— Amintește-ți ce ți-a mai spus părintele, Liddy. Iisus Hristos vrea ca tu să-mi fii credincioasă.

— Lasă ce zis Iisus Hristos, își schimbă Liddy pe neașteptate părerea. Dacă află stăpânu'?

Ieși bombănind destul de tare. Kate se strâmbă la ea pe la spate. Și ce dacă afla George? Nu-i păsa. Și pe urmă, nu se întâmplase nimic. Absolut nimic.

Buick-ul lui George se opri în fața cocioabei cu acoperiș roșu unde locuia Cameron. George coborî de la volan și-i spuse lui Jamie:

— Adu coșul din spate, vrei?!

Rosie ieși pe verandă.

— Domnule Niland, făcu ea surprinsă. Cu ce vă putem ajuta?

George își scoase cascheta, înclinându-se ușor:

— Bună ziua, doamnă McKenzie. Soțul dumitale e acasă?

În momentul acela, ușa de plasă se deschise brusc și apăru Cameron:

— George, mârâi el. Ce plăcere neașteptată.

— Am auzit c-ai avut ghinion.

— Mda, bine… Se-ntâmplă.

— Trebuie să-ți fie greu.

— La fel ca altora.

George îi făcu semn din cap lui Jamie care se lupta să ridice un coș mare împletit de pe bancheta din spate a Buickului.

— Ne-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ceva mâncare ca s-o scoți la capăt. Îmi dau seama că trăim timpuri grele și nu mă deranjează să fiu bun cu cei mai puțin înstăriți.

Fața bronzată a lui Cameron se îmbujoră vizibil:

— Pune coșul înapoi de unde l-ai luat, Jamie.

Jamie tocmai reușise să scoată coșul din mașină când îl văzu pe Cameron îndreptându-se către el cu pași mari. Nu văzuse în viața lui pe cineva mai furios și scăpă coșul pe jos: conservele de carne, roșiile, bananele și pungile de făină pe care tatăl lui tocmai le cumpărase se rostogoliră în praful roșu. Jamie se uită la tatăl lui:

— Îmi pare rău, bâigui el.

Cameron stătea în fața lui George cu pumnii încleștați:

— Ia-le de jos și dispari din fața mea!

— Păi, ascultă, Cam…

— Ia-le de-aici, George! Acum, sau îți rup gâtul blestemat!

George își puse înapoi cascheta cu un gest de victimă răbdătoare, în timp ce Jamie culegea din praf cutiile de carne.

— Lasă-le, zise George.

— Nu le lăsa, strigă Cameron.

Luă de pe jos niște roșii și le îndesă pe bancheta din spate a mașinii. Una se crăpă iar sucul ei umplu de pete tapițeria. Cameron azvârli înăuntru și restul cutiilor și pungile de făină:

— Acum plecați de-aici! George se urcă la volan:

— Haide, Jamie.

Jamie era înspăimântat dar se așeză pe locul de lângă el, se întoarse să-l privească pe Cameron și-și încleșta maxilarul.

— Imbecilule, zise Jamie folosind un cuvânt învățat la școală.

George porni motorul și plecară. Cameron se uita la luxoasa mașina americană cum se pierde în zare în norul de praf roșu ridicat de roți. Rosie veni alături de el:

— Cam…?

— Nemernicul! Ticălos împuțit și nemernic!

— Haide.

— Scena asta a fost regizată doar pentru ochii lui Jamie, știi asta, nu, frumoaso?

Se răsuci. Elvie stătea în cadrul ușii, iar pe față avea o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată, Iisuse Hristoase! Dădu cu piciorul în poartă și plecă grăbit; vroia să fie singur printre tufișuri, să strige obscenități printre papagalii galah și baobabi.

George își permise un zâmbet încordat:

— Deci acesta-i bărbatul pe care ziceai că-l admiri așa de mult. Nu-i decât un bădăran și un fanfaron.

Jamie rămase tăcut. George clătină din cap:

— Dacă-i întinzi o mână de prieten unuia ca el rămâi fără degete!

Jamie privi în jur. Sucul roșiilor deja se întărise într-o crustă care păta tapițeria. Se întreba ce-l înfuriase atât de tare pe McKenzie. Încercaseră doar să facă o faptă bună, asta-i tot. Hotărî că sigur tatăl lui avea dreptate. McKenzie era un bădăran și-un fanfaron.

Veranda din vestul casei fusese împrejmuită cu plasă și transformată în dormitor pentru Jamie. Era cea mai plăcută cameră din toată casa, străbătută zi și noapte de briza răcoroasă care venea dinspre golf. În noaptea asta era scăldată de mirosul îmbătător al arborelui de camfor și de miresmele bețișoarelor arse de Junzo ca să țină deoparte țânțarii.

Kate stătea pe marginea patului lui Jamie, luându-i buclele întunecate de pe fruntea transpirată. Îl simți tresărind. Nu-i mai plăcea atingerea ei. Creștea și se îndepărta de ea. În curând va fi un bărbat și n-o să-i mai placă dacă ea vine în dormitor să-l sărute și să-i spună noapte bună. Îl sărută ușor pe frunte:

— Noapte bună, Jamie.

— Noapte bună, mamă.

Exact când ea ajunsese la ușă întrebă:

— Știi un căpitan pe nume McKenzie?

Kate simți cum i se oprește inima în piept:

— Domnul McKenzie? Da, da, îl cunosc.

Spera că vocea nu-i trăda sentimentele.

— A fost nepoliticos azi cu noi.

— Nepoliticos cu voi? De ce?

— Ne-am dus la el acasă cu mașina să-i duceam lui și familiei niște mâncare. Pentru că sunt săraci.

— Ne-am dus”?

— Eu și tata. Era un coș enorm. Aș fi crezut că oamenii sunt recunoscători când faci ceva bun pentru ei.

Desigur, George nu-i spusese nimic despre incident. Uneori, caracterul lui răzbunător o uimea deși trăia cu el de doisprezece ani.

— Ce-a spus domnul McKenzie?

— S-a înfuriat foarte rău. Nu știu de ce.

— Eu cred că mândria domnului McKenzie a fost rănită.

— Sunt pete de zeamă de roșii în toată mașina. Tata ar trebui să pună să-l aresteze.

„Vorbești exact ca George" gândi Kate:

— Poate-o să înțelegi când o să mai crești. Culcă-te acum.

Stinse lampa de pe perete și plecă. Se duse să stea pe verandă ca să-l aștepte pe George să se întoarcă de la birou. Ridică privirea către cerul înstelat. Îi trecu prin gând că atunci când contempli un asemenea spațiu, problemele personale par absolut nesemnificative. Și totuși, dacă e să crezi ce spun astrologii, stelele au un amestec în soarta fiecărei persoane așa cum în mecanismul unui ceas imens, fiecare piesă interacționează cu o alta, fiecare ax minuscul, fiecare rotiță zimțată e o parte indispensabilă a întregului. Oare așa era?

Ar fi vrut să-și poată descifra propriul cod printre toate acele semnale morse luminoase de pe cer. Încotro se îndrepta viața ei? Totul se dovedise atât de diferit de visele din copilărie. Fusese nevoie doar de câteva decizii care s-o aducă în fața acestui reflux, câteva decizii proaste: copilul făcut cu Cameron, compromisul făcut cu George. Totuși, nu regreta ce se întâmplase cu Cameron fiindcă așa îl primise în dar pe Jamie. Acum trăia doar pentru el. Poate când el va fi bărbat va putea și ea să se gândească iar la viață. Dacă era ceva la care merita să te gândești. La urma urmei, era doar o femeie într-o lume a bărbaților. Unde se putea duce?

Conrad.

Numele i se strecură în minte ca un intrus, un hoț care intră pe furiș pe o ușă neîncuiată. Conrad îi amintise că la urma urmei e femeie, nu doar soție și mamă. Dar Conrad era doar un vis dintr-o după-amiază fierbinte. Ar fi putut la fel de bine să-și dorească luna.

Auzi roțile Buickului scrâșnind pe alee. Câteva clipe mai

târziu, pașii soțului ei răsunară pe verandă. Părea obosit și deprimat, ca și cum servieta i-ar fi fost umplută cu cărămizi în loc de hârtii.

— Muncești prea mult, zise Kate când îl văzu intrând.

— Oh, exclamă el. Nu te-ai culcat.

— Te-așteptam.

— Da?!

— Vreau să-ți vorbesc, îl auzi oftând.

— Nu poți să aștepți până dimineața?

— Mereu spui asta și pe urmă dimineața-mi spui să aștept până vii acasă. E doar modul tău de-a mă evita.

— Uite cine vorbește!

Stătea în umbră, se gândi să se retragă în birou dar apoi renunță, aruncă servieta pe o masă și se prăvăli pe unul dintre scaunele de trestie. Își trecu mâinile peste față:

— Ei, ce e?!

— Ai cumpărat vasele lui Conrad van Heusen?

Deodată vocea i se înăspri:

— De unde știi?

— Din bârfe. E-adevărat?

— A fost un chilipir. Omu-i un prost. Dac-aș fi fost în locul lui aș fi cerut un preț mult mai mare.

— De ce nu mi-ai spus?

— Chiar că nu te privește!

— Ba mă privește, George. Dacă afacerea nu mai merge mă privește chiar foarte mult. Și pe Jamie.

— Acum ai de gând să-mi spui cum să-mi administrez afacerile? Zău că ai tupeu!

— Sunt probleme cu „Niland și Asociații”?

— Sigur că nu. Ce-ai auzit?

— Discuția asta despre prețul scoicilor și japonezii…

— Oamenii vorbesc o mulțime de prostii despre japonezi. Ei sunt viitorul acestei industrii în Broome. Dacă cineva…

— Dar când prețul scoicilor e așa cum e, de ce-ai cumpărat vasele lui van Heusen? Dacă ne înglodăm în datorii?

George sări în picioare:

— Cum îndrăznești! Cum îndrăznești să-mi pui la îndoială

priceperea la afaceri?! V-a lipsit vreodată ceva, ție sau băiatului? V-a lipsit?

— Nu asta-i problema.

— Să nu îndrăznești! să nu îndrăznești să stai acolo ca Regina Egiptului să-mi spui mie care-i problema. O să-ți spun eu care-i problema! De cinci ani nu-mi dăruiești dragostea ta, nu mă primești în patul tău, nu-mi dăruiești măcar un pic de căldură și compasiune umană iar eu fac totul pentru tine. Totul! M-am spetit muncind ca să-ți asigur ție și băiatului…

Kate sări la rândul ei în picioare:

— Oprește-te! Oprește-te! M-am săturat să-mi spună bărbații ce-au făcut pentru mine când tot altruismul acesta prefăcut e menit doar să le mascheze lăcomia. Sunt doar o altă proprietate, fanionul tău pentru ieșirile în societate, așa că nu-mi spune mie că totul e ca să mă faci fericită!

— Te-am iubit mai mult decât meriți!

— Iubire? Nu-mi face silă!

Kate se repezi înăuntru, trântind ușa de plasă. Alergă în dormitor și se așeză la măsuța de toaletă și începu să-și treacă furioasă peria prin bucle. Cum putuse să-și facă ei înseși așa-ceva? Cum putuse să-și transforme viața într-o asemenea farsă ridicolă și dureroasă? Azvârli cu peria în oglindă și o sparse.

Ușa se dădu de perete și George apăru în cadrul ei.

— Ieși afară! îi șuieră Kate.

Vocea lui era ciudat de răgușită.

— Nu în noaptea asta.

Închise încet ușa după el. Kate sări în picioare.

— Ți-am spus să ieși afară.

George își scoase haina și o aruncă pe jos. Mâinile îi tremurau:

— Aș fi putut avea orice femeie vroiam.

— Să nu-ndrăznești!

El făcu doi pași înainte și o plesni peste față. Kate fu șocată. Îl plesni la rândul ei. Avea de gând să-l lovească din nou dar el o prinse de încheietura mâinii și o aruncă pe pat ținând-o sub greutatea lui. Cu o mână îi ținea amândouă mâinile deasupra capului, în timp ce cu cealaltă îi pipăia tivul rochiei. Șopti:

— Măcar o noapte o să-mi fi nevastă, fir-ar să fie!

Ea îi simți în respirație damful acru de băutură. Se gândi că probabil avea la birou o rezervă secretă de gin. Era surprinsă de forța lui. El își vârî degetele în gulerul rochiei și trase în jos sălbatic, rupându-i corsajul. Șopti:

— Aproape uitasem cât ești de frumoasă.

Kate încetă să se împotrivească și închise ochii. Rămase întinsă complet nemișcată. Nu-i era nici frică de el și nici nu era șocată, doar dezgustată. Simți cum el îi trage în jos lenjeria intimă și o pătrunde. Nu era mare diferență de felul în care făceau sex de obicei, se gândi tristă. „Lasă-l să-și facă pofta”. La urma urmei era nevasta lui.

— Te iubesc, îi șopti George în timp ce o penetra.

Ea deschise brusc ochii:

— Haide, termină odată.

Elvie ura școala. Uneori ceilalți copii o necăjeau spunând despre mama ei lucruri pe care ea de fapt nu le înțelegea. Dar știa că sunt cuvinte urâte și nu se lăsa niciodată fără să nu se răzbune. Elvie se pricepea să se bată cu pumnii, putea să bată orice băiat din clasa ei. Știa că tatăl ei ar fi furios dacă ar afla așa că nu-i spunea niciodată despre bătăile din tufișurile din spatele școlii.

Această îndârjire a ei o făcu să câștige admirația și invidia colegilor dar nici un prieten. Tachinările deveniră mai puțin pe față, fură înlocuite de priviri pline de milă, șoapte în clasă, strâmbături pe la spate. Elvie ura asta, ura să se simtă diferită într-un mod pe care nu-l înțelegea; tot așa ura faptul că n-are pantofi și trebuie să poarte zi de zi aceeași rochie uzată. Așa că, de câte ori putea, chiulea de la școală.

Știa că Roebuck va rămâne în port cel puțin încă o zi ca să încarce provizii, iar Cameron nu era la bord în dimineața aceea. Îl auzise spunându-i mamei că are o întâlnire importantă în oraș. Așa că în loc să se îndrepte spre drumul către școală alergă prin tufișuri și coborî pe țărm în tabără ca să-l găsească pe Wes.

Jamie trecu pe debarcader pe lângă un malaiez bătrân. Bătrânul căra pe umeri patru vase emailate enorme puse în echilibru de-o parte și de alta a unei prăjini de bambus pe care-o căra pe umeri. În apa de mare din vase erau zeci de stridii culese de pe stâncile din preajma Cable Beach. În oraș, bătrânul avea să primească un șiling pentru o măsură cam cât o halbă de bere.

Jamie auzi un mieunat strident, ca un plânset de copil. Se opri și se uită în jur dar nu văzu nimic. În timp ce înainta pe debarcader zgomotul deveni mai puternic. Se uită peste margine. În noroiul gros, cam la zece iarzi distanță zăcea un sac de cânepă. Ceva se mișca înăuntrul lui. Cu siguranță de-acolo venea sunetul. Jamie n-ar fi vrut prea tare să meargă acolo, mai ales îmbrăcat în hainele de școală. Maică-sa l-ar omorî.

Găsi pe la jumătatea plajei o bigă ruptă dintr-un catarg și o târî până la zona limită unde ajungeau valurile. Încercă să

agațe sacul cu un capăt și să-l tragă spre el. Orice-ar fi fost în sac, începu să schelălăie și mai tare. Jamie încercă din nou, își pierdu echilibrul și făcu un pas înainte afundându-se până la gleznă în nămol.

— La dracu!

Întinse iar biga în față. Era inutil. Ei, dacă tot avea deja un pantof plin de noroi, nu prea mai conta dacă-l murdărea și pe-al doilea. Păși înainte. Era ca și cum ar fi mers prin melasă neagră, lipicioasă. Ajunse la sac și încercă să-l ridice dar era mai greu decât își imaginase și se scufunda repede în nămol. Îl apucă cu ambele mâini și începu să tragă cu putere de el. Mâinile îi alunecară pe cânepa udă și ateriză înapoi, cu fundul în nămol.

— Fir-ar al dracului de nenorocit, nemernic, împuțit și jigodie!

Se ridică și-și privi hainele. Ce grozăvie! O-ncurcase. Sacul prinse viață din nou. Jamie avu grijă să-l apuce mai bine de data asta și târî sacul înapoi prin nămol către plajă. Fusese legat de sfoară și apa de mare înmuiase nodul așa că era greu desfăcut. În loc de asta găsi o ruptură în sac, își vârî degetele înăuntru și-l sfâșie mai tare. Băgă mâna să salveze creatura dinăuntru. Care îl mușcă.

— Ce dracu!

Își trase repede mâna. Sânge! Jamie sări în picioare:

— Corcitură mică și nerecunoscătoare! Ar fi trebuit să te las să te-neci!

Cățelușul mârâi arătându-și dințișorii ascuțiți ca niște ace.

— Naiba să te ia!

Jamie făcu stânga-mprejur și o luă către drum. Dar cățelușul îl urmări, mereu aproape de călcâiele lui, ignorând pietrele aruncate odată cu invectivele la adresa lui.

— Ei, ia uite-aici, făcu Wes.

Jamie stătea în picioare pe duna de nisip, cu șosetele gri și cu pantofii plini de nămol uscat în cruste gri. Un cățel negru aștepta la câțiva pași în urma lui.

— E Jamie Niland, șopti Elvie.

— Știu, răspunse Wes.

Își bagă pumnii imenși în buzunarele pantalonilor de pânză și strigă:

— Mai bine-ai fi la școal-acu', băiete!

— Și ea la fel, replică Jamie arătând spre Elvie.

— Așa-i, rânji Wes. Cu ce să te-ajut, băiete?

— Stau și eu aici…

— Cam așa-i, admise Wes. Se uită la picioarele lui Jamie:

— Iiii-suse sfinte, da' ce făcuși?!

Jamie nu răspunse. Se răsuci ca să se uite după cățelușul cel negru dar acesta o pornise în jos pe dună și adulmeca cu mare interes la piciorușele lui Elvie. Ea se aplecă să-l mângâie și strâmbă din nas simțindu-i mirosul. Avea nevoie de-o baie bună.

— E câinele tău? strigă către Jamie.

— Nu. M-a mușcat.

— Știu io un gagiu mușcat d'un câine, spuse Wes. A murit.

Jamie păli:

— Nu-mi pasă, nu mi-e frică.

Elvie ridică de jos cățelușul. Acesta începu să scoată sunete dulci ca un mieunat.

— Mi-l dai mie? întrebă fetița.

Jamie nu putea să creadă. De ce n-o mușcase câinele pe ea? Minți:

— Nu-l vreau.

Ca să-și ascundă dezamăgirea își îndreptă atenția către bărcile care veneau și plecau dinspre Roebuck.

— Ce faceți?

— Încărcăm provizii. Mergem pă mare mult timp. Oameni au foame mare. Poate vrei s-ajuți.

— Se poate? – întrebă Jamie regretând imediat că păruse așa nerăbdător – Vreau să spun că nu mă deranjează. Dacă credeți c-aveți nevoie de ajutor.

— Poate că am, răspunse Wes.

Puse un braț pe după umerii lui Jamie:

— Haide, băiete.

Elvie îi privi îndepărtându-se pe plajă și nu prea știu ce să creadă. Știa că tati al ei nu-l plăcea pe tatăl lui Jamie. Văzuse

cum aruncase cu roșii în mașina lui. Poate că trebuia să-l urmărească și ea. Dar uite cum Wes îl lua pe după umeri pe Jamie Niland și vorbea cu el așa cum… Păi, cum vorbea cu ea. Asta o încurca. Și pe urmă, Jamie îi dăduse câinele lui.

Îl duse la rezervorul de apă, certându-l:

— Ai nevoie de-o baie bună, domnule. Și pe urmă trebuie să ne gândim ce nume să-ți dăm, nu-i așa?!

A doua zi, Cameron supraveghea ultimele încărcări de provizii la bordul lui Roebuck când Wes îl atinse pe braț și arătă către dunele de pe țărm. Un băiețel își croia drum prin aglomerarea de cocioabe de metal și lemn și depozitele taberei lui McKenzie. Cameron simți amestecul obișnuit de tristețe și mânie. Era el. Îi făcu semn cu mâna:

— Hei, Jamie!

Jamie flutură și el mâna dar ezită văzându-l pe Cameron. Se opri la zece-doisprezece pași de ei, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Uite aicea-i căpitanu', zise Wes. Poate az' te duci cu el, bine?

Jamie nu răspunse. Cameron îi vorbi:

— Salut, Jamie.

Jamie își frecă picioarele încurcat.

— Vrei să știi despre perle? îl ademeni Wes. Căpitanu' știe de toate. El îți spune mai bine ca mine.

Tăcere.

— De ce vrei să înveți despre perle, băiete? întrebă în cele din urmă Cameron.

— Vreau să fiu ca tata.

Wes și Cameron schimbară o privire.

— Ca taică-tău?

— Vreau să fiu un mare afacerist, să mă ocup de perle.

— Ah, da. Asta-i o ambiție nobilă. Atunci vino cu mine.

Cameron porni. După câteva clipe, Jamie îl urmă.

Cameron îl duse cu barca până la Roebuck. Îl duse rapid într-un tur prin lugher și apoi îi dădu o stridie.

— O perlă! se minună Jamie, simțind mica rotunjire din interiorul scoicii.

— Prima lecție, băiete, zise Cameron luând scoica din mâna lui și zdrobind bila între degete.

Din ea ieși noroi.

— E doar o bășică. Un vierme-sfredel intră în scoică, iar presiunea apei face restul. Arată ca o perlă dar nu e. N-are nici o valoare.

— Aruncă scoica în grămada de pe punte – Uite-aici o perlă!

Băgă mâna în buzunar și scoase o punguță de piele. Răsturnă conținutul în palmă – o perlă mică, puțin neregulată, de vreo treizeci-patruzeci de drame.

— Ar fi bine dac-ar fi nițel mai mare și mai rotundă, însă e un lucrușor drăguț, nu crezi?

Jamie se uita fix la ea încuviințând din cap.

— Toate scoicile au perle?

Cameron râse:

— Una dintr-o sută. Și majoritatea sunt prea mici ca să merite mai mult decât să fie lăsate bacșiș într-un bar! Știi cum se face o perlă?

Jamie clătină din cap.

— Se naște din maree. Mareea este pulsul mării, ține în viață oceanul cu tot ce e în el. Stridia e hrănită de maree, hrana ei este adusă de curenți. Dar uneori un grăunte de nisip își face loc în interiorul scoicii, iar stridia încearcă să scape de el. Presupun că e ca și când ai avea o pietricică în pantof. Așa că pune un fel de salivă în jurul grăuntelui de nisip, ca să se protejeze, iar sucul acela este sidef, care se întărește și formează o perlă. Unele perle au formă neregulată și li se spune barrack. Le poți cumpăra de la oricine cu grămada, sunt păstrate în borcane de gem. Dar o perlă frumoasă, rotundă, poate valora oricât. Totul depinde de mărime, de luciu, de culoare și de finețea suprafeței. Într-o zi, un om se poate trezi sărac, iar până la apus, dacă găsește o perlă, va fi bogat ca un țar!

— Cum se prind stridiile?

— Nu se prind. Sunt acolo jos în ocean, ca aurul.

Cameron îl luă sub punte și-i arătă costumele de scafandru, cizmele grele de plumb și cele două căști de cupru înverzite de

apa sărată. Îi spuse:

— Încearcă să ridici una.

Jamie bombăni și se opinti dar era prea grea pentru el.

— Nu-i așa că-i o greutate înfricoșătoare de dus cu tine pe fundul oceanului, Jamie? Omul trebuie să știe la ce se-ncumetă, altfel intră în costum ca-n propriul lui coșciug.

— Mergeți pe fundul oceanului cu toată greutatea aia?

— Acolo jos nu mai pare așa greu. Da' nu mergi tot timpu'. Un scafandru priceput stă pe bucla parâmei de siguranță și lasă lugheru' să-l ducă pe fund până găsește un loc cu scoici bune. Scafandru' conduce vasu', Jamie, el folosește parâma ca să-i semnalizeze tenderului în ce parte s-o ia vasu', cât de repede sau de-ncet, dacă să navigheze sau să stea sub vânt.

— Cine-i tenderul?

— Rolul lui e să țină întinse furtunul de aer și parâma de siguranță. Trebuie să fie priceput, fiindcă are viața unui om în mâinile lui. Prea multă parâmă și riști să te-ncurci în ea, prea puțină și ești târât ca un câine legat cu lanțul de-o căruță. Tenderul poate să-ți salveze viața sau să ți-o curme. Îmi amintesc de-un scafandru de pe Alma care a căzut într-o crevasă acolo jos, sub apă. Tenderul n-a putut să-i susțină greutatea și omul s-a scufundat în crevasă. Când l-am scos în cele din urmă la suprafață, presiunea apei îl imobilizase în interiorul costumului și căștii. Au trebuit să-l îngroape așa, fiindcă n-au putut să-l scoată afară.

Deodată, Jamie simți că-i vine rău. Cameron vorbea atât de degajat despre asemenea riscuri îngrozitoare. Jamie nu-și putea imagina o asemenea moarte.

— Vă mai scufundați, domnule McKenzie?

— Spune-mi Cam. Și nu, nu mă mai scufund. Am boala scafandrilor.

— Atunci de ce mai plecați cu vasul?

— Ca să supraveghez echipajul. Nu poți să te ocupi de perle în Broome și să nu urci pe vas, altfel echipajul fură toate perlele pe care le găsește. Chiar dacă ai la bord un om care desface scoicile, ceilalți vin noaptea și încearcă să găsească o perlă în scoicile nedeschise. Trebuie să le impui respect și nu

poți face asta dintr-un birou.

Jamie tresări auzind o critică atât de evidentă la adresa tatălui său. Zise:

— Cred c-ar trebui să plec.

— N-am vrut să spun ceva rău despre tatăl tău.

— E cel mai mare afacerist cu perle din Broome.

— Cine ți-a spus asta?

„Tata” gândi Jamie, dar n-avea de gând s-o spună tare. Cameron puse o mână pe umărul băiatului:

— O să te duc înapoi.

— Mulțumesc.

În timp ce se urcau în barcă înapoi, Cameron îl studie și zâmbi. Era un băiat minunat de care orice bărbat ar fi mândru.

Lampa cu kerosen fâsâia și pâlpâia pe bancă, iar noaptea insectele se adunau în jurul ei. Un trib de Djuleun dansa corroboree în spatele arborilor de ceai, iar ritmul în care loveau bețele devenea obsedant în noaptea fierbinte, neclintită. Cameron dădu deoparte farfuria de la cină și își aprinse o țigară.

Se uită în jur la bucătăria aproape goală, la scaunele pătate și la pereții goi de tablă, gândindu-se la casa lui din Glasgow, la sărăcia lucie a vieții de-acolo pe care jurase s-o lase în urmă: „Tot ce-am făcut a fost să schimb un tip de eșec cu altul. În loc de case gri, cu etaj și ploaie rece aici există țânțari și căldura înăbușitoare”.

Rose întinse mâna peste masă și o apucă pe-a lui:

— Nu fi așa de trist.

— Nu asta am avut de gând, Rosie.

— Hai să plecăm de-aici.

Cameron clătină din cap:

— E ca și cum aș admite că sunt înfrânt.

— Nu mai sunt perle, Cam. S-au dus zilele când făceai avere peste noapte.

— Mă tot gândesc că dac-aș mai fi rezistat un sezon… doar o perlă bună, Rosie. Atâta tot ne-ar fi trebuit. O perlă bună.

— Dacă tu vrei să rămânem, eu o să rămân.

El îi dădu o șuviță de păr de pe față:

— Aveam de gând să te îmbrac în mătase.

— Nu pot să mulg capra îmbrăcată așa, Cam.

El o sărută:

— Într-o zi o să-mi găsesc perla, Rosie. Și o să ai tot ce-și poate dori o femeie. O să vezi!

Când George veni acasă ca să ia prânzul, Jamie stătea pe verandă bând o limonada. De îndată ce dădu cu ochii de tatăl lui își dădu seama că a dat de bucluc. George nici n-așteptă să urce scările înainte să-și înceapă tirada. Cu obrajii roșii, îndreptă spre Jamie un deget acuzator:

— M-ai mințit!

Jamie sări în picioare. „De unde aflase?" George calcă apăsat pe verandă:

— Ce-ai făcut în tabăra lui McKenzie?

— N-am făcut nimic rău.

— Te-am întrebat ce-ai făcut acolo.

— Am vrut să-ntreb despre afacerile cu perle.

— Eu sunt proprietarul celor mai multe vase din Broome și tu te duci la un om care de-abia-și permite să țină la apă un lugher?

Jamie tăcu.

— Ți-am arătat cum se lucrează la „Niland și Asociații". Ce mai vrei să știi?

— Vroiam să urc pe unul din lughere. Vroiam să văd un costum de scafandru.

— Matsuki putea să-ți arate unul.

— Matsuki crede că sunt o pacoste.

Kate auzi țipetele și ieși pe verandă. I se adresă lui George:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Se pare că fiul tău a devenit un vizitator asiduu al taberei lui McKenzie.

— Jamie?!

— Unul dintre scafandrii mei l-a văzut acolo și i-a spus lui Matsuki. Ai fost acolo toată dimineața, nu-i așa?!

— Am fost doar de trei ori, se apără Jamie.

George se întoarse către Kate:

— Am crezut că-i ești mamă. Se presupune că trebuie să-l supraveghezi.

— Are unsprezece ani. Nu pot să mă țin după el peste tot!

— Asta-i absolut scandalos!

— George se întoarse către Jamie. Trebuie să încetezi imediat! Înțelegi?

— De ce? făcu Jamie. Ce rău fac?

Între mamă și tată se schimbară priviri. Apoi George spuse:

— N-ai voie să mai vorbești vreodată cu omul acela. Dacă te mai văd vreodată lângă el o să, o să… – amenințarea plutea în aer – înțelegi?

—… cred că da.

— Am întrebat dacă înțelegi!

— Da!

— Scandalos! țipă George, după care intră în casă trântind ușa.

Soarele coborâse în spatele pindan și baobabilor care se profilau pe cerul de culoarea lavandei. Din clopotnița de tablă a capelei răsuna chemarea clopotelor.

Buick-ul roșu parcat pe strada prăfuită era ca un avertisment că urmează probleme. George Niland. Cameron își scoase pălăria și intră. Dar nu era George, era Kate. Ea și Rose stăteau în bucătărie cu un ceainic pe masa din fața lor. Elvie le privea de pe verandă cu nasul lipit de plasa de muște murdară a ușii.

Când intră, Kate se ridică în picioare. Purta o rochie albă de muselină și mănuși albe de bumbac. Avea părul legat la spate. „Arată ca o aristocrată, nu ca fata unui ticălos irlandez hoț de perle”, se gândi el posomorât. Aruncă o privire către Rosie îmbrăcată tot în rochia ei de casă, cu frumosul păr blond nepieptănat. Fața ei era o mască de mânie și rușine. Spuse:

— Doamna Niland a venit să te vadă.

— O plăcere neașteptată.

Se lăsă o tăcere grea.

— Ei, am niște lucruri de făcut, zise Rosie ieșind.

Cameron o auzi strigând „Vino-ncoace!” către Elvie în timp ce cobora scările din spate. Kate și Cameron se priviră intens.

— Ce mai faci, Cam?
— Sunt bine.
Kate se așează, iar Cameron se lăsă ușor pe scaunul pe care stătuse Rosie. Vorbi cu voce blândă:
— N-ar fi trebuit să vii aici.
— Am ceva important de discutat cu tine.
— Totuși, n-ar fi trebuit să vii.
Ea se uită prin bucătăria săracă.
— Pare o persoană cumsecade.
— N-ai venit aici ca să discutăm despre Rosie.
Obrajii lui Kate se îmbujora.
— Nu putem fi măcar prieteni, Cam?
El nu-i răspunse. Kate se uită fix la masă:
— Trebuie să-ți vorbesc despre Jamie.
— Ce-i cu el?
— A venit la tine în tabără să te vadă.
Cameron încercă să-și ascundă surprinderea:
— Da. George știe asta?
— A aflat de la Matsuki.
— Mda, bine, e-adevărat. Dar eu nu l-am obligat să vină. Băiatul vroia să învețe despre căutarea perlelor.
Vocea lui Kate căpătă duritatea oțelului:
— Va trebui să-l descurajezi.
— Nu pot. Nu vreau.
Kate își roti din nou privirea prin bucătăria sărăcăcioasă, apoi zise:
— Te-ai îmbogățit de pe urma perlelor, Cam? Ți-au adus fericire? Sau mie?
— După cum spuneam, nu e fiul meu.
— Dar e-al meu! Și nu doresc pentru el genul ăsta de viață. Merită ceva mai bun.
— El trebuie să hotărască.
— Nu, Cam, nu trebuie. George și cu mine i-am interzis să se mai apropie de țărm. Anul viitor pleacă la Perth la un internat. Sperăm că va uita de această fascinație pentru perle când va fi departe.
— Soțului tău nu-i merge prea rău de pe urma lor.

— El nu e un căutător de perle, Cam, iar tu știi asta. El a moștenit compania de la taică-său, iar banii vin în ultima vreme de la fermă și agenții.

Cameron ridică din umeri:

— Nu e căutător de perle, asta e sigur.

— Îmi pare rău, Cam.

— Să nu-ți pară rău. Băiatul e aproape mare acum. La ce i-ar trebui un tată ca mine oricum?!

Ea se întinse peste masă și puse mâna peste a lui:

— Aș dori…

Cameron își trase brusc mâna:

— N-are rost să-ți pui dorințe. Nu se va schimba nimic.

Când Kate se ridică, tonul ei era din nou oficial:

— Sper că-mi vei respecta dorința.

— Dacă băiatul vine în tabără n-am să-l gonesc. Dacă nu poți să-l oprești să vină, asta te privește. Dar eu cred că faci o greșeală, Kate. Are marea în sânge.

— Nu și dacă pot să fac ceva în privința asta, zise ea la plecare.

În spatele casei era un coteț pentru pui și o capră stătea priponită de-un par. Elvie o botezase Brutus fiindcă nu se prea pricepea încă la complexa problemă a sexului. După plecarea lui Kate, Cameron ieși s-o caute pe Rose. Tocmai o mulsese pe Brutus și ținea în mână o găleată pe jumătate plină cu lapte cald.

— O să pregătesc cina, zise ea.

— Vrei să știi despre ce era vorba?

Rosie puse găleata jos:

— Nu.

El o luă de umeri și o forță să se uite în ochii lui:

— Atunci de ce ai fața asta?

Rose îi întoarse spatele:

— Uită-te la mine! Uită-te la mâinile mele! mâini care muncesc, Cam. Și hainele mele… am două rochii… și ea plutește pe drum în dantele, cu mănușile de bumbac, mirosind a parfum franțuzesc, stă în bucătăria mea, strâmbă din nas și mă face să mă simt ca o… ca o…

— Rosie…

— Tot te mai iubește! Văd asta în ochii ei! Dac-ar vrea vreodată să te ia de lângă mine ce-aș putea face ca s-o opresc?

Cameron întinse mâna dar ea se feri.

— Și știu că și tu o iubești.

— N-o iubesc, Rosie… n-o mai iubesc.

Ea clătină din cap.

— Nu te-nvinovățesc. Doar că uneori nu pot suporta gândul că ea e tot aici în oraș. Cum să se compare o târfă cu o lady?

— Nu ești o târfă!

— Tu n-ai fost la Tenis Club. Sau la Residency. Sau la Race Club. Toate doamnele de-acolo știu ce sunt.

— Rosie…

Ea se repezi pe lângă el și intră în casă. Cam o văzu pe Elvie cum stă acolo cu ochii mari. Îi spuse:

— Haide, du-te să hrănești puii.

Ea nu-l băgă în seamă. În loc de asta trecu pe lângă el cu pași mari și intră trântind la rândul ei ușa de plasă.

Cam o găsi pe Rosie în fața măsuței de toaletă pieptănându-și părul, cu fața udă de lacrimi. Ochii li se întâlniră în oglindă.

— Îmi pare rău, șopti el.

O cuprinse pe după umeri.

— Într-o zi, Rosie, într-o zi vei avea parfumuri și rochii și…

Ea îi puse o mână pe buze ca să-l facă să tacă:

— Oprește-te. Taci. Nu contează.

— Contează pentru mine.

— Doar să n-o lași să mai vină aici – își șterse fața cu mâneca și se strădui să zâmbească – Data viitoare când se mai strâmbă lângă varza mea, i-o pun în poală.

Dalziel fu însoțit printre șirurile de funcționari și contabili către biroul lui George. După ce se așeză, George trimise un băiat să aducă două pahare cu limonadă rece și dulce, cu un strat gros de gheață rasă la suprafață. Prin fereastra deschisă, George țipă la punkah wallah să dea ventilatorul mai tare.

Bărbații făcură schimb de amabilități, apoi George se lăsă pe spate în scaun cu degetele pe burtă:

— Ei bine, Charles, m-am gândit la propunerea ta.

Dalziel zâmbi ca să-și ascundă nervozitatea. Să preia contul lui Niland de la Bank of Western Australia ar fi o lovitură de maestru dacă ar reuși.

— Și?

— Am hotărât că ai dreptate. Cred că am fi mai bine serviți de o bancă mai progresistă. Așa că am hotărât să îmi transfer conturile la Commercial Union.

Dalziel radia.

— Ce veste extraordinară, George!

— Sunt convins că va fi o asociere reciproc avantajoasă.

— Pot să te asigur, George, că banca noastră va face totul…

— Desigur totul va trebui făcut treptat. E un pas major pentru noi și avem anumite angajamente de îndeplinit față de concurenții voștri.

— Desigur.

— Mai e o condiție.

Dalziel își reluă aerul oficial. Studie fața lui George căutând indicii. „E un excelent jucător de bridge” își aminti Dalziel. Expresia feței nu-l dădea niciodată de gol.

— O condiție?

George privi liniștit afară pe fereastră la mangrovele înflorite și la scheletele de lugere îngropate în nămol.

— Ei, nu-i chiar o condiție. Aș vrea s-o consider o favoare.

— Trebuie doar să-mi spui, George.

— E vorba de Cameron McKenzie.

Cameron deschise atât de violent ușa băncii încât mai mulți clienți se dădură înapoi alarmați. Cameron sări peste tejghea ținând în pumnul drept o scrisoare mototolită. Unul dintre funcționari sări în picioare, încercând să-i bareze drumul. El îl împinse înapoi pe scaun și intră furtunos în biroul lui Dalziel trântind ușa după el.

Dalziel era în spatele biroului examinând un registru principal în timp ce contabilul se apleca de lângă umărul lui drept. Fața lui Dalziel deveni albă ca hârtia. Cameron îi trânti pe birou scrisoarea mototolită:

— Ce-i asta?

— Domnule McKenzie, n-aveți dreptul…

Contabilul încercă să se strecoare pe lângă Cameron spre ușă. Cameron îi ieși în față:

— Rămâi pe loc!

— Dacă vreți să vă faceți o programare ca să discutăm această…

— N-am nevoie să-mi fac o programare, Dalziel. Sunt aici și o să discutăm. Acum spune-mi ce înseamnă asta!

— E foarte clar ce înseamnă. Banca vă refuză împrumutul.

— De ce?

— Este politica băncii.

Cameron îl apucă de cravată și răsuci nodul sufocându-l.

— Spune-mi un singur lucru. E mâna lui George Niland?

Dalziel scoase un sunet înfundat în timp ce ochii i se bulbucau de frică. Nu răspunse.

— Cred că mi-ai spus tot ce vroiam să știu – Cameron îi dădu drumul – Nenorocit mărunt!

Îi aruncă lui Dalziel scrisoarea în față și ieși în goană, iar clienții și funcționarii abia îndrăzniră să respire. Nimeni nu mișcă, abia câteva clipe mai târziu un funcționar tânăr băgă capul pe ușă adresându-se lui Dalziel:

— Acum ați dori o cană cu ceai, domnule?

Elvie era în curte, hrănind găinile. Ceva nu era în regulă. Cameron nu mai vorbea de zile întregi și chiar și mami era în toane proaste. Pe verandă erau o grămadă de sticle goale de gin. Ar fi vrut să-i spună cineva ce se-ntâmplă.

Îl auzi pe Black Jack – Cameron îl botezase așa după ce încercase să-l mângâie și se alesese cu o mușcătură la deget pentru asta – lătrând furios în curtea din față. Scăpă cutia cu boabe și ocoli casa să vadă ce s-a întâmplat. Spera că Jack nu găsise vreun șarpe.

Afară era parcată o mașină Sunbeam lucioasă și neagră. Un japonez scund și îndesat, cu costum alb și cască de colonist stătea lipit de ușa ei în timp ce Black Jack îi molfăia energic fluierul piciorului drept.

— Jack, pleacă de-acolo!

Elvie prinse cățelușul de ceafă și-l trase deoparte. Japonezul își studie pantalonii zdrențuiți. Tibia îi sângera. Dar în loc să

fie furios, el zâmbi și făcu o plecăciune către fetiță spunând:

— Îți rămân foarte recunoscător.

În același moment, Cameron ieși în grabă pe verandă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se-ntâmplă aici?

Elvie îl apucă pe Black Jack și alergă spre pomi. Jack chiar c-o pățise de data asta. Fetiță auzi din spate vocea lui Cameron:

— Câinele ăsta blestemat! domnule Tanaka, sunteți bine?

Tanaka stătea cu piciorul sprijinit pe un taburet, iar Rosie îi punea o compresă rece pe tibie. Cameron intră în cameră cu o sticlă de whisky și două păhărele.

— Scuzele mele, domnule Tanaka. Câinele acela nenorocit v-a stricat costumul.

Tanaka zâmbi stânjenit:

— Vă rog, McKenzie-san, nu vă faceți griji. Doar un accident.

— Nu-i de mirare că cineva l-a pus într-un sac!

Cameron se așeză și turnă două degete de whisky în fiecare păhărel.

— În sănătatea dumitale, domnule Tanaka.

Tanaka ridică paharul și bău tăria. Arăta ca un om care chiar avea nevoie de așa ceva.

— V-ați cumpărat o mașină grozavă.

— Zeii mi-au zâmbit.

Cameron zâmbi și el. Știa că recentul succes al lui Tanaka n-avea nici o legătură cu zeii. Tanaka era cel mai prosper asiatic din Broome, poate cu excepția lui Tom Ellies. Tanaka era bancher, negustor și consilier financiar pentru aproape toți scufundătorii japonezi din Broome și existau zvonuri insistente că avea propria flotă de lughere. Aceasta era de fapt ilegal, fiindcă nici un cetățean străin nu putea obține licență de comerț cu perle, dar deja în practică era o chestiune adânc înrădăcinată. Afaceriștii albi cumpărau sau închiriau lughere cu bani luați de la japonezi și apoi permiteau ca vasele să fie deservite de un echipaj japonez. Uneori primeau o cotă din profituri dar mai adesea primeau o sumă fixă anuală și deveneau „afaceriști de verandă” care rar se aventurau pe țărm sub pretextul că își verifică propria „flotă”. Din cauză că mulți afaceriști autentici foloseau și ei echipaje formate din

japonezi, această practică ilegală cunoscută sub numele de „fațadă” era aproape imposibil de dovedit ori de pedepsit.

— Am auzit c-ai avut ghinion, zise Tanaka.

— Nu ghinion, ghinionul de-a mă numi McKenzie.

— Nilan' san.

— Nu pot s-o dovedesc dar ce altceva aș putea crede? Dalziel n-avea alt motiv să facă ce-a făcut. Pentru asta ai venit să mă vezi, domnule Tanaka?

— Am o propunere de afaceri pentru dumneata.

Cameron se uită la Rosie care stătea lângă fereastra bucătăriei cu brațele încrucișate, privindu-i. Ea își mișcă încet buzele schițând „Ai grijă!”

— Ei, spune ce-i, domnule Tanaka.

— Poate nu pierzi lugher. Poate altă persoană poate plătește împrumut, cumpere vas. Mergi ca scufundător principal, ai cotă de profit. Lasă pe altul cu griji.

— Dacă această altă persoană este un japonez, ceea ce-mi propui este ilegal, domnule Tanaka.

— Cameron își goli paharul – Mulțumesc pentru ofertă, dar nu pot s-o fac.

— Dacă nu faci, banca ia Roebuck.

— Am mândria mea. Am spus că nu voi mai lucra pentru altcineva și-o să mă țin de cuvânt.

Tanaka rămase puțin tăcut.

— Mulți ani trecut de când mi-ai salvat viață. Îți amintești?

— Da, mi-amintesc.

— Aș fi mort dacă nu ajutat dumneata. Acum poate plătesc datoria mea.

— Ți-ai plătit datoria când m-am întors în Broome după război.

— Viața face mai mult ca un vas.

Tanaka își trecu degetul grăsuț peste suprafața aspră a mesei schițând linia coastei:

— Uite. Barred Creek e-aici. Aici – vas malaiez. Nu licență. Ce face vasul poliției coastă dacă găsește?

— I-ar confisca toate scoicile și le-ar arunca peste bord.

— Da, probabil așa face. Așa cred.

— Vrei să spui…

— Nu spun nimic. Poate doar informația folosește dumitale. Toată informația bună la ceva.

— Tanaka se ridică, își puse cascheta și făcu o plecăciune – La revedere, McKenzie-san. Gândește la cuvintele mele.

Porni spre ușă, șchiopătând. După plecarea lui, Cameron rămase pe verandă uitându-se cum mașina dispare în direcția Dampier Terrace.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Rosie, venind mai aproape. Ce era chestia asta cu braconierii malaiezi?

— Vroia să spună că am ocazia să câștig ușor niște bani și poate să ies din belea, îi răspunse Cam.

Intră în casă și începu să scotocească prin sertarele garderobei.

— Unde-i uniforma aia veche a mea de ofițer în Marină, Rosie? Sper că n-au mâncat-o moliile pe toată!

Trecuseră opt ani de când Cameron nu mai purtase uniforma de locotenent în Marina Regală. Mirosea puternic a naftalină, iar pe spatele gulerului și mânecă era plină de găuri mici acolo unde insectele se înfruptaseră din material. Fireturile aurii de la manșete erau murdare și zdrențuite.

Cameron îmbrăcă jacheta și aduse reverele unul lângă altul. Încheie jacheta și își studie imaginea în oglinda crăpată a garderobei. Fu destul de încântat de el însuși când văzu că încă îi vine bine. De fapt, se gândi că arată destul de bine îmbrăcat cu ea. Zâmbi, văzând în oglindă imaginea lui Rosie. Se uita la el din ușa dormitorului.

— Nu-i rău, nu, Rosie?

— Ce mai înfumurat îmi ești! Și-acum ești drăguț să-mi spui și mie ce naiba faci?!

Ajunseră la marele prahu12 malaiez de la Scott's Reef exact înainte de asfințit. Căpitanul malaiez nu băgă în seamă vasul Roebuck până când nu-și dădu seama, prea târziu, că venea drept spre ei. Până să ridice el ancora, Cameron era cam la o sută de iarzi de pupa. Malaiezul nu mai încercă să scape. Vântul nu era decât o briză și știa că Roebuck, care avea motor auxiliar, putea cu ușurință să-l depășească.

Pe puntea lui Roebuck, Wes își dădu ochii peste cap văzând un kris sclipind în soare pe celălalt vas.

— Poate nu-i chiar așa bună idee, zise el.

— Ia-o ușurel, domnule Redonda, murmură Cameron.

Își luă revolverul masiv și trecu peste bord în barcă. Wes și doi dintre malaiezii din echipaj, Assan și Ismail, apucară vâslele. Câteva minute mai târziu se urcau la bordul vasului de braconaj. Erau doisprezece oameni pe acest prahu. Căpitanul era un individ ursuz, cu ochi galbeni, dinți stricați, cenușii, și avea un kris cu mâner din perle ascuns sub sarong.

Pe punte sclipeau în soare o grămadă de scoici. Probabil pescuiau de-o săptămână, poate și mai mult. Scoicile erau mari și de bună calitate. Cameron se întoarse către Assan:

— Spune-i căpitanului că sunt ofițer în Marina Regală Australiană. Spune-i că pescuitul în apele Australiei e ilegal.

Assan îi comunică informația căpitanului, care ridică din umeri de parcă asta nu l-ar fi interesat câtuși de puțin. Spuse ceva răstit în malaieză.

— Ce-a zis?

— A zis că-i pare rău. Credea că e încă în Malaya.

Cameron arătă cu degetul spre țărmul dinspre est, plaja lungă și albă și tufișurile de dincolo de ea.

— I se pare că asta seamănă cu jungla?

Căpitanul zâmbi disprețuitor și ridică iar din umeri. Cameron se întoarse către Assan:

— Spune-i că-i confiscăm scoicile. Spune-i că trebuie să le arunce peste bord și să părăsească imediat apele teritoriale australiene.

Assan repetă asta în limba malaieză și membrii echipajului începură să comenteze în șoaptă. Ca răspuns, Cameron scoase din toc revolverul și ridică piedica. Wes șopti:

— S-ar putea să trebuiască să-l folosești curând.

— Aș vrea, Wes, dar n-am muniție pentru el.

— Iiii-suse!

Căpitanul începu să țipe și să gesticuleze furios.

— Ce zice?

— Șefu', zice că nu te lasă să-i iei scoicile. Zice că nu poți să-l

obligi să le-arunce.

— Așa crede?

— Cameron se-ntoarse către Wes – Aruncă scoicile în apă!

Wes ezită.

— Fă-o!

Wes luă o mână de scoici, se duse la babord și le aruncă în apă. Imediat, căpitanul porni în direcția lui cu kris-ul pregătit. Dar Cameron îl aștepta. Îl lovi cu revolverul peste încheietura mâinii și se auzi cum osul se rupe. Omul țipă ascuțit și scăpă cuțitul pe punte. Ismail îl ridică imediat, ușurat să aibă în sfârșit o armă.

Restul oamenilor din echipajul malaiez ezitară. Unul din ei puse mâna pe mânerul cuțitului pe care-l purta la brâu dar o retrase imediat când Cameron îndreptă revolverul spre capul lui. „Te rog, Doamne, nu-i lăsa să-și dea seama că-i o cacialma!" se rugă Cameron.

Câteva secunde, nimeni nu mișcă. Chila se clătina deasupra valurilor. Singurul sunet era vaietul căpitanului malaiez care se zvârcolea pe punte, ținându-se de încheietura ruptă. Wes ieși primul din impas. Era înspăimântător la vedere mai ales după pierderea celor doi dinți din față. Îi înșfăcă pe cei doi malaiezi care stăteau între el și scoici, pe câte unul sub flecare braț, și-i aruncă în apă. Ceilalți malaiezi bătură în retragere, uluiți și îngroziți de această etalare de forță și cruzime. Cameron se întoarse către Assan:

— Spune-le, în numele Majestății Sale Regale, să arunce armele pe punte.

Assan traduse și jumătate de duzină de kriss-uri căzură cu zgomot pe punte. Cameron se întoarse către Wes și Ismail:

— Continuați!

Un sfert de oră mai târziu scoicile dispăruseră în ocean, aruncate peste bord. Ca o precauție, Cameron îl pusese pe Wes să arunce și cuțitele. Înainte de a se întoarce în barcă îi permisese lui Ismail să pună o atelă pe brațul căpitanului.

— Spune-i că dacă vrea să facă plângere împotriva mea poate să-i scrie regelui George V la Londra. Deocamdată îi dau drumul doar cu un avertisment.

La ceasul când soarele apunea sângeriu deasupra oceanului, Cameron stătea la prova lui Roebuck și se uita cum prahu malaiez dispărea la nord, spre orizont. Zise:

— Lasă la apă niște plumb de marcaje, Wes. Am sentimentul că mâine dimineață vom găsi cel mai mare depozit de scoici de prin părțile de nord-vest!

În clipa în care Cameron deschise ușa băncii Commercial Union Bank de pe Dampier Terrace, contabilul sări în picioare și o luă la fugă ca un iepure speriat. Cameron îi ignoră pe funcționari și secretari, îndreptându-se direct spre biroul lui Dalziel.

Dalziel apucă telefonul dar Cameron trânti la loc receptorul, ținându-l pe bancher de încheietură.

— Te previn, se bâlbâi Dalziel, angajații mei au fost instruiți să-l informeze pe Sergentul Clarke…

— Nu va fi necesar.

Cameron băgă mâna în buzunar și trânti pe birou un cec.

— Cu asta îmi lichidez împrumutul, domnule Dalziel. Nu-mi mai rămân decât vasul și hainele de pe mine dar cel puțin nu-ți mai simt mâinile murdare cum mă strâng de gât – se apropie de fața celuilalt – O să regreți asta într-o zi, domnule Dalziel. Tot așa și George Niland. Poți să-i spui asta.

Apoi plecă.

Bungaloul lui Tanaka era ascuns de arborii de ceai de la marginea orașului. Cu toată averea lui, Tanaka nu reușise să-și cumpere o casă în una din zonele albilor din Broome, printre „afaceriștii de verandă”. Dar reușise să aibă o mulțime de grădinari băștinași, așa că veranda lui era o revărsare de iasomie parfumată și de caprifoi. În timp ce Cameron urca scările din față, auzi clinchetul gingaș al furin-ului, niște mici țevi muzicale japoneze agitate de zefirul care adia dinspre golf.

Fumiko, fiica lui Tanaka, îi deschise ușa după ce ciocăni. El îi auzise foșnetul pașilor pe podeaua din lemn lustruit.

— McKenzie-san, zise ea cu voce cântătoare și dulce, făcând o plecăciune.

— Fumiko-san.

Cameron o considerase mereu una dintre cele mai frumoase și mai delicate ființe pe care le văzuse vreodată. Pentru o japoneză, era înaltă și se mișca cu o grație de balerină, de parcă ar fi plutit pe deasupra pământului. Era subțire ca o trestie, cu mâini mici, înguste și fața ca un oval perfect. Dar ochii și gura erau cele mai remarcabile trăsături. Ochii calzi, întunecați, sclipeau ca niște bucăți de lignit, iar gura avea totdeauna colțurile răsfrânte în sus într-un zâmbet strengăresc, așa că, în ciuda comportării ei rezervate, Cameron avea impresia că se amuza și se bucura în tăcere de tot ceea ce-o înconjura.

Cameron crezuse că ea n-are mai mult de douăzeci de ani dar aflase de curând de la Tanaka faptul că avea douăzeci și șapte. Soțul ei fusese scafandru principal pe unul dintre lugherele tatălui ei și murise în urmă cu trei ani undeva lângă insulele Lacepede. După câte știa Cameron, nu avea copii și locuia cu Tanaka, îngrijindu-se de gospodăria lui.

Cameron își scoase cizmele pe verandă, după obiceiul japonez, iar Fumiko îl conduse prin coridorul întunecat spre veranda închisă din spatele casei. Tanaka era așezat pe un covoraș de rafie și stătea cu picioarele încrucișate, îmbrăcat doar într-un simplu yukata. În colțurile camerei erau arse bețișoare parfumate.

Cameron făcu o plecăciune și îi întinse darul de mici dimensiuni pe care-l adusese, învelit în batista tradițională din mătase numită furosiki.

— McKenzie-san.

— Domnule Tanaka.

Se așeză, ca și gazda lui, cu picioarele încrucișate. Tanaka făcu semn din cap lui Fumiko, iar ea se duse să aducă ceai.

— Foarte frumoasă fată, zise Tanaka. Urizane-gao. Înseamnă față ca sămânța de pepene. Formă perfectă, ovală, ca sămânța de pepene.

— E cu siguranță o mică frumusețe. Crezi că o să se mai mărite?

— Dacă vor zeii. Sunt onorat că ai venit la umila casa mea.

— Nu-i așa de umilă ca a mea, zise Cameron privind spre

imensul animal din lut pus de strajă într-un colț al camerei.

Obiectul era aproape de înălțimea unui om și se ridica pe picioarele din spate; semăna cu un bursuc cu coadă mare, turtită și urechi ascuțite.

— Ce fel de animal e ăsta?

— E tanuki. Avem mulți în Japonia. E foarte timid, foarte viclean. Ca vulpea, iese doar noaptea. Japonezii iubesc mult tanuki.

— Da?!

— Tanuki foarte deștept. Nu poate sapă vizuină singur așa că trăiește în vizuină alte animale sapă. Lasă alții să muncească. Tanuki și foarte încet dar are creier mare.

— Admiri asta, nu-i așa, domnule Tanaka?

— Sigur că da.

Fumiko se întoarse în cameră aducând uchiwa, un evantai plat care servea și drept tavă. Pe uchiwa era un ceainic mic cu mâner de bambus și două căni de porțelan de Satsuma. Îngenunche și îl puse pe covoraș între bărbați. Apoi turnă ceai în cele două căni, făcu o plecăciune și părăsi camera.

Tanaka dezveli darul pe care i-l adusese Cameron, înăuntru era o perlă mică.

— Mulțumesc, McKenzie-san.

— E de la braconierul malaiez. A fost o pradă bogată. Trei perle mici, niște barrack și o tonă de scoici bune. Cea mai bună zi de muncă pe care-am avut-o vreodată. Mulțumită dumitale, domnule Tanaka.

— Împreună facem echipă formidabilă.

— Da, se poate.

Tanaka înveli perlele înapoi în furoshiki.

— Răscumperi Roebuck?

— Da, am făcut-o. Nu mai am ce mânca, nu-mi pot plăti oamenii sau cumpăra provizii dar nu-l mai am pe Dalziel în cârcă.

Tanaka își îndreptă din nou atenția asupra statuii tanuki.

— Se zice că tanuki are puteri magice. Se zice că se face om și le face farse oamenilor. Uneori e important să te schimbi în altceva, nu?! Trebuie să te deghizezi ca să câștigi.

— La ce te gândești?
— De când cauți perle? De șapte ani?
— Ăsta o să fie al nouălea sezon.
— Poți să cauți mai mult și tot Nilan'-san să fie șef. Da' dacă McKenzie-san vrea să fie șef?
— Știi că asta mi-e ambiția, domnule Tanaka. N-am făcut un secret din asta.
— Și Tanaka vrea să fie șef. Ce păcat. Tanaka e japonez.
— Nu te-ai descurcat deloc rău de unul singur.
— Nu prea rău nu înseamnă șef. Poate Tanaka nevoie să se deghizeze.
— Îmi propui să fiu omul dumitale de paie?
— Vrei să fii șef, ai nevoie de bani. Tanaka are bani. Ai nevoie echipaj. Tanaka președinte la Asociația Japoneză. Știe toți japonezii, toți japonezii cunosc Tanaka.
— Continuă.
— Tanaka vrea să fie șef, e nevoie față albă, față albă ia credit de la bancă, față albă cumpără lugher, față albă e în Consiliul Drumurilor, are putere cu oameni europeni. Tanaka are nevoie față albă, McKenzie-san are față albă. Tanaka are nevoie om cinstit, om curat. McKenzie e.
— N-o să fie cinstit să fiu omul dumitale de paie, domnule Tanaka. E împotriva legii.
— Ce-i cinstit? Cinstit pentru om alb sau cinstit pentru om japonez? mai important să fii cinstit cu Tanaka.
— N-ai nevoie de mine ca să-ți asigur fațada. După câte se pare o faci deja altfel.
— Numai puțin. Un om ici, un om acolo. Nu putere așa. Tanaka vrea să fie șef în Broome, ca și McKenzie-san. Poate ne deghizăm, ca tanuki. Schimbăm. Față albă devine Tanaka. Tanaka devine McKenzie-san.
Cameron reflectă la idee. Era tentant. Tanaka avea dreptate, împreună erau mult mai puternici decât singuri. Dar avea mândrie și mândria îi spunea „nu”.
— Nu pot s-o fac. Vreau să fiu stăpânul pe coasta asta, cu siguranță, dar nu pot fi stăpân dacă nu sunt prin mine însumi.
— Tare păcat.

— Sunt o mulțime de oameni care vor dori să-ți servească drept fațadă, în caz că asta vrei. Broome e plin de ei.

— Nu-nțelegi. Nu doar fațadă. Mult, mult mai mult. Trebuie să fie încredere.

— Și de unde știi că poți avea încredere în mine?

— Știu că pot încredința viață. Ce trebuie mai mult?

Cameron oftă:

— Răspunsul e același. Nu pot s-o fac. Trebuie să fiu propriul meu stăpân, altfel mai bine mor.

Tanaka dădu din cap.

— Ești om curajos dar nu deștept. Fără deștept, Nilan'-san mereu rămâne stăpân.

— Poate.

Tanaka oftă:

— Și ce faci acum?

— Nu sunt sigur. Trebuie să găsesc undeva bani să-mi acopăr costurile pentru sezonul ăsta.

— Atunci Tanaka dă împrumut. – întinse mâna ca să oprească protestele lui Cameron – Doar afaceri. Zece la sută. Dai înapoi la sfârșit de sezon.

Cameron ridică din umeri:

— E mai mult decât ar face banca. Accept.

Cameron se ridică. Tanaka făcu același lucru. Se înclinară unul către celălalt cu politețe.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, domnule Tanaka. Ai salvat Roebuck.

— Sunt onorat că puține informații au fost de ajutor.

— Fără îndoială, ești un om abil.

— Gândește la tanuki, zise Tanaka. Putem facem tanuki grozav împreună. Sayonara.

— Da, sayonara, domnule Tanaka.

Era în zori. Printre jaluzelele de trestie se strecura în cameră o geană de lumină dar jumătate de cameră rămânea întunecată. Rose, deja trează, îl privea pe Cam îmbrăcându-se, încheind nasturii costumului de corp și fixându-și centura lată din piele maro cu compartimente pentru bani, apoi legându-și în jurul gâtului batista de mătase.

— Rosie, șopti Cameron. Te-ai trezit frumoaso?

— Sunt trează.

— Trebuie să plec dacă vreau să mai prind fluxul de dimineață.

Rose întinse mâna către el. Nu se bărbierise și barba îi era aspră. Îi trase capul pe sânul ei și inhala aroma caldă, familiară a părului și trupului bărbatului. I se făcuse deodată frică. El spuse:

— Cabinetul doctorului Halloran e aproape. Și Elvie-i aici. Totul o să fie bine.

— Știu.

— N-avem bani. Nu-mi permit să mai pierd încă o zi bună.

Ea îl privi cum se strecoară încet în camera lui Elvie, auzi scândurile trosnind sub cizmele lui grele, apoi câteva cuvinte de alint pe care i le șopti lui Elvie și răspunsul ei murmurat cu voce somnoroasă.

Nu reușea deloc să se obișnuiască cu asta. Uneori el era plecat trei luni în șir în timpul sezonului. Despărțirea era cea mai grea. După aceea, Elvie era tristă multe zile. Rosie își făcea totdeauna griji pentru el, dar de data asta se temea și pentru ea însăși, pentru că el va fi plecat la nașterea copilului.

Cameron se strecură înapoi în cameră:

— Rosie? Ești în regulă?

— Ia-mă-n brațe, Cam.

El se așeză pe pat iar ea își îngropă fața în umărul lui. Era o prostie să se simtă așa. Dar își amintea de nașterea lui Elvie, cum fusese în travaliu timp de douăzeci și patru de ore, o zi și o noapte care păruseră lungi cât o viață de durere și disperare. Crezuse că nu va reuși vreodată să împingă copilul afară și la intervale de câteva minute, spasme incredibil de dureroase îi contorsionau trupul lăsând-o stoarsă de vlagă. Nu știa dacă va putea trece prin toate astea din nou, singură. Ar fi dorit ca el să stea măcar până la nașterea copilului. Dar era imposibil. Perlele așteptau să fie culese. Șopti:

— Du-te acum.

— Te iubesc, Rosie.

— Pleacă odată.

El culese de pe jos sacul de pânză groasă, o sărută o dată și dispăru. Elvie apăru în cadrul ușii. Plângea. Rose deschise brațele, iar fetița se strecură în pat lângă ea. Rose o cuprinse în brațe recunoscătoare să simtă lângă ea un trupșor cald.

Dar înăuntrul ei simțea o răceală de moarte.

Automobilul Sunbeam negru și lucios era parcat lângă țărm, cu capota îndreptată către Roebuck, care ridica ancora în golf cu toate pânzele strânse. La volanul automobilului stătea Tanaka, foarte impresionant în costumul alb și cu cascheta colonială.

Cameron se apropie de mașină, cu sacul de pânză aruncat neglijent pe umăr, și se aplecă la fereastră:

— Ați venit să mă urcați la bord, domnule Tanaka?

— Mai fac dumitale o favoare, McKenzie-san.

— De ce?

— De ce să nu vrei favoare?

— Vreau să știu de ce-o primesc.

— Aha, acum deștept ești. Vezi, făceai tanuki minunat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Vreau să-ți arăt să te faci șef mare în Broome. Arăt dumitale cum fi deștept.

— Și cum o să faci asta?

— Mergi la Hanlon Reef. Coborî scafandru. Găsești scoici bune, multe de tot.

— De unde știi asta?

— Scafandru de pe vas Nilan'-san găsit scoici. Dar nu luat. Când venit la Broome, el spus Tanaka. De obicei eu trimit lugher care ia. De data asta trimit pe dumneata. Favoare doar.

Cameron clătină din cap admirativ:

— Folosești scafandrii lui George Niland ca să cerceteze pentru dumneata, asta e? El plătește lefurile, dumneata doar comisionul.

Tanaka zâmbi. Dar mai era ceva în ochii lui negri, o expresie pe care Cameron n-o mai văzuse până atunci.

— Eu arăt lucru deștept, pe urmă McKenzie-san și eu șefi mari în Broome. Gândește la asta.

— Răspunsul e același. O să-l înving pe George Niland în

felul meu.

Tanaka ridică din umeri.

— Ei, tot ai favoare și eu protejez împrumut. Nu vreau să pierd banii.

— O să-ți primești banii înapoi, domnule Tanaka, îți promit.

— Te cred. Succes. Pescuit bogat.

Porni motorul automobilului și plecă.

Elvie stătea pe o ladă goală de bere în bucătărie și spăla vasele când auzi un țipăt.

Alergă în curte. Rosie urcase cu greu treptele. Găleata cu boabe pentru găini căzuse alături în praf iar puii se agitau bătându-se pentru ele.

— Ajută-mă, zise Rosie.

Fusta avea pe ea o pată întunecată și mâna dreaptă plină de sânge. Elvie o apucă de braț pe maică-sa, încercând s-o tragă și s-o ridice în picioare, dar Rosie o respinse:

— Du-te și adu-l pe doctorul Halloran! Repede!

Elvie o luă la goană. Cel mai scurt drum spre oraș era prin arbuștii din spatele casei. Fugi urmărită de țipetele mamei și de imaginea petelor proaspete de sânge de pe jos. Alergă până simți că-i ard plămânii și o dor picioarele, se-mpiedică aterizând cu capul înainte într-un tufiș plin de ghimpi.

Până să reușească să iasă din el era plină de julituri, iar fața îi era udă de transpirație și de lacrimi. Privi în jur și își dădu seama că era doar la câțiva iarzi de gărduleț alb al casei pe care ceilalți copii o numeau „a japonezului”. Acolo locuia japonezul cel gras mușcat de Black Jack în după-amiaza când el venise în vizită la tati al ei. Îl văzu stând pe verandă îmbrăcat lejer cămașă, citind ziarul. Elvie sări peste gard rupându-și tivul fustiței într-unul dintre pari.

Tanaka sări în picioare când o zări, la început păru furios și-i strigă ceva în japoneză. Dar apoi o recunoscu, scăpă din mână ziarul, iar expresia feței i se schimbă.

— Domnule Tanaka!

— Ce s-a întâmplat?

Fetița urcă în fugă veranda și-l apucă de mână.

— Vă rog! Mama!

Tanaka se aplecă spre ea.

— Vine copil acum?

— E sânge! E sânge peste tot! Dădea de mâncare la pui. E sânge în curte!

— Kuwabara! înjură Tanaka.

Își eliberă mâna.

— Fă ceva! țipă Elvie. Grăbește-te!

Tanaka o împinse repede înapoi pe trepte.

— Du-te înapoi mama ta! Repede! Eu aduce doctor, totul în regulă. Grăbește, grăbește!

Elvie făcu ce i se spuse. Sări peste gard și alergă înapoi prin tufișuri către casă, strigându-și rugăciunile în curentul fierbinte de aer care îi biciuia fața.

Bungaloul doctorului Halloran era la mai puțin de-o jumătate de milă distanță dar când Tanaka ajunse acolo, Joseph, vechiul lui servitor, îi spuse că doctorul nu e acasă. A plecat la reședința domnului Niland. Tanaka se clătină grav înapoi în Sunbeam.

Ideea îi veni abia în timp ce parcurgea în fugă aleea albă pietruită din fața casei lui Niland. Își aminti un fragment dintr-o discuție avută cândva cu Cameron. Liddy deschise ușa.

— Trebuie să văd Nilan'-san.

Liddy îl cercetă îndelung din priviri.

— Tu, ce nume?

— Tanaka-san. Foarte urgent.

Câteva momente mai târziu, George Niland apăru în cadrul ușii. Se uită de sus la Tanaka având expresia unui om care vede un cerșetor.

— Da?!

Tanaka făcu o plecăciune.

— E doctor aici?

— Halloran e-aici. Ce vrei cu el?

— Soție McKenzie face copil acum.

George se trase de mustața stufoasă.

— Înțeleg. E urgent?

Tanaka ezită.

Șansa.

De ce George Niland mi-a făcut asta acum?

Șansa.

Cameron era un om curajos dar n-avea deșteptăciune. Câteodată, omul trebuie să aibă noroc sau deșteptăciune ca să câștige. Dacă McKenzie nu poate să se ajute singur poate că el, Tanaka, trebuie să aibă deșteptăciune pentru amândoi.

— Nu. Nu urgent.

— O să-l informez pe doctorul Halloran. La revedere.

Și închise ușa.

Doctorul Halloran juca bridge pe bani, pe veranda din spate, cu Conrad van Heusen și Guvernatorul. Erau toți doar în cămăși iar cărțile stăteau împrăștiate pe masă. Cu excepția lui Conrad, toți aveau în față păhărele cu whisky.

— Cine era, George? întrebă Guvernatorul.

— Era profitorul acela de japonez, Tanaka.

— Și ce vroia?

George se așeză și luă cărțile în mână. Întoarse capul spre Halloran:

— Avea nevoie de tine, Pat. Nevasta lui McKenzie. A intrat în travaliu.

— E urgent?

— Nu, răspunse George.

Se încruntă văzând cum Halloran oftează și se ridică în picioare.

— Doar nu pleci, nu-i așa?!

— Mă cheamă datoria, zise Halloran încheindu-și butonii cămășii.

— Zău, a zis că nu-i urgent. Hai să terminăm partida.

Halloran ezită. Se așeză din nou:

— Presupun că e-n regulă. Data trecută a fost în travaliu mai mult de-o zi.

— Mai bea ceva, îl îndemnă George.

Strigă după Liddy să aducă sticla de whisky. Apoi adună cărțile și începu să le amestece.

Halloran se urcă în automobilul lui marca Rodster și porni de-a lungul străzii lungi și prăfuite către casa lui McKenzie de la periferia orașului. Era o după-amiază caldă, luna august

vestea sfârșitul iernii răcoroase, iar el își slăbi nodul cravatei. Băuse cam prea mult whisky acasă la George.

Pe drum se ocărî că jucase atât de prost. Din neatenție, licitase în numele lui și al partenerului, Guvernatorul, ceva imposibil de realizat și pierduseră jocul. O să treacă ceva vreme până să uite de asta. Nu era deloc îngrijorat în privința lui Rosie McKenzie. Era o femeie tânără și sănătoasă. Toate îl chemau prea devreme.

Roadster-ul se opri în dreptul barăcii de metal a familiei McKenzie. Văzu Sunbeam-ul negru al lui Tanaka parcat afară și simți prima undă de neliniște. În timp ce cobora din mașină auzi țipetele. Nu erau normale pentru o femeie în chinurile facerii, nu erau strigăte de durere ci de disperare.

— Oh, Dumnezeule! făcu Halloran.

Își apucă servieta din piele neagră de pe scaunul din spate al Roadsterului și alergă pe alee. Ușa era larg deschisă. Pe coridor, pe podea erau pete mari de sânge proaspăt. O găsi pe Rosie întinsă pe podea în dormitor. Tanaka era aplecat deasupra ei și fetița stătea în pragul ușii cu ochii cât niște farfurioare, cu mâinile peste gură.

Rosie își suflecase fustele până la brâu și folosise bucăți rupte din ele și din bluză, încercând să-și oprească hemoragia. Mâinile și brațele îi erau pline de sânge. Pielea îi era de culoarea cretei, ochii sticloși se uitau țintă în tavan. În timp ce doctorul o privea, ea începu să aibă convulsii.

Halloran înțelese că era deja prea târziu. Nu mai putea face absolut nimic.

Tanaka se uita la el furios și uimit. Strigă:

— Spus la Nilan'-san că urgent! De ce venit așa târziu?

Strălucirea soarelui de dimineață în apele Roebuck Bay era atât de puternică încât îți îndurera ochii. George Niland strângea ochii orbit de lumină, în timp ce conducea de-a lungul Dampier Terrace.

Trecu pe lângă un grup de aborigeni condamnați care lucrau la șosea. Erau aproape goi, cu excepția pantalonilor pătați și zdrențuiți pe care-i purtau ca să cruțe sensibilitatea doamnelor din oraș. Erau legați doi câte doi cu lanțuri de gât și fiecare

din ei avea pe cap o cutie de tablă plină cu pietre pe care le cărau de la cariera de pietriș până la drumul în reparație. Lângă ei mărșăluia un gardian în uniformă kaki, cu cască albă și cu o pușcă Winchester purtată în diagonală pe piept.

George îi examina cu interesul proprietarului. Ca președinte al Consiliului șoselelor, starea drumurilor orașului era pentru el o sursă continuă de nemulțumire și de critici.

Nu-l văzu pe Cameron în parte din cauza luminii puternice și-n parte fiindcă atenția îi era îndreptată către deținuții înlănțuiți. Și deodată el fu acolo, lângă Buick. Sări pe mica treaptă exterioară de pe partea pasagerului și deschise ușa. Fața îi era deformată de mânie.

Instinctiv, George apăsă puternic cu piciorul pe frână iar Buick-ul se opri atât de brusc încât Cameron fu proiectat peste bord și se răni la obraz. George încercă să scape dar Cameron îl înșfacă sfâșiindu-i buzunarul jachetei. George se aruncă afară din mașină aterizând cu genunchii în țărână.

— Te omor! strigă Cameron.

George se sculă în picioare și o luă la fugă. Aborigenii se opriseră pe loc uitându-se cu ochii măriți de uimire la încăierarea albilor. Gardianul, nesigur de ce se întâmpla, puse mâna pe pușcă și alergă spre mașina abandonată. George începu să-și agite brațele:

— Împușcă-l, pentru numele lui Dumnezeu! A-nnebunit!

Ceva îl lovi tare în spate și el căzu în nas. Genunchiul lui Cameron îi strivea spinarea iar degetele lui îi încleștau gâtul sufocându-l.

— Tu ai omorât-o pe Rosie! Ticălos împuțit!

George ar fi vrut să-i spună că n-a fost vina lui dar nu putea să vorbească, nu putea nici măcar să respire, începu să-și piardă cunoștința. Dar deodată totul se opri. George trase aer în piept, se rostogoli într-o parte și vomă de durere în praf.

Cameron zăcea pe drum cu fața în jos, cu brațele și picioarele întinse. Avea sânge în păr, iar gardianul stătea deasupra lui cu patul puștii ridicat în aer.

— Sunteți în regulă, domnule Niland?

Gardianul îl ajută să se ridice în picioare dar genunchii lui

George tremurau așa de tare încât el nu reuși. Căzu înapoi în fund gemând:

— Adu-l pe Sergentul Clarke.

Tapiseria vieții omului e la fel de delicată ca pânza de borangic. La ultimele împunsături, iată-l pe Nosiro Tanaka stând în biroul lui de la Clubul Japonez în costumul alb făcut de comandă, bând cu sete și făcând inventarul realizărilor lui într-un oraș al albilor. Are întâlnire cu Cameron McKenzie la ora unsprezece.

Își toarnă încă un pahar de Suntory. În ultima vreme, nopțile i-au fost lungi și bântuite de coșmaruri. Nu ar fi crezut vreodată să-și facă atâtea mustrări pentru o târfă gaijin13. Tanuki al lui era înconjurat de capcane din toate părțile, deștept dar nu chiar atât încât să poată trece pragul zilelor fără ajutorul băuturii.

Era un proverb: să trăiești plin de ambiție înseamnă să dormi cu o piatră sub pernă, să trăiești cu regrete înseamnă să nu mai trăiești deloc. Din după-amiaza aceea, Tanaka regretase ceea ce făcuse. Îi părea cu adevărat rău de femeie și mai ales că McKenzie-san pusese atâta suflet. În ultima vreme, părea doar o umbră, ca și cum sufletul i-ar fi fost sfâșiat, ca și cum ar fi fost golit de dinăuntru ca un pește. Vinovăția îi dubla durerea.

Poate că McKenzie-san avea dreptate. Dacă n-ar fi plecat la pescuit de perle, ea ar mai trăi. Elvie n-ar fi alergat la el și soarta n-ar fi vrut ca el să fie cel care aduce doctorul.

Soarta. Șansa.

Tanaka auzise toată povestea, cum McKenzie-san se însurase cu ea fiindcă încercase să-l ajute, că o iubea încă pe nevasta lui Niland. Tanaka nu crezuse niciodată că el va lua lucrurile așa în tragic. Dar ce e dragostea oricum? O femeie e exact ca oricare alta.

El făcuse tot ce făcuse doar în interesul lor. Fără el, Cameron nu va obține niciodată ce vrea. Nu vedea asta singur. Era o slăbiciune comună multor bărbați. Cât despre el însuși, era un om din rasa galbenă și avea nevoie de-o fața albă, de-un alb în care să aibă încredere, știa că McKenzie-san îl înțelegea.

Aveau o legătură pe viață, o legătură făcută cu treisprezece ani în urmă în adâncul oceanului.

Clubul Japonez fusese construit din tablă ondulată și azbest. La ușa principală, în exterior, atârna o cască de scafandru marca Seibe și Gorman, emblema bursei japoneze în comerț. Clădirea era formată dintr-o cameră înțesată cu mese și scaune, precum și un birou-dormitor, în spate, pentru Secretarul Clubului. Pereții erau împodobiți cu fotografii alb-negru ale comitetelor trecute și celui din prezent. Mai era și un altar pentru Nakimiro-Fudo, zeul mării, slăvit de populația din prefectura Wakayama, de unde se trăgeau majoritatea japonezilor din Broome.

Clubul servea nu numai ca loc de întâlnire pentru japonezi ci și ca sediu al sindicatului, un simbol al unității lor pe pământ străin. Exact această unitate le permisese să domine treptat industria de perle. Spre deosebire de malaiezi, koepangeri și manilezi, japonezii erau foarte uniți. Își negociau lefurile în colectiv și chiar înființaseră propriile societăți de credit. Se știa că mult din meritul pentru creșterea forței lor i se cuvenea lui Tanaka-san, unul din membrii fondatori ai Clubului și în prezent Secretar.

Tanaka îl primi pe Cameron la biroul lui în aparență modest. În timp ce se așeza pe rogojina tatami, studie cu resemnare și tristețe capul bandajat al lui Cameron.

— Deci acum a trebuit să mă scoți din închisoare pe cauțiune, zise Cameron.

— Ai mult curaj McKenzie-san, dar nu deșteptăciune.

— A omorât-o, e ca și cum i-ar fi pus pușca lângă tâmplă și-ar fi tras.

— Nu putem fi siguri.

— I-a spus lui Halloran că nu e urgent. Există martori. Nenorocitul a lăsat-o să sângereze până la moarte! Și tot așa mi-a omorât copilul. Un băiat. Știai?

— Așa că dumneata omori la el, spuse Tanaka. Și pe urmă atârni în streang. Nu așa deștept.

Cameron se aplecă peste măsuță cu fața neagră de furie:

— Nu-mi ține predici, domnule Tanaka. Vreau să-mi reglez

conturile cu el!
— Poate există altă cale.
— Te-ascult.
— Și Tanaka vrea răzbunare. L-ar face pe Nilan'-san să sângereze.
— Cum?
— Am spus dumitale multe ori dar nu ai ascultat. Spus mie vrei să fi propriu' stăpân. Ești propriu' stăpân acum?
Cameron acceptă reproșul. Cu siguranță, avea dreptate.
— Te referi la chestia aia cu tanuki?
Tanaka încuviință aproape imperceptibil din cap.
— Omori pe el de data asta și sângerează doar o dată. Iei bani de la el și sângerează fiecare zi, cât trăiește.
Cameron strânse din dinți:
— O să dureze prea mult timp.
— La ce e bun timp dacă nu să faci ce vrei?
„Are dreptate” se gândi Cameron.
— La ce te-ai gândit?
— Facem parteneriat. Nu putem face asta fără partener.
— Un contract?
— Cameron clătină din cap – Prea periculos. Nu putem să punem nimic pe hârtie.
— Nu, nu contract. Ceva mult mai puternic decât hârtia. Fumiko-san.
— Fumiko?
— Însori cu ea.
Cameron făcu ochii mari. Obrajii netezi, bronzați, ai lui Tanaka și ochii lui mici, negri, erau de nepătruns.
— Dumnezeule, omule, Rosie nici nu s-a răcit în mormânt!
— Nu dragoste, doar căsătorie. Nu trebuie iubit. În Japonia, dragoste nu așa importantă. E afacere.
Cameron sări în picioare:
— N-ar fi trebuit s-o las singură pentru nimic în lume!
— Pare rău pentru dumneata. Dar poate nimic de făcut. Doctor zis nimic putea să ajute, indiferent ce încercat.
— Mda, sigur, ticălosul acela bețiv trebuia să spună asta.
— Poate adevărat. Ce-au vrut zeii.

— Vreau gâtul lui George Niland!

— O să-l ai, tăiat felii, crud, ca sashimi. Întâi te căsătorești Fumiko-san. Da?

Cameron rămase multă vreme tăcut.

— Nu. Ajunge cu toate astea. N-am să continui. Îmi pare rău, Tanaka-san. Mi-ai fost un prieten adevărat dar nu pot s-o fac.

Își luă pălăria și plecă.

Cameron o ținea pe Elvie de mână și amândoi coborau încet dealul către locul unde erau îngropați Rosie și pruncul ei. Elvie luă buchețelul de zămoșiță din mâna lui Cameron și-l puse pe movilita de pământ.

Statură o vreme în tăcere; Elvie își aplecase capul pe genunchi.

— Elvie, când o să crești vreau să-ți amintești ceva. Ea ridică fața, cu ochii umezi și înroșiți.

— Amintește-ți că dragostea e cel mai frumos lucru care există. Nu doar să fii iubită, fiindcă pariez că vor fi destui tineri care să se întreacă pentru dragostea ta într-o zi. Dar să fii îndrăgostită chiar tu. Ei da, asta contează.

— Și de unde-o să-mi dau seama?

— Crede-mă, o să știi, zâmbi Cameron.

Ea părea un biet cățeluș rătăcit, tremurând în căutarea unui prieten. El o trase mai aproape și o învălui într-o îmbrățișare puternică, de urs.

— Ți-aud inima cum bate, murmură fetița.

— Știi, Elvie, a fost o vreme când aș fi făcut orice ca să mă răzbun sau din ambiție sau pentru că-mi păsa ce crede lumea despre mine. Vreau să-ți amintești că nimic din toate astea nu contează. Ce auzi chiar aici, în inima ta, asta-i tot ce contează. Dacă găsești ființa care o face să bată mai tare atunci ai toate perlele din lume și nimeni nu-ți poate răpi asta în afară de tine însuți.

O cuprinse mai aproape, admirând soarele ruginiu ca arama cum se scufundă în ocean. Se gândi la tatăl lui, îl văzu înfășurând cureaua peste mână. „Când o să-nveți să fii bărbat?”

Să învețe să devină bărbat fusese mult mai complicat decât

își imaginase. Poate că cele mai bune zile ale lui Cameron McKenzie trecuseră dar în sufletul lui știa că va rupe lanțul. Cel puțin îi va da lui Elvie cheia Raiului, îi va spune că răzbunarea și specularea șansei nu sunt cele mai bune lucruri în viață.

— Te iubesc, îi șopti fetiței.

— Și eu te iubesc, tati, murmură ea.

Iar în timp ce noaptea cobora peste toate și vântul răcoros adia dinspre ocean, fetița adormi în brațele lui.

Kate stătea lângă Buick pe Cable Beach încercând să se hotărască dacă să-i spună lui Junzo s-o ducă acasă la Cameron. El rămăsese singur, așa auzise, singur și deznădăjduit, îndurerat. Ar trebui să meargă la el?

„Asta e ce-mi doresc?" se întreba. „De ce sunt încă atrasă de el după atâta timp?" Își spusese că e slabă, că atâta dragoste pentru el e ca o boală. Poate că greșea. Poate că greșea. De ce gândul de-a fi singură cu el din nou o făcea încă să se înfioare?

Îl mustrase pentru că-și țintise atât de precis răzbunarea. Dar ea nu făcuse la fel? El o rănise cândva atât cât poate un om. Ea își dorise să-l facă să plătească. Dar cum se spune? „Când te hotărăști să te răzbuni, sapă de la început două morminte."

Își imagină cum ar urca poteca spre casa lui, îl văzu în minte stând pe veranda luminată de-o lampă, încercă să ghicească ce expresie ar avea pe față. Ar mai arde focul acela în ochii lui? În ai ei încă ardea.

— Mi-e dor de tine, Cam! șopti Kate în adierea nopții.

Se întreba ce-ar putea spune el, cum ar arăta, dacă ea s-ar mai putea cuibări în brațele lui ca altădată, dacă ar simți că acolo e locul ei, casa ei, după ce stătuse atâta la marginea vieții. Dar dacă s-ar duce la el, cum i-ar fi viața? Era obișnuită cu viața ei în belșug, cu banii, cel puțin acum știa ce-i aduce ziua de mâine. Se întoarse către Junzo care stătea la volanul Buickului:

— Du-mă acasă la McKenzie.

Fața japonezului era impenetrabilă. Kate se întrebă dacă el îi va spune lui George despre asta. Dar de fapt nu-i mai păsa.

Valuri mici urcau și coborau de pe țărm. Noaptea lipsită de zgomote se închidea deasupra lor.

În interiorul casei se zărea o singură lumină. Kate auzi scârțâitul ușii verandei în timp ce el ieși să rămână acolo, pe trepte, uitându-se la ea cum străbate poteca. Fața îi era în umbră dar silueta impunătoare. Simți că o cuprind frisoane în ciuda adierii calde a nopții.

— Bună, Cam.

El nu-i răspunse.

— Îmi pare rău. De soția ta.

— Mulțumesc.

Rămase acolo, așteptând ca el să mai spună ceva. Simți cum un strop de sudoare îi alunecă lent de-a lungul șirei spinării.

— Mi-a fost dor de tine, Cam.

El se rezemă de stâlpul verandei. Oftă:

— De-asta ai venit?

— N-ai de gând să-mi ușurezi clipele astea, nu-i așa?!

— E prea târziu, Kate.

Era ca și cum ar fi lovit-o în stomac. „La ce te așteptai, Kate?" Ei, bine, fusese în adâncul ei o voce care-i spusese mereu că va putea oricând să se întoarcă într-o zi la el, că mereu va fi timp pentru ei doi. Și deodată își dădu seama că nu acesta era adevărul. El clătină din cap:

— Am făcut un lucru groaznic. Nu neg. Dar ani întregi după asta te-am iubit așa cum nu te-a mai iubit vreun bărbat. Poate a fost un moment pentru noi, Kate. Exact înainte ca tatăl tău să fie asasinat. Dar nu acum.

— Cam…

Mai vroia să spună ceva.

— Du-te acasă, Kate.

Îi întoarse spatele și intră înapoi în casă. Ea auzi cum se trântește ușa de plasă.

Se urcă în Buick. Fără să spună o vorbă, Junzo ambală motorul și băgă automobilul în viteză. Kate se uita fix în față dar nu vedea marea întunecată și învolburată dincolo de Cable Beach și spinifex14 cea întunecată. Îl revedea venind spre ea pe veranda bungaloului cu atâta vreme în urmă, un

străin frumos și arogant într-un costum alb de olandă.

„E rândul meu să regret acum” îi trecu prin minte. „N-am crezut vreodată că va durea atât de tare.”

— Într-o zi, îl voi avea înapoi! promise ea nopții, într-o zi, îl voi face să mă iubească iar, o să văd în ochii lui din nou privirea aceea. Într-o zi. O să vezi, așa va fi!

Noaptea o înfășură încet ca o scoică ce ascunde în ea strălucitoarea perlă visată.

SFÂRȘIT

1 tambuchi: deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac sau cu o construcție asemănătoare cu o gheretă, care o protejează de intemperii și care permite accesul în încăperile de sub punte. (n. Red.)

2 lugher: Velier mic cu doi arbori, arborele mic fiind prevăzut cu o velă pătrată (n. Red.).

3 jarrah: specie de eucalipt (n. Red.)

4 tuan: (în lb. Malaieziană) adresare respectuoasă către un bărbat; domnule! (n. Red.)

5 fan-tan: joc popular printre chinezii cu educație minimală (n. Red.)

6 coolie: injurie rasială pentru asiatici, inclusiv cei din India, Asia Centrală, etc. (n red.)

7 Jutlanda: peninsulă în nordul Europei, unde a avut loc cea mai mare bătălie navală a primului război mondial (n. Red.).

8 barramundi: specie de pește (n. Red.)

9 punkah: un fel de ventilator, confecționat din frunze de palmier (n. Red.)

10 arak: băutură alcoolică tare (40-50 de grade) din orientul Mijlociu și Orientul îndepărtat (n. Red.)

11 corroborée: întâlnire ceremonială a aborigenilor australieni (n. Red.)

12 prahu: barcă malaieziană cu velă triunghiulară (n. Red.)

13 gaijin: nume dat de către japonezi tuturor străinilor, cel mai des folosit cu sens peiorativ (n. Red.)

14 Spinifex: tip de iarbă ce crește pe coastele Australiei (n. Red.)